ΕΤΟΣ Α'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΑΡΙΘ. 38 ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1931 ΔΡΑΧΜΑΙ ΤΡΕΙΣ

Τίκ-Τάκ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΛΛΟΝΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Ἑβδομαδιαῖον εἰκονογραφημένον περιοδικὸν

Ἀρχισυντάκτης
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Γραφεῖα
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγ. Ἐφεσίου)
Ἀριθ. γρ. 35-36 καὶ 45
ἀριθ. τηλ. 50—38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαὶ ἐτήσιαι:
Ἐσωτερικοῦ Δραχμαὶ 150
Ἐξωτερικοῦ Λίρα Ἀγ. 1
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Ἑξάμηνοι καὶ τριμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Κυριακὴ 27 Σεπτεμβρίου
Ἀριθ. φύλλου 38

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ψηφίζω τὴν ὡραιοτέραν Ἑλληνίδα τὴν ξίδα . . . . . .
. . . . . .
Ἐν . . . τῇ . . . .
Ὁ ψηφίζων
. . . . . .

155

ΕΧΟΜΕΝ ΤΟ ΡΕΚΟΡ

Διὰ 600 ὅτομα διεθέσαμεν Σερβίτσια φαγητοῦ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Γεῦμα Γον διεθνὲς

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Σερβίτσια φαγητοῦ, διὰ γάμους, Συλλόγους καὶ Γεύματα.

ΥΑΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΣΟΛΩΝΟΣ Ι. ΣΙΔΕΡΗ - ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΡΟΣΙΑ ΝΕΟΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑ

Ἀποδηκη φαρμακων Κ. Φερα
Γωνια Παλαιων 17 - Βεραν Ἱερου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΝΑΘΑΝΑΗΛ Ἡ ΧΡΥΣΑΛΙΔΑ

Κρὲπ - ντὲ - σὶν ἀπὸ Δραχ.
Κρὲπ Ζωρζὲτ ἀπὸ »
Κρὲπ Σατὲν ἀπὸ »
Κρὲπ Μαροκὲν ἀπὸ »

ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ ΒΡΑΔΥΝΑ ΝΥΜΦΕΣ

Αἱ παραγγελίαι παραδίδονται ἀνάγκη καὶ ἐντὸς 24 ὡρῶν.

"ΛΙΝΤΟ,,

ΝΙΚΗΣ 10 - ΠΡΩΤΟ ΠΑΤΑΜΑ

ΠΑΛΑΤΑ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ

μαλλα μὲ μεταξωτὲς φόδρες

παραγγελία.

Ἀπὸ 950 καὶ ἄνω

ΤΑΓΕΡ Φαντεζὶ ἀπὸ 1900
καὶ ἄνω.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΦΑΣΟΝ

"ΛΙΝΤΟ,,

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΒΑΦΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI E.J.B. ARTI ARTI E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ GRUNIL ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

Σκέψεις ἀπὸ τὴ ζωή

ΓΑΜΠΡΟΙ ΣΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Η ΣΠΑΝΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ.—ΤΟ ΠΡΟΣΦΙΛΕΣ ΣΠΟΡ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.—ΚΙ' ΕΔΩ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΟΥΡΑΝ ΤΗΣ. ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ.—Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ Η ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.—ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΠΟΥ ΝΑΥΑΓΟΥΝ.— ΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ!

Ἔνα ἀπὸ τὰ σπὸρ τῆς μόδας στὸ ὁποῖο[illegible] ρυχτεῖ μὲ τὰ μοῦ ρα τὰ κοριτσόπ[illegible] ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας τῶν 16 [illegible] πάνω, μέχρι τῶν 30 καὶ 35 ἀκόμ[illegible] ὁ ἀγὼν γιὰ τὴν ἐξεύρεση συζύ[illegible] ὁ τὸ περίεργο εἶδος τῶν ἀνθρώ[illegible] ποὺ ἄλλοτε ὑπεραφθονοῦσε καὶ προ[illegible] ἀφθόνως εἰς τὴν... ἀγοράν, τώρα [illegible] σχεδὸν ὁλικὴν ἔκλειψιν. Πρέπει [illegible] νὰ δεχθῇ τὰ ἄνθη τῆς λεμονέας [illegible] κεφαλῆς του. Ἡ θάλασσα τῆς ζω[illegible] εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὰ ψάρια—τὰ ὁ[illegible] πολλὲς φορὲς εἶναι... σκυλλόψαρα—[illegible] καλοῦνται ἄνδρες. Ἀλλὰ δὲν τσιμποῦν.. [illegible] γύρω στὸ δόλωμα, τὸ τρώνε πολ[illegible] φορές, ἀλλὰ δὲν πιάνονται στὸ ἀγκύ[illegible]. Ξέρουν ν' ἀνοίγουν τρῦπες μέσα ἀπὸ [illegible] πυκνὰ δύχτια καὶ νὰ κερδίζουν τὴν [illegible] τους ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ χάσουν.. Κ' ἔτσι, τὰ κορίτσια ἀγωνίζονται ματαί[illegible] τὴ ψάρεμα. Ποῦ καὶ ποῦ νὰ βρεθῇ κα[illegible] ποὺ νὰ τσιμπήσῃ οἰκειοθελῶς. Κι' αὐ[illegible] ὅμως θάχῃ τὸ λογαριασμό του.. τσιμ[illegible] ὅταν τὸ δόλωμα εἶναι πλούσιον...

* * *

Ποῦ ὀφείλεται ὅμως ἡ σπάνις αὐτὴ [illegible] γαμπρῶν; Μερικοὶ θ' ἀπαντήσουν: Στὴν οἰκονομικὴ κρίση. Ἔχουμε συνειθίσει στὴν [illegible] αὐτὴ ἐποχή, καὶ ἀποδίδουμε τὰ [illegible] στὴν οἰκονομικὴ κρίση, ἀκόμα καὶ [illegible] ἀταστασία τοῦ..... καιροῦ. Φυσικά, ἔ[illegible] αὐτὴ μέρος τῆς εὐθύνης. Ἕνας ὑ[illegible] μὲ τὸ μισθούλη του ποὺ δὲν τὸν [illegible] γιὰ τὶς στοιχειωδέστερες ἀνάγκες [illegible] τοῦ, τὸ συλλογίζεται πολὺ τὸ ἐν[illegible] νὰ μοιραστῇ τὰ λίγα ψιλὰ ποὺ [illegible] προκαταβολικῶς μάλιστα, μὲ μιὰ γυ[illegible] ποὺ θὰ ζητᾷ τουαλέττες καὶ δύο [illegible] καὶ τὸ μισθό του μὲ τὸν ἑαυτούλη [illegible] νὰ τὴν κεφάλι του ἥσυχο.

Ἕνας ἐπιχειρηματίας τὸ ἴδιο.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μονάχα οἱ πτωχοὶ τὴν [illegible] ποὺ δὲν προθυμοποιοῦνται νὰ χο[illegible] τὸ χορὸ τοῦ Ἡσαΐα. Εἶναι καὶ κεῖ [illegible] ποὺ κερδίζουν οἱ οἰκονομικῶς εὐκατά[illegible]. Αὐτοὶ γιατὶ δὲν παντρεύονται;

Νὰ ἕνα ἐρώτημα στὸ ὁποῖον μπορεῖ κα[illegible] νὰ δώσῃ ὁποιαδήποτε ἀπάντηση θέλει. Ἂς δώσουμε καὶ μεῖς ἐκείνη ποὺ μᾶς ἀ[illegible]:

Γιατὶ λοιπόν, νὰ παντρευτῇ ἕνας νέος [illegible]; Ἄλλοτε, τὸ ἀπεφάσιζε, καὶ ἔσπευ[illegible] ἀπὸ τὰ εἴκοσί του χρόνια ἀκόμα νὰ συ[illegible]ῇ, γιατὶ μονάχα μὲ τὸ γάμο μποροῦ[illegible] νὰ ἔλθῃ εἰς στενὴν ἐπαφὴν μὲ [illegible] ἀντὶ τὸ φῦλον καὶ νὰ γνωρίσῃ λεπτομερῶς ὅλες τὶς χαρὲς καὶ τὶς εὐτυχίες ποὺ εἶναι προωρισμένη νὰ μᾶς χαρίζῃ ἡ γυναῖκα.

Τότε, γιὰ νὰ σηκώσῃ κανεὶς τὰ μάτια του καὶ ν' ἀντικρύσῃ μὲ βλέμμα ὕπουλον τὴ γυναῖκα ἢ τὴν κόρη ἢ τὴν ἀδελφὴ τοῦ πλησίον, ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἀντικρύσῃ καὶ τὴν κάνην καμμιᾶς κουμπούρας, ἡ ὁποία ἦτο μοναδικὴ προστᾶτις τοῦ ἠθικοῦ τῆς μα[illegible] καριτισσας ἐκείνης ἐποχῆς. Τὰ ἤθη ἦσαν αὐστηρά. Τὰ κορίτσια κύτταζαν πάντοτε χαμηλὰ καί, ὅταν ἔπρεπε νὰ ρεύονται, προσείρχοντο εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὑμεναίου μὲ μόνον ἐφόδιον τὴν ἀγνοια τῶν πάντων. Τώρα; τώρα τὰ κορίτσια ξέρουν πολὺ περισσότερα. Καὶ ὁ ἄνδρας δὲν τοὺς φαίνεται σὰν ἕνα τέρας ποὺ ἐμπνέει τὸν φόβον καὶ τὸν τρόμον στὶς ἀθῶες καὶ φοβιτσάρικες ψυχές τους.

Τὴν εὐτυχία λοιπὸν ποὺ ἄλλοτε εὕρισκε κανεὶς μονάχα στὸ γάμο, σήμερα τὴν βρί-

Καὶ τότε τρέπεται εἰς ἄτακτον φυγήν.

σκει κι' ἐκτὸς αὐτοῦ. Ἡ γυναῖκα ἀπέκτησε τὴν ἐλευθερία της. Ἐκόντινε τὴ φουστά της, ἔκοψε τὰ μαλλιά της, μετέβαλε τὸπρόσωπό της σὲ δειγματολόγιο χρωμάτων ἔπηρε πίπα καὶ καπνίζει σὰν φουγάρο τσιγάρα χοντρὰ—ἡ ντάμες εἶναι γιὰ τοὺς...ἄντρες. Λείπει ὧρες ἀπὸ τὸ σπίτι. πηγαίνει μὲ τὲς φίλες της—ποὺ καμμιὰ φορὰ συμβαίνει νὰ νεκαιάσσρνικοὶ-στὸν κινηματογράφο, τρέχει τὰ Σαββατοκύριακα στὰ ἀκρογιάλια, λούζεται μαζύ μας στὸ κῦμα καὶ καμμιὰ φορά, ἐπειδὴ τὴν πῆρε ἡ ὥρα, μένει καὶ στὸ σπῆτι τῆ...φιλενάδας της. Μέσα στὰ γραστῆτι τῆ...φιλενάδας της. Μέσα στὰ γραφεῖα καὶ στὰ ἐργοστάσια, ἤλθε σὲ στενωφεῖα καὶ στὰ ἐργοστάσια, ἤλθε σὲ στενωτερη ἐπαφὴ μὲ τὸν ἄντρα, τὸν ἐγνώρισε καλὰ κι' ἔτσι, καὶ τὰ δυὸ φῦλα ἔχασαν τὸ μυστήριο ποὺ ἔκρυβαν γιὰ τὸ ἄλλο.. Ἐπειτα ἡ γυναῖκα ἀπέκτησε καὶ μιὰ σχετικὴ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία, ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ ζῇ χωρὶς νᾶχῃ ἀνάγκη τὸν ἄντρα, ποὺ ἀποτελοῦσε ἄλλοτε τὸ μοναδικὸ οἰκονομικὸ στήριγμα τοῦ θήλεως.

Ἔτσι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ παντρευτοῦν οὔτε οἱ ἄνδρες, οὔτε οἱ γυναῖκες. Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως οἱ τελευταῖες βρίσκονται σὲ κάπος μειονεκτικώτερη θέσι ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ὑπάρχουν χιλιάδες κορίτσια μικροαστικῶνοἰκογενειῶν,ποὺ ὀνειρεύονται καὶ περιμένουν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ γαμβροῦ ποὺ θὰ τὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μονοτονία τῆς μιᾶς ζωῆς γιὰ νὰ τὰ ρίξῃ στὴ μονοτονία τοῦ ἐγγάμου βίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μονάχα τὸ διαζύγιο τὰ ἀπαλάσσει. Γι' αὐτὸ λοιπὸν γαμβροὶ δὲν παρουσιάζωνται εὔκολα. Πρέπει νάναι πολὺ ὡραῖο τὸ κορίτσι καὶ πιὸ ὡραῖα ἡ προῖκα της, γιὰ νὰ ἐξευρεθῇ ὁ καταζητούμενος. Ἀλλὰ αἱ προῖκες εἶναι λίγες. Ἀνάλογος δὲ εἶναι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων....

Κι' ἔτσι, τὰ κορίτσια ἐξακολουθοῦν μὲ μανία τὸ σπὸρ ἐξευρέσεως τοῦ γαμβροῦ. Ἂν εἶναι κανεὶς ποὺ τοὺς ἀρέσει, ὀργανώνουν ἐπίθεσιν ἐναντίον του, συνεργοῦνται καὶ τῶν γονέων, ποὺ θέλουν ν' ἀπαλλαγοῦν μιὰ ὥρα γρηγορώτερα ἀπὸ τὰς θηλυκὰς ἀπογόνους.

Ἀλλὰ τὰ σχέδια δὲν πετυχαίνουν πάντοτε. Ὁ ἐχθρὸς ἀμύνεται. Ξέρει ὅλα τὰ στρατηγικὰ σχέδια τοῦ ἀντιπάλου καὶ κανονίζει ἀναλόγως τὴν στάσιν του.... Πότε ὑποχώρεῖ καὶ συλλαμβάνεται αἰχμάλωτος καὶ πότε τρέπεται εἰς ἄτακτον φυγήν... Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση εἶναι ἡ μόνη σωστὴ πρᾶξις ἀξία καὶ ἑνὸς Μεγάλου Ναπολέοντος, σὲ μιὰ τέτοια μάχη. Τὸ νὰ τραπῇ κανεὶς εἰς φυγήν, ὅταν βρεθῇ ἐνώπιον ἐπιθέσεως μὲ σκοπὸν τὴν σύλληψίν του καὶ τὴν προσκόμισίν του εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὑμεναίου, δὲν εἶναι ἧττα, ἀλλὰ νίκη...

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἐπιθέσεις τῶν γυναικῶν γίνονται μὲ ἐξαιρετικὴν τεχνικότητα καὶ τὶς περισσότερες φορές, κατόπιν μακροῦ καὶ πολυφρου συμβουλίου, εἰς τὸ ὁποῖον λαμβάνουν μέρος ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμμῆ καὶ ἰδίως ἡ φιλενάδες, ποὺ προσφέρουν τὴν πεῖραν ποὺ ἀπέκτησαν κατὰ τὴν σύντομον μὲν εἰς χρόνον πλουσίαν ὅμως εἰς... συγχομιδήν, σταδιοδρομίαν των. Ὁ ὑποψήφιος γαμπρός, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐξαπολύεται ἡ συνωμοσία αὐτὴ ἀπὸ στρατηγοὺς καὶ στρατηγίνες, συνήθως τὰ μυρίζεται ἐγκαίρως καὶ κανονίζει ἀναλόγως τὴν στάσιν του... Γίνεται δηλαδὴ ἕνας πόλεμος ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς σκοπὸν ὄχι τὴν ἡμοιβαίαν ἐξόντωσιν, ἀλλὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης, ὁ ὅρκος τῆς ὁποίας δίδεται ἐνώπιον τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ὑψίστου...

Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εὐλογοῦν τὴν Α. Μ. τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος διαθέτει καὶ τόσα ἄλλα ὅπλα, εἰς τὸ διπλωματικὸν ἐπίπεδον.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΟΓΟΓΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΤΡΑΣ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τοῦ κ. Δ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

—Ὦ! Τίς ἤξερε καλὰ τὶς γυναῖκες! ὁ Χάρης. Εἶχε πεῖρα ἀρκετῶν χρόνων, χωρὶς νὰ εἶνε γέρος, οὔτε κἀν μεσόκοπος. Λίγες γκρίζες τρίχες στοὺς κροτάφους, κάποιο κουρασμένο ὕφος, μόλις ἔδειχναν πὼς εἶχε περάσει τὴν πρώτη νεότητα. Μὰ ἦταν πάντα ἕνας γερὸς καλοκαμωμένος ἄντρας, ὄχι ὡμορφος βέβαια, ἀλλὰ μὲ ὅλον ἐκεῖνο τὸν ἀέρα τοῦ φύλου του. Εἶχε κάτι τὸ γοητευτικὸ γιὰ τὶς γυναῖκες.

Καὶ τὶς ἤξερε καλά. Σὰν τὸν κάλπικο παρά. Ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτά, τόσο ποὺ ἔλεγε καμμιὰ φορὰ γελῶντας :

—Ἔτσι μοῦχεται, βρέ παιδιά, ν' ἀνοίξω ἕνα Πανεπιστήμιο τοῦ Ἔρωτος... Εἶναι κρῖμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τόσους νέους νὰ πέφτουνε σὰν βλάκες στὰ δίχτυα τῆς πρώτης γυναικούλας...

Καὶ ἄλλοτε πάλι ἔπιανε κουβέντα ὅλο γιὰ γυναῖκες, πάντα γιὰ γυναῖκες :

—Καμμιὰ δὲν μοιάζει μὲ τὴν ἄλλη καὶ ὅλες μοιάζουν μεταξύ του:...

—Πῶς αὐτό; ρωτοῦσε κάποιος περίεργος.

—Γιὰ νὰ ρωτᾶτε σημαίνει πῶς δὲν γνωρίσατε καλὰ τὶς γυναῖκες. Τὴν ἀπάντηση τὴν δίνει μόνο ἡ γνώση τῶν γυναικῶν... Ἡ πεῖρα...

Ἡ πεῖρα! Διάβολε, τόσα χρόνια, τόσοι ἔρωτες δὲν ἀποτέλεσαν τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ μεγάλο σχολειὸ τῆς πεῖρας. Ἡ ὤμορφη μανικιουρίστα, ἡ χαριτωμένη ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης, ἡ λεπτὴ καὶ αἰσθηματικὴ κοσμικὴ νέα, ἡ παθιάρα ἐκείνη κυρία μὲ τὰ γαλανὰ μάτια καὶ τὰ μαῦρα μαλλιά, ἡ θεατρινοῦλα, ἡ μοδιστροῦλα ποὺ ἔκλαιγε κάθε βράδυ, ἡ ἀνεψιὰ τοῦ φιλικοῦ σπιτιοῦ, ἡ χήρα, ἡ τροττέζα, ἡ γειτονοποῦλα, ἡ ὑπηρετρία!.. Ποῦ νὰ βρῇ κανεὶς λογαριασμό! Ὅλες αὐτὲς δὲν ἦταν παρὰ τὰ σκαλοπάτια ποὺ τοῦ ἔχαραξαν τὸ δρόμο, γιὰ ν' ἀνεβῇ σήμερα στὸ σκαλοκέφαλο καὶ νὰ φωνάξῃ:

—Ξέρω καλὰ τὶς γυναῖκες!,

Τὶς ἤξερε λοιπὸν καλά. Οὔτε συζήτηση. Τὸ ἀναγνώριζαν καὶ οἱ φίλοι του, —ὁ Κωστῆς, ὁ Παντελῆς, ὁ Θάνος— ὅλοι αὐτοὶ παραδεχόντουσαν τὴν πεῖρα του καὶ πολλὲς φορὲς τοῦ ζητοῦσαν τὴ συμβουλήτου. Καμμιὰ μικροῦλα ποὺ βασάνιζε κάποιον, ἡ ἐνοχλητικὴ ζήλεια τῆς παντρεμένης... Καὶ σὲ ὅλα αὐτὰ ὁ Χάρης ἔδωνε μιὰ συμβουλὴ ποὺ σχεδὸν τὶς περισσότερες φορὲς ἔβγαινε ἀποτελεσματική.

***

Κι' αὐτὴ ἡ μικροῦλα; Σὰν τὶς ἄλλες βέβαια. Ὅπως ὅλες. Καὶ μὲ τὴν ἴδια πάντα τακτική: Ταχύτης καὶ ἀναιδεια. Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὄχι μόνον θεωρητικά, νὰ τὸ λέῃ κανείς. Νὰ τὸ ἐφαρμόζῃ ὅπως ἄκριβῶς ἔκανε ὁ Χάρης. Βλέπεις στὶς γυναῖκες χρειάζεται τὸ ἀστραπιαῖο, τὸ ἀποφασιστικὸ τὸ μεγάλο χτύπημα. Τὸ «κοὺπ»,ποὺ ἔλεγε γελῶντας ὁ Χάρης.

Θυμόταν μάλιστα καὶ κάτι ποῦχε διαβάσει: «Μιὰ ἐπανάσταση καὶ μιὰ γυναικεῖα κατάκτηση δὲν ἐπιτυγχάνονται παρὰ μόνον ἀμέσως». Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικό.

Βέβαια χρειάζεται καὶ τὸ αἴσθημα. Ἔτσι ὅμως «γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωση». Διάβολε! Ὁ Χάρης ἤξερε καλὰ πὼς καμμιὰ γυναῖκα δὲν πέφτει στὸ δόκανο ἂν δὲν βάλῃ κανένας τὸ δόλωμα: Τὸ αἴσθημα. Τὸ θέλουν ἴσως γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν στὸν ἑαυτό τους. Κ' ἱ κατόπι,....

Ὁ Χάρης πουλοῦσε τέτοια αἰσθήματα, ἀναλόγως τοῦ σκοποῦ. Στὴν ἀνεψιὰ τοῦ φιλικοῦ σπιτιοῦ πουλοῦσε ρομαντισμὸ 50 τὸ καντάρι. Καὶ στὴν ὡραία κυρία κάποιον ἐλαφρὸ, ραφινάτο αἰσθηματισμὸ ποὺ τὴν ἐσκλάβωνε. Καὶ ὅλα αὐτὰ στὴν ἀρχή. «Ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός». Κ' ἄμα ἔκανε τὴν ἀρχὴ ὁ Χάρης ἔκανε καὶ τὸ πάν.

Μόνο ποῦ γελοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ ψαλλιδισμένο μουστάκι του γιὰ τὶς ἀηδιες αὐτές. Αἰσθήματα κολοκύθια. Τὰ γκρίζα μαλλιὰ δὲν παραδέχονται πιὰ αἰσθήματα. Ὥσπου νὰ γίνουν γκρίζα μελέτησαν τὸν κόσμο, τὸν εἶδαν, τὸν ἀνάλυσαν μὲ τὸ μικρεσκόπιο καὶ βρῆκαν πόσο ἄδεια, πόσο κουτή, ἦταν αὐτὴ ἡ λέξη....

Αἰσθήματα! Πφφφ!....

***

Καὶ τώρα ἡ μικροῦλα. Ἕνα χαριτωμένο, γλυκομίλητο κοριτσάκι ποὺ ἐργαζόταν σὲ κάποιο γραφεῖο. Ὁ Χάρης πῆγε ἐκεῖ γιὰ δουλειά του. Εἶχε κάποια ὑπόθεση καὶ πῆγε νὰ ρωτήσῃ ἕνα φίλο του Γραμματάρχη. Ἐκεῖνος φώναξε τὴν Τζούλια.

—Πληροφόρησε τὸν κύριο γιὰ ὅλα τὰ σχετικά...

Πῆγαν μαζὶ στὸ γραφεῖο της. Καὶ καθὼς ἐκείνη φυλλομετροῦσε τὰ «ἐξερχόμενα» ὁ Χάρης τὴν κυττοῦσε. Ὦ! τί χαριτωμένο, τί γλυκὸ κορίτσι! Καθὼς μιλοῦσε καθὼς γελοῦσε, καθὼς κύτταζε,ἔβλεπε κανεὶς μιὰ γλύκα ποὺ γεννοῦσε τὰ πιὸ τρελὰ αἰσθήματα.

Ὡστόσο ὁ Χάρης κρατήθηκε. Εἶναι ἀλήθεια, ἄνοιξε κουβέντα μαζί της, τῆς εἶπε μερικὰ κοπλιμέντα ἀλλὰ δὲν προχώρησε. Ἔφυγε γιὰ νὰ γυρίσῃ τὴν ἄλλη μέρα νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντηση γιὰ τὴν ὑπόθεση. Καὶ πραγματικὰ ἐπῆγε τὴν ἄλλη μέρα. Καὶ πιὸ μέσα στὰ χαρτιὰ τῆς ὑποθέσεως ἐπῆγχε κι' ἕνας κομψὸς φάκελος μὲ μιὰ ἐπιγραφὴ «Λίδα Τζούλια. Προσωπική».

Ψύχραιμος, γελαστὸς μπῆκε στὸ γραφεῖο καὶ ἔδωσε τὰ χαρτιά. Κι' ἐκεῖνη βρίσκοντας τὸ γράμμα γύρισε καὶ τὸν κυττοῦσε ἐρωτηματικά. τῆς μειδίασε ἤσυχα :

—Ναί ! Ναί!... εἶναι γιὰ σᾶς...

Ἐκείνη ταραγμένη, μὲ φόβο νὰ μὴ τὸ δοῦν τἄλλα κορίτσια τοῦ γραφείου, ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ βρῆκε μέσα ἐκεῖνο ποὺ ἦταν γι' αὐτήν. Ἕνα ραντεβοῦ.

—Λοιπόν ;

Τὸν κύτταξε σιωπηλά... Ἡ ἀναιδειά του τῆς ἔκανε ἐντύπωση. Ἀλλὰ τὰ μάτια του ἔλεγαν τόσα...

—Λοιπόν ; ἐπανέλαβε...

—Δὲν ξέρω. .

Ὡστόσο ἐκεῖνος ἐπῆγε στὸ ραντεβοῦ κι' ἐκείνη δὲν ἦλθε. Ἔφυγε πάλι μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χειλη. Ὦ! αὐτὲς ἡ γυναῖκες! Εἶναι πάντα ἡ ἴδιες σ' ὅλα. Ποτὲ δὲν ἔρχονται στὸ πρῶτο ραντεβοῦ ἡ ἀν ἔρθουν ἔρχονται γιὰ νὰ σᾶς ποῦν πὼς δὲν μποροῦν νὰ αἰσθανθοῦν τίποτε γιὰ σᾶς... Ἔτσι καὶ ἡ μικροῦλα τοῦ Χάρη. Ὁ κατακτητής μας ἤξερε πῶς ἂν δὲν θαρχόταν σήμερα, θαρχόταν αὔριο, μεθαύριο, πάντα ὥσπου μιὰ μέρα ὁ Χάρης θὰ ἔβαζε τὴν τελεία.

Ἀ! Αὐτὸ ἦταν ἡ βάσις. Ἡ τελευταία λέξις ἦταν πάντα δική του.

***

Καὶ ὅμως δὲν ἤρθε. Καὶ ἀναγκάστηκε ὁ Χάρης νὰ τὴν παραμονέψῃ μιὰ βροχερὴ μέρα κοντὰ στὴ γειτονιά της, νὰ τὴν πλησιάσῃ λίγο δειλά—γιατί ἄραγε ; — καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ μὲ θέρμη, μ' ἐνθουσιασμό. Μὰ ἐκείνη—ποὺ τἄξερε τὸ διαβολοκόριτσα; — τὸν ἔκοψε.

—Τὰ ἴδια δὲ λέγατε στὴν τάδε τὸ βράδυ τῆς Γιρωτοχρόνιας;...

Κόλπα, εἶπε μέσα του ὁ Χάρης. Καὶ τὰ διόψευσε ὅλα κι' ἄρχισε τὰ αἰσθήματα, τὰ αἰώνια αἰσθήματα. πάντα τὰ ἴδια, πάντα μὲ τὰ ἴδια λόγια. Μὰ ἡ Τζούλια δὲν ἔπαιρνε ἀπ' αὐτά :

—Προτιμῶ νὰ εἶμαστε φίλοι...

Τὴν παρεκάλεσε, τῆς μίλησε σχεδὸν εἰλικρινά μὰ τίποτε. Καὶ τὴ δεύτερη μέρα, σὰν ἕνα βράδυ ἦρθε ἐκείνη νὰ τοῦ πῇ πὼς αὐτὰ ὅλα τελειωσαν, βρῆκε κάποιον περίεργο ἐνθουσιασμὸ ἐντελῶς ἀλλοιώτικο μέσα του. Τὸ γλυκὸ αὐτὸ κορίτσι τὸν τραβοῦσε σὰν μαγνήτης καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὰ σοφά του διδάγματα.

Ἄρχισε νὰ μιλᾶ εἰλικρινά. Ἄνοιξε τὴν καρδιά του, φανέρωσε τὸν ἑαυτό του, μίλησε γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ δὲν ἦταν ἴσως ψεύτικα κεῖνο τὸ καλοκαιριάτικο βράδυ. Κατέβηκαν στὸ ποτάμι τῆς πρότεινε ἕνα περίπατο μὲ βάρκα καὶ κείνη δέχθηκε. Κεῖ μέσα τῆς μιλοῦσε ὅλο γιὰ αἰσθήματα ποὺ τὰ πίστευε. Καὶ τὸ ἄλλο βράδυ, κι' ὕστερα κάθε βράδυ, ὥσπου ἡ καρδιά του χτύπησε μιὰ φορὰ πιὸ πολύ.

Κι' ἐκεῖνο, τὸ παμπόνηρο κορίτσι κάθε βράδυ πρὶν τὸν συναντήσῃ ἔτρεχε σὲ μιὰ φίλη της χρόνια δασκάλα στὸν ἔρωτα καὶ τὴν συμβουλεύονταν γιὰ τὴν στάσι ποῦ ἔπρεπε νὰ τηρήσῃ ἀπέναντί του ὕστερα ἀπὸ λίγο σὰν τὸν ἔβλεπε.

Δὲν αἰσθανότανε κατὰ βάθος τίποτε τὸ βαθύτερο γι' αὐτόν, τὴν κρατοῦσε κοντά του τὸ συμφέρον. τὸ ἴδιο τῆς κάνει ὅλες τὶς γυναῖκες νὰ τρελλαίνωνται γιὰ τοὺς ἄνδρας.

***

Τὸ βράδυ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὅταν ὁ Χάρης καὶ οἱ φίλοι του—ὁ Κωστῆς, ὁ Παντελῆς, ὁ Θάνος—γελοῦσαν γιὰ γυναῖκες καὶ παραδεχόντουσαν τὴν θεωρία «Ταχύτης— Ἀναίδεια» βρίσκοντας πῶς αὐτὸ τὸ δόγμα μαζὶ μὲ τὰ «αἰσθήματα» εἶναι πρώτης τάξεως ταγίδα, ὁ Χάρης, ἀνάβονταςτὸ σιγάρο του μειδίασε τὸ ἴδιομειδίαμα του καὶ εἶπε τὴν ἴδια κουβέντα του. -Αἰσθήματα! Πφφφ !. . .

Κι' ὅμως στὰ μάτια του ἦταν ἡ εἰκόνα τοῦ χαριτωμένου κοριτσιοῦπου φορώντας ἕνα ἄσπρο μπερεδάκη ἐρχόταν βιαστικὸ κάθε βράδυ στὸ ραντεβοῦ . . .

Δ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατέβηκαν στὸ ποτάμι τῆς πρότεινε ἕνα περίπατο μὲ βάρκα κι' ἐκείνη δέχτηκε. Κεῖ μέσα τῆς μίλησε ὅλο γιὰ αἰσθήματα...

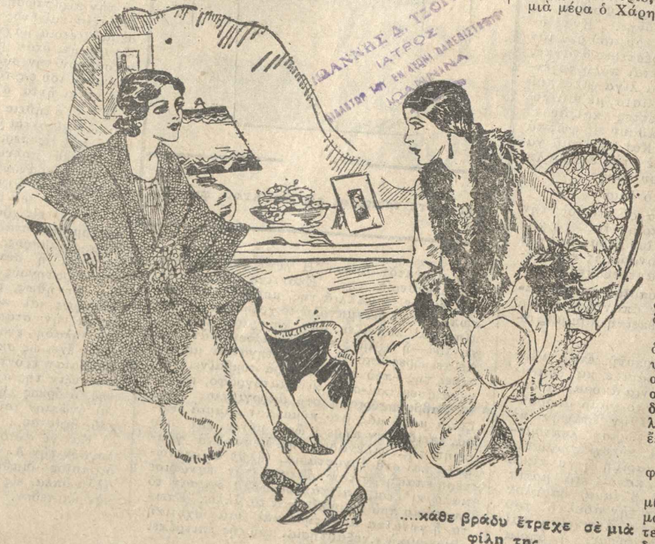

....κάθε βράδυ ἔτρεχε σὲ μιὰ φίλη της...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Ἀπὸ τὸ «Γκιουλιστὰν»τοῦ Σααδῆ)

Η ΑΓΑΠΗ

Δερβίσης ἐταξίδευε μαζή μας μὲ κιρβάνι
Ἡ ἄνοιξη Ἐμίρης ξακουστός μ' ὁλόχρυσο [καφτάνι
τὴν φλουριὰ τοῦ χάρισε ἀπ' τὰ πολλὰ δι- [κά του,
νὰ τὸ φτωχό του σπιτικό, γιὰ τὰ φτωχά [παιδιά του.
Ἔφτασε στὸν κάμπο κλεφτουριὰ ἀπάντεχη [μιὰ μέρα,
τὸν ἔκαμαν σὰν λύκοι, ἁρπάζουνε καὶ φεύ- [γουν πέρα—πέρα.
Οἱ ταξιδιῶτες κλαίγανε. Τὰ δάκρυα τὶ τὰ [θένε; . . .
Δὲν στρέφει ὁ κλέφτης τὰ φλουριὰ τι' [προσκυνοῦν κι' ἂν κλαῖνε.
Μόνο' ὁ Δερβίσης ἔμεινε· ἀκίνητος στὴν [ἄκρη,
τὸν ἔβγαλ' ἕνα στεναγμό, δὲν ἔχασ' ἕνα [δάκρυ.
Καὶ ὅταν τὸν ἐρώτησαν ἂν πῆραν τὰ φλου- [ριά του,
ἐκεῖνος μὲ τὴν ἡσυχη, τὴν προτινὴ λα- [λιά του :
—Τὰ πῆραν, εἶπε· μὰ ἐγὼ δὲν τ' ἀγαποῦσα [τόσο
γιὰ νὰ πονέσω ὕστερα, σὰν μοῦταν νὰ τὰ [δώσω.
Ποτὲ σὲ τίποτε γερὰ μὴ δένῃς τὴν καρδιά [σου,
γιατὶ τὸ πῶς θὰ ξεδεθῇς στὰ ὕστερά, [στοχάσου.
Καὶ εἶπ' Ἀλήθεια! Ἄχ κι' ἐγὼ στὰ πρώ- [τα μου τὰ νειάτα
κι' ἐγὼ ἀγάπησα μιὰ νειά, γιομάτη κάλλη [ἀφρατα
καὶ ἦταν ἡ ἀγάπη μου καὶ ἡ φωτιά μου [τόση,
ὡσὰν τὴν ὠμορφάρα της, ποῦχε ὁ Ἀλλὰχ [τῆς δώσει.
Ἅγιο Κιβλὰχ μ' ἐγίνηκε ἐκείνη πειά [στὰ μάτια,
κι' ὅλο σιμά της μ' ἔσερνε μὲ χάδια, μὲ [γινάτια,
γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ σὲ γλυκὲς κουβέντες καὶ [τσιμπούσια,
ἀπὸ τὰ πλούτη τῆς ζωῆς, τὰ κέρδη τὰ πειὸ [πλούσια . . .
Ἄχ! ἴσως θὰ τῆς μοιάζουνε ἐπάνω τ' ἀγ- [γελούδια!
Ἀλλοιῶς ἐχάθ' ἡ ὠμορφιὰ στοῦ κόσμου τὸ [περβόλι
καὶ δὲν θ' ἀνθίσουνε ποτὲ ὡσὰν αὐτήν [λουλούδια.
τ' ὁρκίζομαι σὲ φίλο μου, καὶ νὰ τὸ μά- [θουν ὅλοι·
Πῶς τὸ καλλίτερο νερὸ κι' ἂν τῶχουν στά- [ξει κρίνοι
δὲν θὲ νὰ γίνῃ ἄγγελος ποτὲ ὡσὰν Ἐκεῖ- [νη . . .
Μὰ ξάφνου, μιὰ κακιὰ στιγμή, τὸ πόδι τῆς [τ' ἀφράτο
στὴ λάσπη ἐβουτήχθηκε τοῦ χάρου ἐδῶ κά- [τω.
Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ χωρισμοῦ, ποῦχ' ἡ ψυχή [σκορπίσει,
ἐπέταξ' ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἐπάνω. Εἶχε σβύ- [σει
Μέρες πικρὲς ἐπέρασα στοῦ τάφου τῆς τὸ [χῶμα,
καὶ σὲ τραγούδια ἔβγαιναν τὰ λόγια μ' ἀπ' [τὸ στόμα
—Ἂς ἦταν τὴν κακιὰ στιγμὴ ἐκείνη ποῦ [χα μάθει
πῶς σὲ κεντοῦσε ἄπονα τοῦ χάρου τὸ ἀγ- [κάθι,
μὲ μιὰ σπαθιὰ τὸν νάπερνε ὁ θάνατος κι' [ἐμένα,
νὰ μὴ θωροῦν τὰ μάτια μου τὴ γῆ χωρὶς [Ἐσένα.
Γέρνω στὸ μαῦρο μνῆμα σοῦ κι ἀπ' τὴ [καρδιά σοῦ λέω
Ἄχ ἤμουν κι' ἐγὼ δίπλα [σου! . . Μὰ σὺ σιωπᾶς καὶ [κλαίω.
Ἄχ, ἀπὸ κεῖνο τὸν καιρὸ ἀπό- [φασι τὸ πῆρα
ν' ἀφήσω ἥσυχο τὸ νοῦ καὶ [τὴ καρδιά μου χῆρα,
Ποτὲ μου πειά, σὲ τίποτε [νὰ μὴ δεθῶ ὀπίσω,
νὰ πνίξω τῆς λαχτάρες μου [καὶ νὰ μὴν ἀγαπήσω.

Μετάφρασις

Μ. Ἀργυροκούλου

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

GEORGES POURCEL

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Τὰ μάθατε τὰ νέα... τὰ νέα τοῦ Κασάν ;

Ἀκούραστη καὶ βιαστική, θορυβώδης σὰν ἀγριομέλισσα, ἡ Φικάτ, ποὺ δούλευε μὲ τὸ μερακάμιτο στὰ τσιφλίκια τοῦ Κασάν, ἔτρεχε ἀπὸ παρέα σὲ παρέα, τὴν ὥρα ποὺ ἀπολοῦσε ἡ ἐκκλησία, προκαλώντας παντοῦ ἔκπληξη, σχεδὸν κατάπληξη.

— Τί συμβαίνει Φικάτ. Μήπως ὁ Ναύαρχος, ἔδωσ' ἐπὶ τέλους τὸ λόγοτου ;

—Ναί, χθὲς τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, μποροῦμε σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Σὰν καλὴ ἀφηγήτρια, ἡ Φικάτ εὐχαριστίοταν νὰ κεντρίζῃ τὴν περιέργεια, λέγοντας τὰ γεγονότα μὲ τὸ σταγονόμετρο.

—Λοιπόν, ποιὰ ἀπ' τὶς τρεῖς ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ ὁ Ναύαρχος ; Τὴν Ἰβόν, τὴν Μαρία...

— Τὴν τρίτη, φώναξε θριαμβευτικὰ ἡ Φικάτ. Ἡ Περὲτ κέρδισε τὴν παρτίδα.

— Ἡ Περέτ ; ἡ Βουβή ;

Αὐτὸς ὁ Ναύαρχος εἶναι τρελλός... εἶπε κάποιος.

— Ἡ πολὺ διαβολεμένος, διόρθωσεν ἡ Φικάτ. Ὁ μπάρμπα Κωσάνες ὑπόσχονταν πάντα ὅτι θὰ δώσῃ στὴν κακόμοιρη τὴν ἀνάπηρη διπλῆ προῖκα ἀπ' τὶς ἀδερφές της, ἂν βρισκότανε καμμιὰ φορὰ κανένας γαμπρός. Λοιπὸν αὐτὸς ὁ ναυτικὸς σκανδαλίστηκε ἴσως... Τὸ ξεύρετε ἄλλως τε ὅτι δὲν εἶναι παρὰ πλοίαρχος ὑπὸ σύνταξιν, ἂν καὶ περνάει γιὰ ναύαρχος. Λοιπὸν τὸ πρᾶγμα ἔγινε χθὲς τὸ βράδυ μετὰ τὸ φαγητό, στὶς δέκα ἀκριβῶς. Ἔπρεπε νὰ βλέπατε τὴν Ἰβὸν καὶ τὴν Μαρία ποὺ τὸν ἔτρωγαν μὲ τὰ μάτια τους. Αὐτὸ δὲν τὸλπιζαν, τὸν εἶχαν στὸ χέρι. Ὅταν ἔξαφνα τὸν ἄκουσαν νὰ λέγῃ «ζητῶ τὸ χέρι τῆς τρίτης κόρης σας», ὁ πατέρας τὰ εἶχε χάσει. «Μὰ εἶναι βουβὴ» φώναξε ἀπ' τὴν κατάπληξή του. «Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὴν ζητῶ» ἀποκρίθηκε ὁ ναυτικός.

Μὰ περιμένετε λιγάκι καὶ θὰ μάθετε τὸ θαῦμ.. Πῶς νὰ τὸ πῇ κανεὶς ἀληθῆς... Γιὰ μιὰ στιγμὴ νομίσαμε ὅλοι πῶς ἡ Περὲτ θὰ τὰ τίναζε... Ἔγινε κίτρινη σὰν πεθαμένη, ἄρχισε νὰ τρέμῃ, ἔπειτα νὰ τραυλίζῃ, ἔπειτα νὰ μιλῇ καθαρά, νὰ μιλῇ σὰν ἐσᾶς καὶ σὰν ἐμένα !

Ἡ συγκίνηση εἶχε λύσει τὴ γλῶσσα της. Ἤταν σὰ νὰ εἶχε πέσει ἀστροπελέκι ! Φαίνεται ὅτι ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν κύτταζε τὸ εἶχε πῆ αὐτὸ ποὺ συνέβηκε.

— Καὶ ὁ ναύαρχος τί εἶπε ;

— Εἶναι τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του, δὲν τὸ καταλαβαίνετε ;

— Καὶ ὁ πατέρας θὰ λιγόστεψε τὴν προῖκα τώρα ποὺ ἡ κόρη του δὲν εἶναι πιὰ βουβή ;

Διάβολε. κοντὰ στὸ νοῦ κι' ἡ γνώση. Κι' ἔτσι ὁ ναύαρχος τὴν ἔπαθε σὰν λογάριαζε τὴν προῖκα, ὅπως εἶναι πιθανό.

* * *

Μετὰ ἕξη μῆνες ἡ γυναίκα τοῦ Ναυάρχου ἠύρε ἐπάνω στὸ τραπέζι αὐτὸ τὸ γράμμα «Καϋμένο παιδί, φεύγω Σ' ἀπελευθερώνω, ἴσως ἀφίνοντας σου αὐτὸ ποὺ χωρὶς ἄλλο προτιμᾶς ; Ἕνα εὐχάριστο σπίτι καὶ τὶς λίγες οἰκονομίες ποὺ μπόρεσα καὶ ἔκανα.

Ὅσο γιὰ τοὺς πραγματικοὺς λόγους τῆς ἀναχωρήσεώς μου, δὲν εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ τοὺς καταλάβεις, ἀκόμα καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς Φικάτ, κι' ἂν τοὺς ἐκθέτω στὸ γράμμα αὐτό, τὸ κάνω λιγότερο γιὰ ἐσένα παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ὑπάρχουν ἀνάμεσα στοὺς δυό μας, καθὼς βλέπτης, ἀνάμεσα στὶς δυὸ ψυχές μας, τρομαχτικὸ βάραθρο, ἀποστάσεις ἀπέραντες, ποὺ οἱ δυὸ καλές μας θελήσεις δὲν θὰ κατόρθωναν νὰ περάσουν. Μιὰ τραγικὴ παρεξήγηση δηλητηρίασε τὸν ἔρωτά μας εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχή του. Ἐκείνη ποὺ ἀγάπησα δὲν εἶναι ἡ Περὲτ Κασάνες ποὺ γνώρισα στοὺς ἕξη μῆνες ποὺ ζήσαμε μαζί : εἶχα φαντασθῆ μιὰν ἄλλη Περὲτ πλασμένη, καμμένη μὲ τὰ χέρια μου: κι' αὐτὴ τὴν Περὲτ νοσταλγῶ.. ὁ πέπλος σχίσθηκε, χαῖρε !

Ἀναθυμίσαι μὲ μελαγχολία τὰ χειμωνιάτικα ἐκεῖνα βράδυα, ποὺ ἐρχόμουνε καὶ περνοῦσα στὸ τσιφλίκι κοντὰ στὸ τζάκι, ὅταν φυσοῦσε ὁ ἀγέρας. Νόμιζα ὅτι ἤμουνα ἀκόμι στὸ καράβι μου καὶ ταξίδεια. Ἤσαστε ἐκεῖ. κοντά μου, οἱ δυὸ ἀδερφές σου κι' ἐσύ. Ὁ κόσμος νόμιζε ὅτι κορτεζιάριζα τὴν Μαρία ἢ τὴν Ἰβ ν. Τί λάθος ! Ἡ φλυαρία τους μ' ἀηδίασε γλήγορα. Ἀμέσως ἔδειξαν ὅτι ἤτανε μέτριες μικροπρεπεῖς. Σ' ἐσένα ταξίδευε τὸ τρυφερόμου ὄνειρο, μ' ἀνοιχτὰ πανιά, σ' ἐσένα τὴν σιωπηλή σ' ἐσένα τὴν μυστηριώδη.

Φαινόσουνα ὅτι μ' ἄκουες μὲ τόσο πάθος. Διέκρινα στὸ παιδικό σου πρόσωπο, τὸ διάβα τῆς πιὸ κρυφῆς συγκινήσεως, ἐξηγοῦσα τὴ πειὸ παραμικρή σου σκέψη. Τί μπόρεσα καὶ εἶδα στὸ βάθος τῶν ματιῶν σου ὅταν σήκωνες ἀπάνωμου τ' ἀθῶα μάτια σου ! τὰ ὡραιότερα τοπία τῶν μακυνῶν νησιῶν. Μ' ἐσένα, τίποτα δὲν ἐρχόταν νὰ σβύσῃ τὸ θέλγητρο, καμμιὰ ἠλίθια παρατήρηση, κιμμιὰ ἀνόητη λέξη. Τὰ λόγια (οἱ δολοφόνοι αὐτοί) δὲν ἐρχόντανε νὰ χαλάσουν, νὰ μειώσουν, νὰ μαράνουν τίποτα. Πόσο μοῦ ἄρεσαν οἱ μικρὲς φωνὲς τῆς ἐκπλήξεώς σου, τὰ παθητικά σου τραυλίσματα !

«Ξέρεις, ἐμεῖς οἱ ναυτικοί, εἴμαστε ... εἰθισμένοι στοὺς μεγάλους ... στὶς ἀτέλειωτες σιωπές, εἴμαστε πολ... κολοι σ' ὅλα τὰ πράγματα... Ὅλα μ... ράζουν, ὅλα μᾶς ἐνοχλοῦν. Εἴμαστε σκλάβοι μιᾶς σκιᾶς, οἱ αἰχμάλωτοι ἀντιεγγίσματος. Μιὰ παραφωνία ... πειράζει καθόλου, τοὺς περισσοτέρους ... θρωπους, εἶναι ἀρκετὴ νὰ μᾶς σ... Εἶχα φιλεναδοῦλες στὴν Ἰαπωνία ... Αἴτή, στὴν Ἰνδοκίνα. Ἡ ἀχνυνία ... ὁποίαν βρισκόμαστε ὁ ἕνας πρὸς τὸν ... μᾶς ἔσμιγε σὲ βαθμὸ ἀφάνταστο. ... στε ἀμοιβαία κι' αὐτὸ ἤτανε ποὺ ... μότερο ἀπ' τὴν πραγματικότητα. ... τευτικὲς θὰ ἤτανε οἱ ὄμορφες γυναῖκ... κάποια καλὴ μοῖρα τὶς εἶχε κάνει ... Μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ τώρα Περὲτ : ... ποῦ ἐκτίμησα ἐν πρώτοις σ' ἐσένα ... ἡ βουβαμάρασσυ. Θὰ μπορῶ ... ἐπὶ τέλ... νὰ σὲ πλάσω σύμφωνα μὲ τὸ νοερό μ... χαμογελᾶς Πιέρετ, αὐτὸ ποὺ λέω εἶναι ... λὺ σοβαρό... Τὸ φαινομενικό σου ἐλάττω... ἤτανε γιὰ μένα ἕνα ἀκατανίκητο θέλ... τρο. ὅταν ἡ μεγάλη χαρὰ σοῦ ἔδωσε ... λαλιάσου, ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι γιὰ τὸν ... ραῖο ἔρωτά μου. Ἀφοῦ σὲ εἶχα ἀγαπ... βουβά, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σὲ ὑπορ... φλύαρη ;

«Τόσο μᾶλλον ὅσον ἐπιδείνωσε τὴ ... ση σου εὐθὺς ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες. ... καὶ ἤθελες νὰ κερδίσῃς τὸν κυρὸ πο... χᾶς χάσει καὶ νὰ πῆς τὰ λόγια ποὺ σ' ... νιγαν καὶ ἀνυπομονοῦσαν νὰ πεταχτοῦν.

«Ἀλλοίμονο, τί καταστροφή! Βιάθη... νὰ καταστρέψῃς τὸν ἑαυτόσου. Ποιὰ ἦτ... λοιπὸν ἡ ξένη αὐτὴ ποῦ εἶχε μπῆ σ... μου. Ποιὸς ἤτανε ὁ φλύαρος αὐτὸς πα... γάλος ποὺ σὲ κάθε εὐκαιρία καὶ χω... καμμιὰ εὐκαιρία ἔλεγε πάντα κάτι ... ποὺ ἤτανε γενικῶς ἀνόητο καὶ χονδρο...

Ἔτσι εἶδα ὅτι ἤσουνα ἀνόητη, σ... χωρικὴ παραδόπιστη καὶ ἀνιπόφορη, ... τόσον πολὺ παραδομένη στὶς κακ... συνήθειες, ὥστε οἱ πιὸ ἐπίμονες προσπ... ές μου νὰ διορθώσω τὰ ἐλαττώματα ... ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Φεύγω ἀδειάζω τηγωνιά, τὸ στρῶμ... σως θὰ κατορθώσω νὰ ξαναπάσσω δυ... στὸ ναυτικό. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ζῆ... στὴ στεριὰ φύλαξα πολὺ ζωηρὰ τὴ νοσ... γία τῆς θάλασσας καὶ τῆς μοναξιᾶς ... ξω ἴσως πάλι, πρὶν νὰ πεθάνω, σὲ κάπ... νησί ποῦ λαχταρῶ, σ' ἕνα νησὶ ποῦ ἡ ... ναῖκες ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς ἄνδρες ... χα μὲ τὴ μεγαλόπρεπη εὐγλωττία τῶν ... χειωδῶν κινήσεων μὲ γέλια. χαμόγελα ... χους ἀκατανόητους ὅμορφους σὰν κελ... ματα πουλιῶν; Χαῖρε, θὰ ζητήσω ἀλλο... βρῶ κάποια καινούργια Γαλάτεια.

* * *

—Δὲν τὰ μάθατε πάλι τὰ νέα; φω... ἡ Φικάτ, τρέχοντας μέσα στὸ χωριό. ... καϋμένη τὴν Περέτ! Τὴ ἄφησε ὁ ἄν... της ἀφοῦ τῆς ἔγραψε ἕνα γράμμα ἀπ... νόητο, ποὺ εἶναι γεμάτο τρέλλα. Ἔφυ... λέει, γιὰ νὰ πάῃ νὰ βρῇ κάποια Γαλάτ... Λοιπὸν ἡ δυστυχισμένη ἡ Περὲ: δὲν μ... ρεσε νὰ βιαστάξῃ αὐτὸν τὸν ναῦμό...

—Λοιπόν; τί ἔπαθε πάλι;

—Ξαναβουβάθηκε, ὅπως πρίν...

GEORGES POURCEL

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ "ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ,,

Σήμερα, Κυριακὴ 27 Σ)βρίου θὰ παιχθῇ ... Παναθηναϊκὸ Στάδιο ὁ «Προμηθεὺς ... δεσμώτης», τὸ ἀριστούργημα τοῦ Αἰσχύλου ... μὲ μετάφρασι τοῦ κ. Ἰωάννου Γρυπάρη. ... Ἐπιτροπή, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν δέκα ... πρόσωπα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ποιητὴς κ. ... Παλαμᾶς Μαλακάσης, ὁ πολιτευτὴς κ. ... Μακκᾶς, ὁ τμηματάρχης τοῦ Τουρισμοῦ κ. Στέλιος Χιλιαδάκης, ὁ ἱστορικὸς κ. ... Μιχαλόπουλος καὶ ὁ ἔφορος τῆς Ὀ... ... Ἐπιτροπῆς κ. Κανέτσις, παρέ... τὰ φῶτα τους καὶ τὶς συμβουλές τους ... τὴν ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως.

Ἡ ἐφημερία τοῦ Θάνατου ἔργου θὰ ... συμφωνα μὲ τὸν λειτουργικὸ τρόπο, ... ἐδιδάσκοντο τὰ δράματα στὴν ἀρχα ὁ... ...

Οἱ προσπάθειες ποὺ γίνονται γιὰ τὴν ... ἐμφάνισι καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ... ἐφημερία τοῦ αἰσχυλείου μεγαλουρ... ... εἶναι πραγματικῶς τεράστιες.

Τὴν κατασκευὴ τῶν κοστουμιῶν καὶ ... προσωπίδων τοῦ Προμηθέως, τῶν Ὠ... καὶ τῶν ἄλλων προσώπων τοῦ ... ἀνέλαβεν ἡ Κα καὶ κ. Ρωμανός. Τὸ ... τῶν Ὠκεανίδων διδάσκεται ἀπὸ τὴν ... καὶ ἡ ὅλη σκηνογραφία καταλαμ... ἐπιφάνεια χιλίων πεντακοσίων τε... ... μέτρων τοῦ Σταδίου.

Ὁ κ. Μπούρλος θὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ ... θεός, ἡ τραγῳδὸς μας δ)νὶς Κοτσάλη ... ἀναλαβῇ τὸν ρόλον τῆς Ἠοῦς καὶ τοὺς ... κυρίους ρόλους (Ἑρμῆς, Ἥφαιστος) ... ἐφηρμοσθοῦν οἱ καλλιτέχναι Αὐλωνίτης καὶ Δεστούνης ποὺ τοὺς ἐδίδαξαν καὶ ... ἐπιμελῶς ἑορτές.

Ὁ χορὸς ποὺ ἐμψυχώνει ὅλους αὐτοὺς ... ἐξωγενικοὺς ἀνθρώπους εἶναι τόσο ... ὥστε δὲν ἔχουμε καμμιὰ ἀμφιβο... ... ὅλη παράστασις θὰ παρουσιάσῃ ... τὸ τέλειο καὶ μεγαλόπρεπο καὶ ἡ ἐρ... ... τοῦ ἔργου θ' ἀποτελέσῃ ἕνα ἁρμο... ... σύνολο.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι ὁ κόσμος ... ὁ λαὸς διψάει καὶ ἀγαπάει αὐτὰ τὰ ... ἀν εἶναι κανείς, βγαίνει πάντα κερδι... ... καὶ εὐχαριστημένος ἀπὸ μιὰ τέτοια ... ἀγωγή, ἀπὸ μιὰ τέτοια παράστασι. ... πιὸ καλός, πιὸ ἠθικός, πιὸ ἀγνὸς ... πιὸ γαλήνιος.

Ἡ πνοὴ τῆς μεγαλαφυΐας δροσίζει καὶ ... ἀναπαύει τὶς ψυχές, τονώνει τὶς ἠθικὲς ... καὶ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ γνω... ... τὸν ἑαυτό του.

Οἱ ἁπλοὶ νοιώθουν καὶ διαισθάνονται ... πολλὲς φορὲς πράματα, ποὺ δὲν συγκινοῦν ... τοὺς γραμματισμένους.

Ὦ ἁγὶε αἰθέρα κι' ὦ ! γοργὲς φτερωτὲς ἀῦρες πηγὲς τῶν ποταμῶν, τῶν θαλασσίων κυμάτων. Ἀοίβμητο ἀνατρίχιασμα κι' ὁλωνῶ μάννα ὦ γῆς, κ' ἔσυ ποὺ ὅλα τὰ πάντα βλέπεις, Ἥλιε, δῆτε κ' ἐγὼ Θεὸς ἀπ' τοὺς Θεοὺς τί πάσχω.

Αὐτὰ τὰ ὑπέροχα, τὰ μεγάλα λόγια, βροντερὰ θ' ἀντηχήσουν σήμερ ι μέσα στὸ ὑποβλητικὸ καὶ μεγαλόπρεπο πλαίσιο τοῦ Σταδίου.

Ποιὸς δὲν θὰ συγκινηθῇ, ποιὸς δὲν θὰ νοιώσῃ συμπόνια στὸ θοῆνο τοῦ Προμηθέα, ποὺ πάσχει γιατὶ θέλησε νὰ χτυπήσῃ τὴν ἀδικία; Ποιὸς δε θὰ λυπηθῇ τὸν ἄμοιρο Προμηθέα ποὺ εἶναι τὸ θῦμα τῆς ἴδιας του καλωσύνης ;

Γιατὶ ὁ Προμηθέας εἶναι τὸ σύμβολο, τὸ ἀτράνταχτο σύμβολο τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου, τῆς ἀνθρώπινης θυσίας, τοῦ ἀνθρώπινου ἡρωισμοῦ. Εἶναι ὁ ἥρωας, ὁ μάρτυρας ποὺ θυσιάζεται γιὰ τὸ καλό, γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου. Ὁ Προμηθέας εἶναι ὁ Χριστός, εἶναι ὁ Καλὸς ποὺ καρφώνεται ἀπὸ τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς τύραννους, ποὺ σταυρώνεται γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἄλλους.

Εἶναι τὸ φωτεινὸ σύμβολο τοῦ ἀνώτερου τοῦ μεγάλου, τοῦ σπλαγχνικοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἀνέχεται νὰ βλέπῃ τοὺς ὁμοίους του μέσα στὴν ἀμάθεια, τὴ σκλαβιὰ καὶ τὸ σκοτάδι καὶ τοὺς προσφέρει τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ὀμορφιᾶς. Ὅποιος ἀγαπήσει τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ὀμορφιὰ ἀξίζει νὰ ζῇ καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ τὴ ζωή, γιατὶ σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ πόλους πρέπει νὰ βασίζεται ἡ ζωὴ καὶ γι' αὐτὰ τὰ δυὸ θεῖα πράγματα πρέπει νὰ ζῇ κανεὶς καὶ νὰ πεθαίνῃ ἀκόμα, δείχνοντας στοὺς ἄλλους τὸ καλὸ παράδειγμα καὶ τὸν ἴσιο δρόμο.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, τὴν ὥρα ποὺ πέφτουν πάνω του οἱ κεραυνοὶ τοῦ Δία, ὁ Προμηθέας-θῦμα, ὁ Προμηθέας-μάρτυρας, καυτηριάζει τὴν κακία, διαμαρτύρεται γιὰ τὴ μεγάλη ἀδικία ποὺ τοῦ γίνεται.

"Ὀχὶ πιὰ μὲ τὰ λόγια· μὰ ἰδοὺ ἀληθινὰ ποὺ τραντάζεται ἡ γῆς. Βέβαια τέτοια ἀπ' τὸν Δία. Χυμάει φανερὰ κατάπάνω μου ἀντάρα ποὺ τρόμο γεννᾶ.

Μὰ ὦ μητέρα μου σεβαστή, Μ' ὦ ποὺ σύ μὲ τὸ φῶς σου τυλίγεις αἰθέρα τὸ πᾶν, πόσο ἄδικα δῆτε με πάσχω!

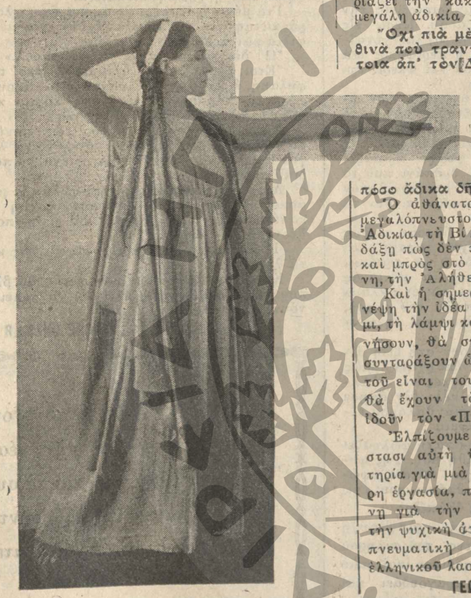

"Ὁ ἀθάνατος τραγικὸς θέλει μὲ τὸ μεγαλόπνευστο ἔπος του νὰ κτυπήσῃ τὴν Ἀδικία, τὴ Βία, τὴν Τυραννία, καὶ νὰ διδάξῃ πὼς δὲν πρέπει νὰ δειλιάζουμε οὔτε καὶ μπρὸς στὸ θάνατο γιὰ τὴν Δικαιοσύνη, τὴν Ἀλήθεια τὴ Δευτερία.

Καὶ ἡ σημερινὴ παράστασι, θὰ ζωντανέψῃ τὴν ἰδέα αὐτή, θὰ τῆς δώσῃ τὴ δύναμι, τὴ λάμψι καὶ τὴν ὁρμὴ ποὺ θὰ συγκινήσουν, θὰ συναρπάσουν, θὰ συνταράξουν ὡς τὰ τρίσβαθα τοῦ εἶναι τους, ἐκείνους ποὺ θὰ ἔχουν τὸ εὐτύχημα νὰ ἰδοῦν τὸν «Προμηθέα».

Ἐλπίζουμε πῶς ἡ παράστασι αὐτὴ θὰ γίνῃ ἡ ἀφετηρία γιὰ μιὰ συστηματικωτέρη ἐργασία, ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ τὴν διαπαιδαγώγησι, τὴν ψυχικὴ ἀνύψωσι καὶ τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Στὸν οὐρανὸ ἀπριλιάτικοι
δροσοστολίζουν κάμποι
κάθε ἄστρο εἶνε πολύχρωμο,
κάθε ἀστράκι λάμπει.

Κι' ὁ Γαλαξίας ἀνάερος,
στὴ μέση ἀστροφεγγίζει
σάν ποταμάκι φειδωτὸ
ποὺ τ' ἄνθη ἀναμερίζει

Μ. Μαλακάσης

ΑΝΑΤΟΛΗ ΗΛΙΟΥ

'Απ' τὸ βουνὸ ποὺ πρόβαλες
σὲ συνεφάκια κρῖνα
σκορπίζοντας μαπλοχεριὰ
τὴν ἀργυρή σου ἀκτίνα,

κάνεις στρωσίδια ἀπάρθενα
τῆς θάλασσας τὰ πλάτη,
καὶ τὴν εὐωδιασμένη γῆ
ἐρωτικὸ κρεββάτι.

Μ. Μαλακάσης

ΔΥΣΙΣ ΗΛΙΟΥ

Δὲν εἶσαι σὺ ποὺ ξεφυχᾶς
παραριχτὸς σὲ μιὰ ἄκρη
πέλαγα δὲ σὲ πνίγουνε
στὸ αἷμα καὶ στὸ δάκρυ.

Νερὰ σὲ λούζουν ρόδινα
καὶ μαργαριταρένια
καὶ σὲ χτενίζουνε χρυσᾶ
καὶ διαμαντένια χτένια.

Μ. Μαλακάσης

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΦΙΛΑΚΙΣΜΕΝΗ ΝΕΑ

Ὁ ἀτυχὴς ποιητὴς τῶν βουκολικῶν τραγουδιῶν ἐγεννήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν στὰ 1792. Ὁ πατήρ του ἦτο πρόξενος τῆς Γαλλίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡ δὲ μήτηρ του Ἑλληνίς, διακεκριμένη διὰ τὸ ἔξοχον πνεῦμά της καὶ τὴν καλλονήν της. Πολὺ νέος ὁ Σενιέ ἐπῆγε εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς σπουδάς του ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Ἡ ζωὴ τοῦ στρατιώτου διὰ τὸν ποιητὴν τῶν «Εἰδυλλίων» δὲν εἶχε θέλγητρα, δι' αὐτὸ ἐγκατέλειψε τὸ στάδιον αὐτὸ καὶ ἐξῆτησε νὰ γείνῃ διπλωμάτης.

Ἀλλὰ καὶ τὴν διπλωματίαν ἀπηρνήθη ταχέως διὰ νὰ παραδοθῇ ὁλοψύχως εἰς τὴν ἀγαπητήν του ποίησιν.

Κατὰ τὴν μεγάλην Γαλλικὴν ἐπανάστασιν ἀνεμίχθη εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα, ἀλλὰ ἐφυλακίσθη, νομισθεὶς ὡς ἀριστοκρατικῶν φρονημάτων, καὶ τέλος καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου ἀπεκεφαλίσθη ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ τὸν ποιητὴν Ροὺχερ. Ἐπάνω εἰς τὸ ἰκρίωμα πρὸ τοῦ φρικωδοῦς θανάτου διετήρησε μίαν θαυμαστὴν ψυχραιμίαν καὶ μόνον τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἶπε κτυπῶν τὸ μέτωπόν του: «Καὶ ὅμως ἦτον κάτι ἐδῶ μέσα!».

Τὸ κατωτέρω τραγοῦδί του «Ἡ φυλακισμένη νέα», ἔγραψεν εὑρισκόμενος εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου. Μέσα εἰς τὴν ἰδίαν φυλακὴν, μαζὶ μὲ ἄλλας γυναῖκας, ἦτο κατάκλειστος ἡ περίφημος διὰ τὴν καλλονήν της δούκισσα ντὲ Φλερί, θυγατὴρ τοῦ δουκὸς Κόϊγνη.

Λέγετε ὅτι ὁ Σενιὲ ἠγάπησε τὴν ὡραίαν φυλακισμένην. Φαίνεται δὲ κάποιο παράπονο εἰς τὸ τέλος τοῦ τραγουδιοῦ του, παράπονον ἀγαπῶντος δίχως ἐλπίδα.

—»Τὸ νεογέννητο τὸ στάχυ ὠριμάζει χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὸ δρεπάνι ποὺ τὸ περιμένει. Χωρὶς νὰ φοβοῦνται τὸν ληνὸν τὰ σταφύλια ὅλο τὸ καλοκαίρι πίνουν τὰ γλυκὰ δῶρα τῆς Αὐγῆς.

Καὶ ἐγώ, καθὼς ἐκεῖνα ὥμορφη, καθὼς ἐκεῖνα νέα, ὅση καὶ ἂν ἔχω ταραχὴ καὶ θλῖψη τώρα, δὲν θέλω διόλου νὰ πεθάνω.

Ἕνας στωϊκὸς μὲ σβυσμένα μάτια ἂς ποθῇ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν θάνατο· ἐγὼ κλαιω κι' ἐλπίζω. Στὴ μαύρη πνοὴ τοῦ νότου, σὰν τὴν καλαμιά, χαμηλώνω καὶ σηκώνω πάλι τὸ κεφάλι

Ἂν ὑπάρχουν στὴ ζωὴ πικρὲς ἡμέρες, ὑπάρχουν ὅμως καὶ τόσῳ γλυκές!.... Ἀλλοίμονο! ποιὸ μέλι δὲν ἄφησε πίκρες; καί ποιά θάλασσα εἶνε δίχως τρικυμία;

Ἡ γόνιμος ἀπάτη φωλιάζει μέσα στὰ στήθη μου. Τῆς φυλακῆς οἱ τοῖχοι μάταια ὑψώνονται βαρεῖς ἐπάνω μου· ἔχω τὰ φτερὰ τῆς Ἐλπίδος.

Τὸ χελιδονάκι, σὰν ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ δίχτυα τοῦ σκληροῦ κυνηγοῦ, ζωηρότερο καὶ πειὸ εὐτυχισμένο τραγουδάει καὶ πετάει ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ πεθάνω; Ἥσυχη θ' ἀποκοιμηθῶ καὶ ἥσυχη θὰ ξυπνήσω πάλι· οὔτε στὸ ξύπνημά μου, οὔτε στὸν ὕπνο μου δὲν εἶμαι παραδομένη σὲ τύψεις συνειδήσεως. Ὅταν ξυπνάω, ὅλα τὰ μάτια μοῦ χαμογελοῦν. Ἡ θέα μου μέσα ἐδῶ σ' ὅλα τὰ ταπεινωμένα μέτωπα ζωγραφίζει σχεδὸν τὴν χαρά.

Τὸ ταξειδί μου εἶνε ἀκόμα τόσω μακρυὰ ἀπὸ τὸ τέλος του! Ἐξεκίνησα, καὶ ἀπὸ τὲς μικρὲς φτελίες, ποῦ στεφανώνουν τὸν δρόμο, ἐπέρασα τῆς πρώτες μόλις.

Στὸ συμπόσιον τῆς ζωῆς, ποῦ πρὸ ὀλίγου ἄρχισε, μιὰ στιγμὴ μονάχα τὰ χείλη μου ἐσφιξαν τὸ κύπελλο, ποῦ τὸ ἔχω στὰ χέρια μου γεμάτο.

Βρίσκομαι στὴν Ἄνοιξι· θέλω νὰ ἰδῶ τὸν θερισμὸ καὶ, καθὼς ὁ ἥλιος, ἀπὸ ἑπομένη σὲ ἐποχὴ θέλω νὰ τελειώσω τὸν χρόνο μου.

Λουλοῦδι ποῦ λάμπω ἀπάνω στὸ στέλεχός μου, εἶμαι τοῦ κήπου τὸ στόλισμα. Δὲν εἶδα παρὰ μόνον τὸ φεγγοβόλημα ποῦ ρίχνουν ἡ λάμψεις τῆς πρωΐας· θέλω νὰ τελειώσω τὴν ἡμέρα μου.

Ὦ Θάνητε! μπορεῖς νὰ περιμένῃς· φύγε, φύγε μακρυὰ· πήγαινε νὰ παρηγορήσῃς τὴς καρδιὲς ποῦ κατατρώγει τὸ ὀνειδος, ἡ φρίκη καὶ ἡ χλωμὴ ἀπελπισία.

Γιὰ μένα ἡ Παλὲς 2) ἀκόμα ἔχει χλοερὰ καταφύγια, οἱ Ἔρωτες ἔχουν γιὰ μένα φιλιὰ καὶ ἡ Μοῦσες τραγούδια.

Ὦ! δὲν θέλω ἀκόμα νὰ πεθάνω...»

Ἔτσι, ἐν ᾧ ἤμουν θλιμμένος μέσ' τὴν φυλακή, ἡ λυρα μου ἐξυπνοῦσε κι' ἄκουγε αὐτὰ τὰ παράπονα, αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὴς εὐχὲς μιᾶς φυλακισμένης νέας.

Καὶ, τινάζοντας τὸ βάρος τῶν πενθίμων ἡμερῶν μου, ἔφτειανα στίχους τὰ λόγια ποὺ βγαίναν ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο, τὸ παιδικό της στοματάκι.

Αὐτὰ τὰ τραγούδια, τῆς φυλακῆς μου ἁρμονικὰ σημάδια, θὰ δώσουν ἀφορμὴ σὲ κανένα φιλον τῆς μελέτης νὰ εὕρῃ ποιὰ ἦτον αὐτὴ ἡ ὡραία.

Ἡ χάρις ἐκοσμοῦσε τὸ μέτωπό της καὶ τὰ λόγια της.

Καὶ ὅσοι θὰ ζήσουν κοντά της θὰ βλέπουν μὲ φόβο, καθὼς ἐκείνη, νὰ τελειώνουν ἡ ἡμέραις τους.

ANDRÉ CHENIER

ΤΑ ΦΙΛΙΑ

Γιὰ τὰ προικιὰ τῆς δεύτερης
τὴν πρώτη ἀγάπη ἀρν
κι' ἐκείνη κλαίει καὶ δέρνεται
μὰ δὲν παρα

—Κόρη, μὴ τόσο θλίβεσαι,
κόρη, μὴν κλαῖς τό
μὰ σφίξε τὴν καρδοῦλα σου,
δέσε τὸ νοῦ σ
«Φτωχοῦλα ἐσύ, φτωχὸς ἐγώ,
πῶς νὰ σὲ κα
Ἐκείνη ποῦ ἀρραβώνιασα
γεμᾶτο ἔγκ
κι' ὅταν δική μου θὰ γενῇ
μ' ὅλο τὸ βιός
θέλεις χωράφια; δίνω σου.
θέλεις γιδ

Μηδὲ χωρὰχια θέλω ἐγὼ
μηδὲ καὶ τὰ φλ
σκλάβα ἡ καρδιά μου ἀλύτρωτη
ζητάει τὴ λευθ
Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ μοῦλαχεν
ἐσένα ν' ἀγα
ὅσα φιλάκια σοῦδωκα
νὰ μοῦ τὰ δώσ
—Μετὰ χαρᾶς σου κόρη μου
κι' ἂν τάχης μετ
λογάριαζέ τα πέρνοντας.
νὰ μὴ σοῦ λείψει σ
Κολλᾶ τὰ χείλη κι' ἀρχινᾶ
πρῶτο φιλὶ νὰ
καὶ λαχταρᾶ γιὰ δεύτερο
καὶ κοκκινίζει ἐκ
καὶ πάλι τὴν ξαναφιλεῖ
καὶ λέει στὸ τρίτο ἀπ
—Κόρη μου, τάλλα τὰ κρατῶ
καὶ ταῖρι μου σὲ κ

Ι. Πελ

ΚΛΕΙΣΘΗΤΕ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ.-

Κλεισθῆτε μάτια μου, κλεισθῆτε
εἰς τὸ σκοτάδι.
Χέρια στὸ στῆθος σταυρωθῆτε,
ξεκουρασθῆτε,
ἤρθε τὸ βράδυ!
Σταθῆτε πόδια κουρασμένα,
τὸ μνῆμα ἐφάνη.
Ξαπλώσετε σαβανωμένα
δυστυχισμένα
ὁ δρόμος φθάνει.
Ὕπνο καρδιά. Καρδιὰ κοιμήσου
στῆς γῆς τὰ στήθη.
Στὴ γῆ θὰ παύσουν οἱ παλμοί σου
κι' οἱ γογγυσμοί σου
χόρτασε Λήθη! **Ἀχιλ. Παρασ**

Τὸ "ΤΙΚ-ΤΑΚ„ μὲ τὸ νέον πλούσιον ἐπιτελεῖον του ἐξ ἐκλεκτῶν συνεργατῶν, τὴν νέαν καλλιτεχνικὴν ἐμφάνισίν του, τὴν ἐκλεκτὴν ὕλην του καὶ τὰ συναρπακτικά του ἀναγνώσματα θ' ἀποβῇ ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε οἰκογενείας καὶ παντὸς φιλαναγνώστου. Ἀναμείνατε προσεχῶς σπουδαίας ἐκπλήξεις!!!

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

ὁ ξυλοκόπος φτάνει
τὸ φουντωτὸ πλατάνι.
βαρειά-βαρειὰ
καὶ ἀκούραστα χτυπάει.
δεντρὶ
μὲ τὰ χλωρὰ τὰ φῦλλα
τὰ σωριασμένα ξύλα·

κι' ἀρχίζει ἕναν καιρό,
καὶ σιγοτραγουδεῖ
μιὰ κούνια γιὰ παιδί,
μιὰ κάσα γιὰ νεκρό.
δεντρὶ κι' ἐγὼ φυτρώνω.
μὲ βλέπει δίχως πόνο,
βαρειὰ-βαρειὰ
κι' ἀκούραστα χτυπάει,

σωριάζεται καὶ πάει.
Καὶ πάει! Κι' ὁλοζώντανες
ἐλπίδες, ἀγνὰ βρέφη,
γεννάει μέσα ὁ Καιρὸς
κι' ἀποκοιμάει καὶ τρέφει,
καὶ πόθους θάφτει μέσα μου
νεκροὺς ἕνα σωρύ...
Κι' ἔρχονται νά! τὰ χρόνια
καὶ φεύγουν μὲ σπουδή
καὶ νοιώθω στὴν καρδιά μου
μιὰ κούνια γιὰ παιδί,
μιὰ κάσα γιὰ νεκρό!

Κωστῆς Παλαμᾶς

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

βράδυ μοῦλεγε ἡ ἀγάπη μου ἡ χρυσῆ:
ἡ μοῖρα ἡ ἄπονη, ἡ μοῖρα ἡ φθο-
νερή,
ποτεινὸ βιβλίο της νὰ ζοῦμ' ἔχει
γραμμένα,
ἐσένανε καὶ σὺ χωρὶς ἐμένα,
σβύνεις τὴ φωτιά, ποὺ τρωει τὴν
καρδιά σου,
σ' ἄλλες ὄμορφες δὲ ρίχνεις τὴ
ματιά σου.
τῆς ἀποκρίθηκα: "Αν σβύσω τὴ
φωτιά,
νύχτ' ἀχόρταγη μοῦ τρώει τὴν
καρδιά,
γλυκειὰ τὴν ὄψι σου πασχίσω νὰ
ξεχάσω,
μὲ τὴν ἀγάπη σου καὶ τὴ ζωὴ θὰ
χάσω!

Ι. Παπαδιαμαντόπουλος

ΤΑ ΔΥΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΟΥΣ

ΠΡΩΤΟ: Μόλις κι'οἱ δυό τους μπαίνανε στὰ δεκαοχτώ. Στὴν ἡλικία τοῦ ἔρωτα τῆς τρέλλας. Μοιάζανε δυὸ λουλούδια. Δυὸ χελιδόνια.

Μ' ἀγαποῦσε, παρὰ ν' ἀγαπηθοῦνε. Ἡ μανάδες τους εἶπανε πολλὰ σχετικά. Τὸ ἀβδέλλιό τους, πλέχτηκε κάποια μέρα μεινανε μόνοι τους στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ της. Στοῦ βραδυοῦ τὴ μελαγχολία καὶ στὴ γοητεία τῆς "Ανοιξης, ψιθυρίζανε τὰ πρῶτα ἐρωτικὰ λόγια.

—Σ' ἀγαπῶ!

—Σ' λατρεύω.

ΔΕΥΤΕΡΟ

Πέρασανε χρόνια. "Ωσπου, μιὰ μέρα ἀνταμώνετε σ' ἕνα σεπαρέ. Σὲ κάποιου κα-
φὲ τὴ μεθυστικὴ μυρουδιὰ καὶ σ' ἕ-
νανονιοῦ τὸ χλωμόφωτο, ψιθύρισεν,
ἀσυναίσθητα:

—Σ' ἀγαπῶ!

—Ἀστεῖο!

—Ἐρμέμφυτα ἡ σάρκες σφίχτη-
κε. Καὶ τὰ χειλια κολλήθηκαν σ' ἕνα
φιλί...

Ἡ μονὴ τοὺς εἶχε νικήσει!

ΤΑΚΗ ΔΟΞΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ„ ΤΟΥ ΣΑΔΗ

I

Βλέπει τὸ στάρι τὸ πουλί, καὶ φεύγει ἀγάλι-ἀγάλι
σὰν νοιώσῃ μέσα στὸ κλουβὶ σιμὰ φτωχὸ πουλί.
Πάρε καὶ σὺ ἀπ, τοὺς καϋμοὺς τῶν ἄλλων συμβουλή,
γιὰ νὰ μὴν πάρουν ὕστερα ἀπ' τοὺς δικοὺς σου ἄλλοι.

II

Ἀρώτησαν τὸν βασιλιᾶ:—Γιατὶ τὰ δαχτυλίδια
τὰ βάνουμε—ὅσοι τἄχουνε!...—στὸ χέρι τὸ ζερβό,
μιὰ ποῦνε τἄλλο στὴ δουλειὰ καθώς καὶ στὰ παιγνίδια
χίλιες φορὲς καλλίτερο καὶ πειότερο ἀκριβό;
Κι' ὁ βασιλιᾶς ἀπήντησε:—Καὶ δὲν τὸ ξέρεις τάχα;
"Οπ' ἔχει τὴν ἀξία του μένει μ' αὐτὴν μονάχα.

III

Σὰν δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός, τὸ δίχτυ τοῦ ψαρᾶ
ψαράκι δὲν θὰ πιάσῃ
Καὶ ψάρι ποὺ ἡ ὥρα του δὲν ἔχει ἀκόμα φάσει
δὲν θὲ νὰ σβύσῃ καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ξηρά.

IY

ψευτιὰ ποὺ σοῦ κολλήσανε ὁμοιάζει μαχαιριά,
ποὺ γιὰ καιρό, πολὺ καιρὸ σὲ λυώνει, σὲ πεθαίνει...
Μπορεῖ νὰ γιάνῃ μιὰ φορὰ μὲ κόπο μὲ φλουριά,
μὰ... τὸ σημάδι μένει

Y

Εὔκολα βγάνεις μάλαμα ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὰ βάθη,
—φθάνει κανεὶς νὰ ξέρῃ,—
Μὰ γιὰ νὰ βγάλῃς μάλαμα ἀπὸ καρμὸν χέρι,
πρέπ' ἡ ψυχή του πιὸ μπροστὰ νὰ ἔβγῃ καὶ νὰ πάῃ.

YI

Κανεὶς δὲν νοιώθει τῆς ζωῆς τὴν γλύκα καὶ ἀξία
πρὶν δοκιμάσῃ μιὰ φορὰ καὶ λίγη δυστυχία.

Y.I

Σὰν θωρεῖ κανεὶς μὲ μάτια ὅλο κακία κι' ἀγοιωπό
καὶ τὸν 'Ιωσὴφ ἀκόμα ἄσχημο θὰ ζωγραφίσῃ.
Μὰ σὰν βλέπῃ μὲ γλυκάδα ἐκεινοῦ ποῦ ἀγαπᾶ
καὶ τὸν Βελζεβοὺλ ἀκόμη ἀγγελοῦδι θὰ νομίσῃ.

YIII

Βλέπ' ὁ Θεὸς νὰ λάθη σου, ὅμως σιωπᾶ
'Ο γείτονάς σου τίποτε δὲν βλέπει... κι' ὅλο λέει..

IX

"Οταν κανεὶς ἀπελπισθῆ, ξεχύνεται καὶ βρίζει
ὡσὰν τὴν γάτα ποὺ κλειστῆ καὶ στὸ σκυλ-λί χυμίζει.
"Οταν τὸ μάτι μαυρισθῆ καὶ κιτρινίσ' ἡ ὄψι,
τὰ χέρι ἀρπάζει τὸ σπαθὶ ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν κόψι..

X

Ἡ μυρωδιὰ τοῦ κοριμυδιοῦ στῆς ὥμορφης τὸ στόμα
καλλίτερη 'ναι ἀλήθεια ἀπ' τοῦ γλυκοῦ τριαντάφυλλου τὸ μῦρο καὶ τὸ χρῶμα
στῆς ἀσχημης τὰ στήθεια.

ΤΟ ΦΩΣ ΜΟΥ

Μιὰ νύχτα—πῶς τὸ θυμοῦμαι!—ἡ ἀγάπη μου ἡ γλυκειὰ
μπῆκε μέσ' στὴν κομαρά μου πήδησ' ἀπὸ τὸ διβάνι κι' ἤταν τόσο ξαφνικιὰ
ἡ λαχτάρα κι' ἡ χαρά μου ποὺ μὲ τ' ἄπαλό τ' ἀγέρι,
ξάφνου σβύσθηκε τὸ φῶς μου, ὅπως ἄπλωνα τὸ χέρι
Καὶ ἐκάθησ' ἡ καλή μου δίπλα δίπλα πεταχτὴ
καὶ μὲ τὸ γλυκό της στόμα ἄρχισε νὰ μὲ μαλώνῃ: Τάχα πῶς καὶ διατί
πρὶν νὰ τὴν ἰδῶ ἀκόμα ἔσβυσα μὲ μιᾶς τὸ φῶς μου ἀπ' ἀντίκρυ μάνι μάνι...
Καὶ τῆς εἶπα:—Τί τὸ θέλω μιὰ κι' ὁ ἥλιος μου ἐφάνη!...

Ἡ ριζικὴ ἀνακαίνισις τοῦ "ΤΙΚ-ΤΑΚ„ τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθημεν θ' ἀφίσῃ ἐποχὴν στὰ χρονικὰ τοῦ περιοδικοῦ τύπου ἐν Ἑλλάδι. Τὰ σκίτσα καὶ αἱ εἰκόναι μας θὰ γίνονται ὑπὸ νέου μηχανήματος τὸ ὁποῖον μὴ φειδομένη δαπανῶν ἡ Διεύθυνσις τοῦ "ΤΙΚ-ΤΑΚ„ εἰσάγει τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι. Ἀναμείνατε προσεχῶς ἐκπλήξεις!!!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο Φρειδερῖκος ὁ Μέγας καὶ ὁ λοχίας

'Ο Αὐτοκράτωρ τῆς Πρωσίας Φρειδερῖκος ὁ Μέγας πληροφορήθηκε ὅτι ἕνας λοχίας τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς ὁ ὁποῖος συνήθιζε νὰ πίνῃ, εἶχε ἀφίσει τὸ σπαθί του ἑνέχυρο σ' ἕνα καπελειὸ γιατὶ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ.

'Επειδὴ ὅμως ὁ λοχίας δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ χωρὶς σπαθί, εἶπε καὶ τοῦ ἔκαναν ἕνα ξυλένιο, ὡς ποὺ νὰ μπορέσῃ νὰ δώσῃ τὰ λεπτὰ καὶ νὰ πάρῃ τὸ ἀληθινό.

'Ο Αὐτοκράτωρ ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρὰ τὸν λοχία γιὰ τὴν πρᾶξιν του αὐτή, ποὺ ἤτανε μεγάλη παράβαση τῶν στρατιωτικῶν κανονισμῶν. Πρόσταξε λοιπὸν μιὰ μέρα νὰ ἑτοιμασθῇ ἡ φρουρὰ γιὰ νὰ τὴν ἐπιθεωρήσῃ. Οἱ στρατιῶτες παρουσίασαν ὅπλα καὶ ὁ Φρειδερῖκος ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά τους σταμάτησε κοντὰ στὸν λοχία καὶ τοῦ εἶπε.

—Σὲ προστάζω νὰ κόψῃς τὸ κεφάλι, αὐτοῦ τοῦ στρατιώτη. Κι' ἔδειξε ἕνα στρατιώτη.

—Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ὁ λοχίας ὁ στρατιώτης δὲν ἔκανε τίποτα γιὰ νὰ τοῦ κόψω τὸ κεφάλι.

—"Οταν σὲ προστάζῃ ὁ Αὐτοκράτωρ σου, ὀφείλεις νὰ ὑπακούῃς ἀμέσως, εἶπε αὐστηρὰ ὁ Φρειδερῖκος.

'Ο λοχίας δὲν τάχασε καθόλου καὶ βάζοντας τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του φώναξε.

—Σὰν εἶναι ἄδικο νὰ σκοτώσω τὸ στρατιώτη ἂς γίνῃ τὸ σπαθί μου ξυλένιο.

Καὶ τράβηξε τὸ ξυλένιο σπαθί του ἀποφασιστικά.

'Ο Φρειδερῖκος ὁ Μέγας θαυμάζοντας τὴν ἑτοιμότητά του τὸν συγχώρεσε.

***

Ἡ φιλαλήθεια τοῦ Οὐάσινκτων

'Ο Οὐάσιγκτων συνήθισε ἀπὸ μικρὸς νὰ μὴ λέῃ ποτὲ ψέμματα· ὅταν ἔκανε καμμιὰ ἄταξία εἴτε στὸ σπίτι εἴτε στὸ σχολειό, ἂν καὶ ἤξερε πῶς θὰ τιμωρηθῇ, δὲν τὴν ἔκρυβε ποτέ του καὶ ἄμα τὸν ρωτοῦσαν ὁ πατέρας του ἢ ὁ δάσκαλος ποιος τόκανε αὐτὸ τὸ μαρτυροῦσε χωρὶς νὰ διστάξῃ καθόλου.

Μιὰ μέρα ὁ Οὐάσιγκτων ἔκοψε ἀπὸ τὸν κῆπο ἕνα δέντρο ποὺ ὁ πατέρας του τὸ ἀγαποῦσε πολύ. Ἄμα εἶδε τὴν καταστροφὴ ὁ πατέρας τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ λυπήθηκε πολὺ καὶ εἶπε ὅτι θὰ τιμωρήσῃ αὐστηρὰ τὸν φταίστη. Κανεὶς δὲν ἤξερε ποιὸς εἶχε κόψει τὸ δέντρο καὶ ὁ Οὐάσιγκτων, μποροῦσε ἂν ἤθελε, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ξύλο. Μὲ θάρρος ὅμως καὶ μετανοιωμένος πῆγε μπροσιὰ στὸν πατέρα του καὶ τὸ μαρτύρησε. Κ' ἐκεῖνος συγκινημένος γιὰ τὴ φιλαλήθειά του τὸν συγχώρησε.

***

Μήπως εἶπα καμμιὰ βλακεία;

'Ο Φωκίων συνήθιζε ἄμαμιλοῦσε στοὺς Ἀθηναίους νὰ τοὺς λέγῃ πικρὲς ἀλήθειες καὶ νὰ μὴ κρύβητὰ ἐλαττώματάτους.

Γι' αὐτὸ οἱ Ἀθηναῖοι σπανίος χειροκροτοῦσαν τὸν μεγάλο συμπατριώτη τους καὶ προτιμοῦσαν νὰκούνε τοὺς δημοκόπους οἱ ὁποῖοι τοὺς κολάκευαν καὶ τοὺς ἔλεγαν ὅτι εἶχαν ὅλες τὲς ἀρετές.

Μιὰ μέρα ὁ Φωκίων ἀγόρευε στὸν δῆμο καὶ χειροκροτήθηκε ζωηρά.

'Ο αὐστηρὸς καὶ ἐνάρετος Φωκίων ἀπόρησε γιὰ τὴν ὑποδοχὴ αὐτὴ στὴν ὁποία δὲν τὸν εἶχαν συνηθίσει οἱ ἀχάριστοι καὶ ἐπιπόλαιοι πατριῶτές του.

Γύρισε λοιπὸν σ' ἕνα φίλο του ποὺ καθότανε πλάϊ του καὶ τοῦ εἶπε σὲ τόνον πικρῆς εἰρωνείας :

—Μήπως εἶπα καμμιὰ βλακεία ;

***

Γιατὶ δὲν ξέρει τὰ χρόνια του

'Ο στρατάρχης Λὲ Μπασομπιὲρ ρώτησε μιὰ μέρα ἕνα καλλιεργητή του πόσο χρονῶν ἦτανε.

—Δὲν ξέρω νὰ σᾶς πῶ, ἀπάντησε ὁ ἀφελὴς χωρικός, ἂν εἶμαι τριαντα ὀχτὼ ἢ σαραντα ὀχτὼ χρονῶν.

—Πῶς, φώναξε ὁ Γάλλος στρατάρχης, δὲν ξέρεις νὰ λογαριάζῃς καλύτερα τὰ πράματα ποῦ σ' ἐνδιαφέρουν;

—"Οσο γι' αὐτὸ μείνετε ἥσυχος ἐξοχώτατε. Ξέρω καὶ μετρῶ τὰ βιβλία μου, τὶς γίδες μου, τὰ πρόβατά μου καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ σᾶς φέρνω, καὶ τὰ μετρῶ καλὰ γιατὶ μπορεῖ νὰ μοῦ τὰ κλέψουν. Τὰ χρόνια μου ὅμως κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὰ πάρῃ Νὰ γιατὶ δὲν κάνω τὸ κόπο νὰ μάθω πόσο χρονῶν εἶμαι.

***

'Ο Δουμᾶς καὶ τὸ ἐμπόριο τῶν μαύρων

Ὡς τὴν ἐποχὴ τῆς καταργήσεως τοῦ ἐμπορίου τῶν μαύρων πολλοὶ κάναν μεγάλες περιουσίες μὲ τὸ ἀνθρωποεμπόριο. Ἔννοεῖται ὅμως ὅτι οἱ ἀνθρωποέμποροι αὐτοὶ φροντίζανε νὰ κρύβουνμὲ τρόπο πῶς εἶχαν γίνει πλούσιοι.

"Ετσι θέλησαν νὰ παρουσιάσουν μιὰ μέρα στὸν Δουμὰ πατέρα, ἕναν ἐμπορο μαύρων ὡς πρώην δερματέμπορο καὶ γουνέμπορο.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτὸν ὁ Δουμᾶς ποὺ ἤτανε κρεολὸς τὸν εἶχε ὁκουστά.

—Δὲ μ' ἀφίνεις ἥσυχο μ' αὐτὸν τὸν κακοῦργο, εἶπε στὸν φίλο του ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ τὸν συστήσῃ: Μέσα στὰ δέρματα ποὺ πούλησε ἄλλοτε, ἤτανε πραγματικὰ πολλὰ μαῦρα.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΑΚΑΙΝΙΖΟΜΕΝΟΝ "ΤΙΚ-ΤΑΚ"

Παρακολουθήσατε ὅλοι δύο ἀναγνώσματα ὑπέροχα Τὸ Ἑλληνικὸν Πολεμικὸν Ἀνάγνωσμα ΔΟΡΥΛΑΙΟΝ: ΑΡΑΙΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ ΠΑΠΟΥΛΑΣ εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παρελάσῃ ὅλη ἡ φρίκη καὶ τὸ μακελειὸ τοῦ Μικρασιατικοῦ Πολέμου καὶ τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τῆς διασήμου Ἀγγλίδος Συγγραφέως Ἔλινορ Γκλήν: ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΜΑΤΙΚΟΝ τὸ δυνατώτερο αἰσθηματικὸ ἀνάγνωσμα τὸ ὁποῖον θὰ συγκινήσῃ μέχρι δακρύων τοὺς ἀναγνώστας μας.

'Ο μανδύας καὶ τὸ σπαθί

Τὴν ἡμέρα τῆς 13 Τρυγητοῦ (Σεπτεμβρίου) 1795 ὁ Βοναπάρτης κατέτειλε τὶς στάσεις στὸ Παρίσι καὶ διέλυσε μὲ τὸ τοπφεκίδι τοὺς ἐχθροὺς στῆς Συμβατικῆς Δημελεύσεως.

Γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐπανάληψη τέτοιων ταραχῶν, οἱ πέντε διευθυνταὶ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐξουσίας ἀπεφάσισαν νὰ πλίσουν τὴν πρωτεύουσα. Ἔγιναν ἐπομένως ἔρευνες στὰ σπίτια ὅλων τῶν πολιτῶν καὶ ὅ,τι μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπιθετικὸ ἢ ἀμυντικὸ κατασχέθηκε.

Μετὰ τὰ κατασταλτικὰ αὐτὰ μέτρα, Στρατηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας, ἐπαρχεται σπίτι του ἕνα παιδὶ χαμμιὰ δεκαριὰ χρονῶν, ποὺ τοῦ ζήτησε τὸ σπαθὶ τοῦ πατέρα του, τοῦ ὑποκόμητος Ἀλεξάνδρου ντὲ Μπωαρναί, παλαιοῦ στρατηγοῦ τῆς Δημοκρατίας στὸν στρατὸ τοῦ Ρῆνου ποὺ καταδικάσθηκε, παρὰ τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν ἀφοσίωσί του, ν' ἀποκεφαλισθῇ 1794.

'Ο Βοναπάρτης πρόσταξε νὰ δώσουν σω τὸ πολύτιμο ὅπλο καὶ ἡ μητέρα τοῦ κροῦ ἀγοριοῦ ἦρθε καὶ κατευχαρίστησε νεαρὸ στρατηγὸ ὁ ὁποῖος ἔννοιωσε γιὰ ὥραῖα αὐτὴ χῆρα ποὺ μόλις ἤτανε πιὰ γάλη ἀπ' αὐτὸν στὴν ἡλικία, ἕνα ζωηρὸ σθημα ἀγάπης καὶ ποὺ ἡ Ζοζεφίνα συνεγίσθη ἀπὸ τὸ μέρος της καὶ ἀπεφάσισε νὰ παντρευτοῦν.

Τὸ συνοικέσιο αὐτὸ ἠῦρε μεγάλη ἀντίσταση στὴν οἰκογένεια τῆς Κας ντὲ Μπωαρναί. Τῆς εἶπεν ὅτι ἤταν τρέλλα νὰ πάρῃ ἕνα στρατιωτικὸ πιὸμικρὸ ἀπ'αὐτὴν κὶ χωρὶς περιουσία, ἐνῶ ἐκείνη εἶχε εἰσόδημα εἴκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα.

'Η Ζοζεφίνα ἐπέμεινε. Συνοδευομένη ἀπ' τὸν ἀρραβωνιαστικό της, πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ραγκινὶτὼ ὁ ὁποῖος ἤτανε ὁ σημβολαιογράφος τῆς οἰκογενείας της.

Μὴ ξεύροντας ὅτι ὁ Βοναπάρτης ἤτανε στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, ὁ καλὸς δικηγόρος προσπάθησε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ πάρῃ τὴν πελάτισσά του ν' ἀλλάξῃ ἀπόφαση καὶ τελείωσε λέγοντας·

—Πῶς μπορεῖτε νὰ πάρετε ἕνα στρατιώτη, ποὺ δὲν ἔχει παρὰ τὸν μανδύα του καὶ τὸ σπαθί του;

'Ο στρατηγὸς φυλάχθηκε νὰ πῇ λόγο καὶ δὲν ἔδειξε μὲ κανένα σχόλιο ὅτι ἄκούσει.

"Επειτα ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια, ὁ Βοναπάρτης εἶχε γίνει αὐτοκράτορας. Τὴν ἡμέρα τῆς στέψεως, τὴν ὥρα ποὺ ντυνόταν γιὰ νὰ πᾷ στὴν Παναγία τῶν Παρισίων ὁ Δεσπολέων εἶδε μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων τοῦ παλατιοῦ, τὸν μαῖτρ, Ραγκινὶτὼ ὁποῖος εἶχε ἔρθει ἐκεῖ ἀπὸ περιέργεια.

'Ο Ναπολέων εἶπε νὰ τὸν φωνάξουν στὸ δωμάτιό του καὶ δείχνοντάς του ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἀπάνου σὲ μιὰ πολυθρόνα τὸν μεγάλο αὐτοκρατορικὸ μανδύα ἀπὸ πορφύρα, ποὺ ἤτανε κεντημένος μὲ χρυσὲς μέλισσες, καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο, τὸ βαρὺ σπαθὶ τοῦ Καρλομάγνου συμβόλου τῆς νέας του δυνάμεως, ὁ νεαρὸς κατακτητὴς φώναξε·

—Λοιπὸν κ. Συμβολαιογράφε, ἔχετε δίκαιο, ἡ πελάτισσά σας παντρεύτηκε ἕνα στρατιώτη ποὺ ὅλη του ἡ περιουσία ἤτανε ὁ μανδύας καὶ τὸ σπαθί του;... Μὰ σήμερα νὰ ὁ μανδύας; Καὶ νὰ καὶ τὸ σπαθί!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΠΑΓΚΑΚΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ

Τοῦ LUC DOKNAIN

Ἕνα ζευγάρι ποὺ ἐφαίνετο πολὺ ἡσυχο εἶχε καθίσει χτὲς στὶς 8 καὶ 30 σ' ἕνα παγκάκι τοῦ κήπου Βαλντὲκ Ρουσσὼ στὸν Λουξεμπουρκό. "Ἐξαφνα, ἀντήχησε μιὰ ἐκπυρσοκρότησις: 'Η γυναῖκα ἐκλονίσθη. "Ενα ἀφῶν αἷματος ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα της. Τὸ ζεῦγος διαβάτες ἔτρεχαν εἰς βοήθειάν της, ὁ νέος ποὺ ἤτανε μαζύ της ἀπεμακρύνθη. Τὸ θῦμα εἰς τὸ νοσοκομεῖον ντὲ Σαριτὲ ὅπου μετεφέρθη ἐδήλωσεν ὅτι ὀνομάζετο Πασπιλόβα καὶ κατοικοῦσε εἰς τὴν ὁδὸν Σαὶντ "Ανν ἀριθ. 35. Μετ' ὀλίγον ἐξέπνευσε.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ προέβησαν εἰς κατ' ἔρευναν, εὗρον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἡμίαν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην εἰς ἀνώνυμον διαμένον εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν. 'Η ἐπιστολὴ ἔλεγε ὅτι ἡ νέα ἐσκότωσε τὴν αὐτοκτονίαν.

'Η ἀνάκρισις ὅμως ἔφερε εἰς φῶς τὰς ἀληθινὰς λεπτομερείας τῆς μυστηριώδους αὐτῆς αὐτοκτονίας.

Εἶναι ἄνοιξις τοῦ 1928 εἰς τὴν Πράγα. Ὁ Ζὰν Παπιλόβνα πήγαινε ἥσυχα στὶς τῶν γονέων της, μὲ τὸ λιγερό της ἀδελφάλου. "Εσφιγγε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη της ἕνα χαρτοφύλακα μὲ μουσικὰ τραγούδια.

Σταμάτησε μπροὸς σ' ἕνα μαγαζὶ καὶ ἄγναρε τὰ κοσμήματα. 'Αποτόμως ἀντελήφθη ὅτι ἕνα πρόσωπο, μέσα ἀπὸ τὸ κουστάλινο τζάμι τῆς βιτρίνας, τῆς χαμογελοῦσε. Γύρισε τὸ κεφαλὶ της καὶ εἶδε ἕνα ξανθὸ καὶ ὡραῖο νέο, ὁ ὁποῖος εἶχε σταματήσει ἀπὸ πίσω της. 'Ο νέος ἤτανε χαριτωμένος, μὲ μάτια γλυκά. Καὶ ἡτανε κομψότατος τὴν τόλμη του 'Η Πασπιλόβα χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἐξακολούθησε τὸν δρόμο της. Ἐκεῖνος τὴν συνώδευσε βαδίζοντας πλάϊ της καὶ λέγοντας πότε πότε γλυκὰ λόγια. Τὴ νέα χαμογέλασε. 'Εκεῖνος πῆρε τότε τὸ λόγο.

—Συγνώμην δεσποινίς. Μά, ἀπόψε εἶμαι ἐλεύθερος. Σήμερα εἶμαι εἴκοσι χρονῶν.

'Η Πασπιλόβα τὸν κύτταξε, συγκινημένη καὶ ἀπήντησε.

—Κι' ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι εἴκοσι χρονῶν.

Περπάτησαν μιὰ ὥρα μαζὶ μέσα στὴν πόλη. "Οταν τὴν ἀπεχαιρέτησε μπροὸς στὴν πόρτα της, τὴς ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ τὴν ἀποθέσῃ. 'Η Πασπιλόβα κούνησε τὸ κεφάλι.

—Δὲν εἶμαι συχνὰ ἐλεύθερη. 'Ο πατέρας μου εἶναι καθηγητής. Ξαναπαντρεύθηκε μιὰ νέα γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲ μὲ ἀγαπᾷ καὶ ἡ ὁποία ἐπιμένει στὸν πατέρα μου.

'Ο νέος ὡς τόσο τὴν ξαναεῖδε μετὰ δυὸ ἡμέρες ἐπειτα κάθε μέρα. 'Η νέα ἔκανε τὸν παράπονο γιὰ τὴ μητρυιά της, ἡ ὁποία τὴς ἔκανε ὁλόενα τὴ ζωὴ ἀνυπόφορη. Τέλος ὁ νέος τῆς εἶπε στὸ τέλος.

—Ζὰν, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ, εἶναι ἀγριωπό, τὸ ξεύρετε. 'Ελάτε νὰ φυγουμε μαζί. Εἶμαι δυφανὸς χωρὶς περιουσία. "Ας φύγωμε ἀπὸ Παρίσι. Θὰ ἐργασθῆς θὰ πανδρευθοῦμε.

"Σπασε τὰ χέρια της. Τὴ νύχτα, ἐτοίμασε χρυφὰ τὴ βαλίτζα της καὶ ἔφυγεν μὲ τὸ τραίνο.

Τὴν ἑπομένη ἡμέρα τὸ βράδυ φθάσανε στὸ σταθμὸ τῆς Λυών. 'Ο νέος κατέβηκε μὲ τὶς βαλίτζες. Ἐκείνη τὸν ἀκολουθοῦσε, ἀγκαλιασμένη ἀπότὸ ταξεῖδι, κουρασμένη. Ἐκεῖνος ἐπίσης βάδιζε μηχανικά, ζαλισμένος ἀπὸ τὴν κίνησι τοῦ σταθμοῦ. Γιὰ ἀπόφυγη ἕνα ἠλεκτρικὸ ἁμάξι ποὺ ἐρχόταν κατὰ τὸ μέρος του, ὁ νέος ἔκανε ἕνα πήδημα πλαγίως, γλύστρησε, ἄφησε τὶς βαλίτζες, προσπάθησε νὰ ξανάβρῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ ἔπεσε ἀπάνω στὴν σιδηροδρομικὴ γραμμή. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκαν σφυρίγματα.

"Ενα ἄλλο τραῖνο ἔμπαινε στὸ σταθμό. Οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ σιδηροδρομικοὶ φώναζαν καὶ ἔτρεξαν. 'Η Ζὰν παγωμένη ἀπ' τὸν τρόμο της πλησίασε καί, εἶδε ὅτι προσπαθοῦσαν νὰ βγάλουν κάτω ἀπὸ τὴν ἀτμομηχανὴ μιὰ ἄμορφη καὶ αἱμόφυρτη μάζα. Νόμισε ὅτι θὰ τρελλαθῇ.

Μετὰ δυ ὧρες ἔβγαινε ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, μὲ χέρια κρεμασμένα, μὲ τὸ κεφάλι ζαλισμένο. "Ητανε μόνη, σχεδὸν χωρὶς λεπτά, σὲ μιὰν ἄγνωστη πόλι.

Μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο. Χρειάσθηκε πολλὴν ὥρα γιὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη. Δέν ἤξερε παρὰ λίγες γαλλικὲς λέξεις. Μόλις ὅμως ὁ ξενοδόχος κατάλαβε ὅτι ἡ νέα ἤτανε Τσεχοσλοβάκα, τῆς ἔκανε νόημα νὰ περιμένῃ λίγο καὶ εἶπε στὸ γκαρσόνι νὰ φωνάξῃ κάποιον, μιὰ ἄλλη πελάτισσα τοῦ ξενοδοχείου. 'Η πελάτισσα ἦρθε, ἤτανε μιὰ νέα γυναίκα βαμμένη καὶ μόλις τῆς εἶπαν τί τρέχει, ρώτησε τὴ Ζὰν στὴ γλῶσσα της.

Εἶμαι ἀπ' τὴν Πράγα. Κι' ἐσεῖς ἐπίσης : 'Η πελάτισσα φαινότανε κατευχαριστημένη ποὺ ἠῦρε μιὰ συμπατριώτισσα. 'Η καϋμένη ἡ Ζὰν ἀπὸ τὸ μέρος της πήδησε κυριολεκτικῶς στὸν λαιμὸ τῆς γυναίκας αὐτῆς ποὺ τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν πατρίδα της.

'Η νέα γυναῖκα ἔβαλε τὴν Ζὰν σ' ἕνα ὁωμάτιο πλάϊ στὸ δικό της καὶ ἄρχισε μιὰν ἀτελείωτη συνομιλία μαζί της. Κι' ὅταν ἔμαθε τὴ θλιβερὴ ἱστορία της εἶπε :

—Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶναι νὰ ξαναγυρίσετε στὴν Πράγα στοὺς γονεῖς σας.

'Η Ζὰν ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

—Ποτέ! Προτιμῶ νὰ πεθάνω.

—Λοιπόν, τί θὰ κάνετε στὸ Παρίσι;

'Η Ζὰν σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ὅ,τι καὶ ν'ἄναι. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει πιὰ τίποτα.

Μετὰ ὀχτὼ μέρες, ἡ Ζὰν Πασπιλόβα, ἡ κόρη τοῦ καθηγητοῦ, στὴν ὁποίαν εἶχε χαμογελάσει ἕνας νέος, τὴ μέρα ποὺ ἔκλεινε τὰ εἴκοσι χρόνια της, ἔκανε τὴν τροτέζα, στὴ λεωφόρο τῆς ὄπερας.

Εἶχαν περάσει τρία χρόνια. "Ητανε κουρασμένη, ἀηδιασμένη.

Στὸ τέλος ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήσῃ. Εἶχε γράψει στὸ σπίτι της γιὰ νὰ ζητήσῃ συγχώρησι· ἕνα πρωϊνὸ πῆρε τὴν ἀπάντησι τοῦ πατέρα της, ποὺ ἤτανε δυὸ λόγια. «Δὲν ἔχω πιὰ κόρι...»

Τὸ καλοκαῖρι ἤτανε ἄσχημο, ἔρρεχε. 'Η Ζὰν ἐρέμβασε ὅλην τὴν ἡμέρα ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της. "Επειτα σηκώθηκε, κάθησε στὸ τραπέζι της, ἔγραψε ἕνα γράμμα ἀποχαιρετιστήριο γιὰ τὴν Πράγα, ντύθηκε, ἔβαλε μέσα στὸ τσαντάκι της ἕνα πιστόλι.

'Εκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε ἡ πόρτα. "Ανοιξε, γνώρισε ἕνα νεαρὸ συμπατριώτη, ποὺ τῆς τὸν εἶχε συστήσει τελευταία. "Ητανε ἐργάτης, στριφογύριζε τὸ κασκέτο του στὰ χέρια του.

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἦρθα. "Ηθελα νὰ σᾶς ἰδῶ. Θέλετε νὰ φᾶμε μαζί;

Χωρὶς νὰ ξεύρῃ γιατί, μηχανικά, ἡ νέα δέχθηκε. 'Εκεῖνος τὴν πῆγε σ' ἕνα μικρὸ ἑστιατόριο ἔπειτα περπάτησαν ὡς τὸν Κεραμεικά. "Ητανε ἡ ὥρα ἐννηὰ περίπου· εἶχε νυχτώσει. Στὸν κῆπο δὲν ἤτανε πιὰ σχεδὸν κανένας. Κάθησαν σ' ἕνα παγκάκι. 'Αποτόμως ὁ νέος ἀπεφάσισε νὰ μιλήσῃ.

—'Ακοῦστε, Ζὰν. Σᾶς ἀγαπῶ. "Βαλε τὸ ροζιασμένο χέρι του ἀπάνω στὸ γόνατό της. 'Εκείνη ξαναεῖδε μὰ τρία περασμένα μάτια, τὰ γλυκὰ χρόνια τοῦ ἄλλου, τὴ βραδυὰ τῶν διπλῶν εἴκοσι, χρόνων τ-ς τὸ σβυσμένο ἐρωτικότης ὄνειρο. "Βαλε τὸ χέρι της στὸ μαραμένο κιόλας πρόσωπό της.

—εἶναι πάρα πολὺ ἀργά! Εἶπε μέσα της. Δὲν μποροῦσε νὰ ξαναβρῇ τὶς ἐλπίδες της.

"Εχωσε τὸ χέρι της μέσα στὸ τσαντάκι της ἔπῃρε τὸ πιστόλι, τὸ ἀκούμπησε γλήγορα ἀπάνω στὸ στῆθός της καὶ ἐπυροβόλησε. 'Η ἐκπυροσκρότησι ἔκοψε τὴν ἐρωτικὴ φράσιν τοῦ ἐργάτη. Σηκώθηκε ἀπότομα, κύτταξε, τρομαγμένος τὸ σῶμα τῆς Ζὰν, ποὺ ἤτανε ξαπλωμένο κατὰ γῆς. Ἔτρεξαν διαβάτες. "Εκεῖνος σὰν τρελλὸς γιὰ ὅτι διότι εἶχε συμβεῖ τρόβαλε στὰ πόδια...

LUC DOKNAIN

'Η Ζὰν Πασπίλοβα

Τὸ παπούτσι

Τὸ παπούτσι ὅλοι τὸ φοροῦμεν, ἀλλὰ λιγοστοὶ δὲν γνωρίζει πόθεν ἔλαβεν αὐτὸ τὸ ὄνομα.

'Η λέξις αὕτη μᾶς ἔμεινε ἀπὸ τὸ Βυζαντινὸν λεξιλόγιον. Οἱ Βυζαντινοὶ τὴν εἶχον παραλάβει ἀπὸ τοὺς Πέρσας, οἱ ὁποῖοι τὰ ὑποδήματα τὰ ἐλέγον Παπούς. Οἱ Βυζαντινοὶ τὸ ἐξαμον παπούτζι καὶ τώρα ἡμεῖς τὸ μεταβάλαμεν εἰς Παπούτσι.

Τιθεκυματατῆς Καλλιγραφίας

'Ο κ. Κάρολος Τόπκαν, γραφέας ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, κατώρθωσε νὰ γράψῃ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ τὸν «Δεκάλογον» ἐντὸς ἑνὸς κύκλου διαμέτρου ἑνὸς ἑκατοστοῦ. Τὸ σύνολον περιέχει 1.150 γράμματα καὶ ἀριθμούς. Ἐὰν γραφῇ καθ' ὅμοιον τρόπον ἡ «Ἰλιάς» τοῦ Ὁμήρου ἡ ὁποία περιέχει 501.930 γράμματα, θὰ καταλάβῃ μίαν ταινίαν χάρτου πλάτους ἑνὸς ἑκατοστομέτρου καὶ μήκους 1.35 τοῦ μέτρου!

ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Στὴν ἀγορά, οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, δὲν ἐσύχναζαν μόνο γιὰ νὰ ψωνίσουν. Ἐκεῖ ἐπερνοῦσαν τῆς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας των, περιφερόμενοι καὶ... χαζεύοντες. Ἡ ἀγορά, μὲ τὶς ὡραῖες στοές, ἦταν γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους, ὅ,τι εἶναι γιὰ τοὺς σημερινοὺς Ἀθηναίους τὸ καφενεῖο. Ἐκεῖ ἠμποροῦσαν νὰ συναντήσουν ὅλους τοὺς γνωρίμους καὶ φίλους. Ἐκεῖ ἐσύχναζαν οἱ ὑπόπτων ἠθῶν νέοι οἱ λεγόμενοι «καλλοπισταί», καὶ ἔκαναν... τροτουάρ. Περιεφέροντο, ἀναπνέοντες ἐκλεκτὲς μυρουδιές κρατοῦντες ἄνθη στὰ χέρια, λιγομένοι καὶ κουνούμενοι, καὶ ἐπιδεικνύοντες τὴς καινούριες καὶ πολυτελεῖς των ἐσθῆτες, ποὺ ἐπροκαλοῦσαν ἄλλων τὸν θαυμασμὸ καὶ ἄλλων τὰ σκώμματα. Ἀλλὰ ἐσύχναζαν ἐπίσης καὶ ἄνθρωποι σοβαροί, σεβάσμιοι πρεσβύται, ποὺ ἠρχοντο νὰ περιπατήσουν κάτω ἀπὸ τὰς σκιερὰς στοάς, ἢ νὰ συνομιλήσουν μὲ φίλους, ἢ νὰ φιλοσοφήσουν παρατηροῦντες καὶ μελετῶντες τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ πολλὲς φορὲς ἀνὰ δυὸ ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν, φοροῦντες τὸν ἀπέριττο «τρίβωνα», τὸ πενιχρὸ φιλοσοφικὸν ἱμάτιον, καὶ στηριζόμενοι στὴ μεγάλη ὀζώδη τους βακτηρία, τὴν πιστὴ πάντοτε σύνοδό τους, ἐφιλονεικοῦσαν γιὰ φιλοσοφικὰ ζητήματα, ἐνῷ γύρω τους ἐμαζεύετο πυκνότατο πλῆθος ἀνθρώπων καὶ τοὺς ἄκουε μὲ θρησκευτικὴ προσοχή. Στὴν ἀγορά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπερνοῦσε τὴν ἡμέρα του ὁ Σωκράτης κι' ἔπιανε κουβέντα μὲ τὸν πρῶτο τυχόντα, προσπαθῶν νὰ τὸν πείσῃ καὶ νὰ τὸν φωτίσῃ εἰς τὴν φιλοσοφία του. Ἐκεῖ ἐνεφανίζετο κάποτε καὶ ὁ Διογένης, ὁράσπρομάλλης φιλόσοφος, ποὺ οἱ συμπατριῶται του γιὰ τὸν κυνισμὸ τῆς φιλοσοφίας του, τὸν ἐπωνόμασαν σκῦλο (Διογένης ὁ Κύων), καὶ ὁ ὁποῖος ἐδάγκανε κυριολεκτικῶς μὲ σκληρὰ πειράγματα καὶ εἰρωνικοὺς χλευασμοὺς ὁποιονδήποτε ἐσυναντοῦσε μπροστά του, ἢ ἔκρατοῦσε λύχνο στὰ χέρια—μέρα μεσημέρι—καὶ ἀναζητοῦσε ἄνθρωπο ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῆς ἀγορᾶς. ἄνθρωπο δηλαδὴ ἀληθινὸ τὸν ὁποῖον δὲν εὕρισκε. Καὶ τὸ πλῆθος ἐκύτταζε χάσκοντας, ἢ περιέπαιζε κι' αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του τὸ χλευαστὴ τῆς ἀνθρωπίνης ματαιότητος καὶ μωρίας.

* * *

Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἐσύχναζαν ἐπίσης καὶ στὰ κουρεῖα καὶ τὰ μυροπωλεῖα. Ἰδιως τὰ κουρεῖα καὶ τὰ μυροπωλεῖα, ποὺ εὑρίσκοντο γύρω ἀπὸ τὴν ἀγοράν, ἦταν τὸ σύνηθες ἐντευκτήριο στὸ ὁποῖο ἐσύχναζαν κι' ἐπερνοῦσαν τὴν ὧρα τους συζητοῦντες οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι. Τὸ ἴδιο συμβαίνει ἀκόμη καὶ σήμερα σὲ ὅλες σχεδὸν τὴς ἑλληνικὲς ἐπαρχίες. Στὰ κουρεῖα τῶν ἐπαρχιῶν δὲν συχνάζουν μόνον οἱ πελάτες ποὺ θέλουν νὰ ξυρισθοῦν ἢ νὰ κουρευτοῦν. Εἶναι δημόσια κέντρα, ποὺ φιλοξενοῦνε ὅλους τοὺς χασομέρηδες, καὶ στὰ ὁποῖα ἡ πολιτικὴ συζήτησις δίνει καὶ πέρνει. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ στοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους. Στὰ κουρεῖα τους ἐσύχναζαν, καὶ σχεδὸν διημέρευσαν, οἱ πιὸ ἐξέχοντες στὴν κοινωνία καὶ τὴν πολιτεία.

Ἄλλοι τότοι συνεντεύξεων ἦσαν τὰ ἰαιρεῖα καὶ τὰ φαρμακεῖα, πράγμα ποὺ κι' αὐτὸ ἐπίσης παρατηρεῖται ἀκόμη καὶ σήμερα στὴς ἑλληνικὲς ἐπαρχίες, ὅπου ἡ ζωὴ εἶναι περισσότερη ἤρεμη καὶ εἰδυλειακή. Ἔτσι καὶ τότε, στὰ φαρμακεῖα τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, δὲν ἐπήγαιναν μόνον οἱ ἄρρωστοι γιὰ νὰ προμηθευθῶσι φάρμακα, ἀλλὰ καὶ οἱ ὑγιεῖς γιὰ νὰ συζητήσουν. Μιὰ ἄλλη νύκτα, ποὺ θὰ τὴν συναντήσουμε ἀκόμα καὶ σήμερα, ὄχι μόνον στὴς ἐπαρχίες, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴν πρωτεύουσα, γύρω ὀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἦσαν οἱ ἀγύρται ἰατροί, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν διασκεδαστικώτατη ἀπασχόλησι γιὰ τοὺς Ἀθηναίους καὶ συνεκέντρωνον γύρω τους πλήθη φιλοπεριέργων καὶ χαζῶν.

Στὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχαν διαπρεπέστατοι ἰατροί, ὅπως ὁ Γαλάνος καὶ ὁ Ἱπποκράτης, ἀλλὰ ὑπῆρχαν καὶ ἀμαθεῖς ἀγύρται ποὺ τοὺς εἰρωνεύοντο διότι καὶ μὲ ἁπλῆ ἐπαφὴ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ θανατώσουν καὶ λίθο ἀκόμα, καὶ ἀθάνατο θεό. Ἕνα

τέτοιο ἰατρό, εἰρωνεύεται τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα.

Ὁ ἰατρὸς Μάρκος ἐχθὲς
ἤγειρε τὸν λιθινο Δία.
Καί, ἂν καὶ ἦταν λίθος, καὶ Ζεύς,
σήμερα... κηδεύεται!

Τέτοιους ἰατροὺς—λέγει ἕνα ἐπίγραμα ἀρχεῖ καὶ στὸν ὕπνο σου νὰ τοὺς δῆς, γιὰ νὰ πεθάνῃς.

Ὁ Διόφαντος ὠνειρεύθηκε
τὸν ἰατρὸ Ἑρμογένη,
καὶ ἀπέθανε παρευθὺς
ἂν καὶ ἐφόρεσε φυλακές.

Οἱ ἀγύρται αὐτοὶ ἰατροί, γιὰ νὰ σκεπάσουνε τὴν ἀμάθειά τους, ἐχρησιμοποιοῦσαν σκεύη πολυτελῆ, ἀσημένια καὶ χρυσοκόλλητα ἐργαλεῖα, ἐλεφάντινες θῆκες, κι' ἐδιαλαλοῦσαν τὴν δῆθεν ἰατρικοῦ τινος δεινότητα ὡς εἰδοςἐμπόρευματος. Ὅπως οἱ σημερινοὶ ὀδοντοϊατροὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, ἔτσι κι' αὐτοί, γιὰ νὰ ἐπιδείξουν γνώσεις, ἐδειχνιν στὸν κόσμο ποῦ ἐμαζεύετο γύρω τους, τὰ ὀστᾶ, τὴς ἀρθρώσεις, καὶ ἄλλα παρόμοια, καὶ ἐπωλοῦσαν στοὺς ἀφελεῖς διάφορες ἀλοιφὲς ποῦ ἐγιάτρευαν ὅλους τοὺς πόνους!

Ἦτο φυσικό, ἕνα τέτοιο θέαμα καὶ ἀκόασμα νὰ προσηλώνῃ πλῆθος πολὺ θεατῶν, ποῦ ἐμαζεύετο μέσα καὶ γύρω ἀπὸ τὰ ἰατρεῖα τους, καὶ διεσκέδαζε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ.

* * *

Ἕνα ἄλλο κέντρο τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, ἦταν τὰ δικαστήρια. Αἱ Ἀθῆναι ἦσαν ἡ κατ' ἐξοχὴν πόλις τῶν δικολάβων, τῶν δικαστῶν καὶ τῶν δικηγόρων. Ὑπῆρχουν στὰς ἀρχαίας Ἀθήνας πάμπολλα δικαστήρια, ὅλους δὲ σχεδὸν τοὺς πολιτικοὺς ἐλυμαίνετο ἡ νόσος τῆς φιλοδικίας, γιὰ τὴ ὁποίαν ὁ Ἀριστοφάνης, σὲ πολλὲς κωμῳδίες του, τοὺς χλευάζει σαρκαστικά.

Ἕνα μήνα ἢ καὶ δυὸ τραγουδᾶνε
στὰ κλαριὰ τὰ τζιτζίκια.
Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως στὴς δίκες,
τραγουδᾶνε ἑνοσῳ ζοῦν...

Ἡ κίνησις τῶν δικαστῶν ποῦ ἐπικρατοῦσαν στὰ δικαστήριά, ηὔξανε ἀκόμη περισσότερο τὴ μεγάλη τόρβη ποῦ παρετηρεῖτο ἀπὸ τὸ πρωὶ στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν πέμπτο ἢ ἕκτο τῶν Ἀθηναίων ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ ἀσχολοῦνται. Ἐπήγαιναν δὲ προθύμως στὰ δικαστήρια καὶ ἐδίκαζαν, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰ τοὺς ἔτερπαν οἱ δικαστικοὶ ἀγῶνες καὶ ἀφ' ἑτέρου γιατὶ ὁ μισθὸς ποῦ ἐπαιρνε ἕνορκοι, ἀποζημίωνε τοὺς περισσοτέρους ἐπαρκῶς γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ χρόνου. Μόνον «κλιασταὶ» ἐξελέγοντο κάθε χρόνο ἓξη χιλιάδες, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ εἶχαν ἡλικία ἄνω τῶν τριάντα ἐτῶν καὶ δὲν ἀφαίλαν στὸ δημόσιο.

Ὅταν ἕνα δικαστήριο ἐπρόκειτο νὰ συνεδριάσῃ μυστικά, ἐπειδὴ συνεδριάζε σὲ ὑπαιθρο καὶ συνεπῶς δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἡ δίκη... τῶν θυρῶν κεκλεισμένων περιεβάλλετο τὸ δικαστήριο μὲ σχοινὶ κὶ ἀπηγορευόετο στοὺς φιλοπεριέργους ἡ εἴσοδος.

Στὴν ἀγορά, στὰ κουρεῖα, στὰ φαρμακεῖα, στὰ δικαστήρια—ἰδοὺ ποῦ ἐπερνοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι τὴν ἡμέρα τους. Καλά—θὰ ρωτήσετε ἴσως—δὲν ἐδούλευαν καθόλου λοιπόν;... Γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους, ἀντιθέτως ἀπὸ ὅ,τι ἰσχυεῖ καὶ πιστεύεται σήμερα, ἡ ἐργασία ἦταν ντροπή. ἡ ἀργία δὲν ἦταν καθόλου ντροπή. Ἦτιαν ἕνα ἄξιωμα ποῦ τὸ εἶχαν ἀνανγνῶσὲ φιλοσοφικὸ δόγμα. Ὅλοι οἱ φιλόσοφοι κατακρίνουν τὴν ἐργασία, κάθε ἐργασία ἀκόμη καὶ τὴν πιὸ εὐγενική ἀπασχόλησι, ὅπως τὴ γλυπτική, τὴ ζωγραφική, τὴ ποιηταρική. Ὁ Πλούταρχος λέγει, ὅτι ἕνα ἀγόρι τόπουλο τῆς Πίζας θὰ ἐθαύμαζε βέβαια τὰ ἔργα τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ Φειδία, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἤταν ὁ μαθητέχνης ποῦ τὰ εἶχε κατασκευάσει. Μιὰ φορὰ δὲ ποῦ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, νεαρὸς ἀκόμη, εἶχε τραγουδήσει σὲ κάποιο συμπόσιο, ὁ πατέρας του τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶπε. «Λὲν ντρέπεσαι νὰ τραγουδᾷς τόσο ὡραῖα;»

Οἱ εὐγενεῖς δὲν ἔπρεπε νὰ τραγουδᾶνε. Ἔπρεπε νὰ τραγουδᾶνε οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ διασκεδάζουν αὐτοί. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ὅλοι εὐγενεῖς—μιὰ πολιτεία ἀποτελούμενη μόνο ἀπὸ ἀριστοκράτες—ἐθεωροῦσαν ταπεινὸ καὶ χυδαῖο νὰ ἀσχολοῦνται σὲ ὀτιδήποτε.

Ἀλλὰ ποιὸς λοιπὸν ἐδούλευεν γι' αὐτούς; Ἐδούλευαν, ἁπλοῦστατα γιὰ λογαριασμό τους οἱ δοῦλοι. Καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγοι. Αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι εἶχαν τετρακοσιχιλιάδες δούλων καὶ δὲν εἶχαν παρὰ μόνον εἴκοσι χιλιάδας κατοίκων. Ἀηλαδὴ σὲ κάθε γηγενῆ Ἀθηναῖο ἀναλογοῦσαν, κατὰ μέσον ὅρον, ἀπὸ εἴκοσι δοῦλοι ὑπὸ τὴς συνθήκας αὐτάς, οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ καταιστευτυχεῖς χασομέρηδες ποῦ ἑκατοικοῦσαν ἄλλοτε ἐδῶ ποῦ ξεθεωνόμεθα σήμερα ἐμεῖς, ἠμποροῦσαν νὰ χαζεύουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καὶ νὰ ξημερῶνουν χαζεύοντας στὰ διάφορα κέντρα ποῦ ἀντιπροσωπεύουν τὰ καφενεῖα τῆς ἐποχῆς. Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ τῶν ἀρχαίων προγόνων μας. Καφενεῖο, καὶ ἅγιος ὁ Θεός...

ΠΑΛΑΙΟΣ

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΛΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΚ ΛΙΘΗΣ ΠΑΡΕΣΚΕΥΑΣΕΝ

Ἐξ τὸν ἀτελεύτητον κατάλογον τῶν δολοφονικῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ἐφεῦρε ὅπως ἐξολοθρεύῃ τοὺς ὁμοίους του, μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας θέσεις, λόγῳ χρήσεως καὶ ἐπιτυχίας, κατέχει τὸ δηλητήριον. Ὑπῆρξεν ὁ πιστότερος πράκτωρ τῶν δολοφονικῶν ἐμπνεύσεων τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς μέχρι σήμερον ἀκόμη. Κακουργήματα ἀναρίθμητα διὰ τὴν ἀγοιότητά των ἔκαμε τὸ δηλητήριον, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις κατὰ τὸν μεσαίωνα ἰδίως, εἶχε κατασταῖ μετὰ τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν ἀστῶν, τῶν ἱερωμένων καὶ τῶν θεραπαινίδων.

Σήμερον, καίτοι αἱ προόδοι τῆς χημείας καθιστοῦν τὴν χρῆσιν δηλητηρίου ὅλων φορερὸν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν ἀπὸ τὸ πρωὶ στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν τὸ πέμπτο ἢ ἕκτο τῶν Ἀθηναίων ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ ἀσχολοῦνται. Ἐπήγαιναν δὲ προθύμως στὰ δικαστήρια καὶ ἐδίκαζαν, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰ τοὺς ἔτερπαν οἱ δικαστικοὶ ἀγῶνες καὶ ἀφ' ἑτέρου γιατὶ ὁ μισθὸς ποῦ ἐπαιρνε ἕνορκοι, ἀποζημίωνε τοὺς περισσοτέρους ἐπαρκῶς γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ χρόνου. Μόνον «κλιασταὶ» ἐξελέγοντο κάθε χρόνο ἓξη χιλιάδες, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ εἶχαν ἡλικία ἄνω τῶν τριάντα ἐτῶν καὶ δὲν ἀφαίλαν στὸ δημόσιο.

Ὅταν ἕνα δικαστήριο ἐπρόκειτο νὰ συνεδριάσῃ μυστικά, ἐπειδὴ συνεδριάζε σὲ ὑπαιθρο καὶ συνεπῶς δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἡ δίκη... τῶν θυρῶν κεκλεισμένων περιεβάλλετο τὸ δικαστήριο μὲ σχοινὶ κὶ ἀπηγορευόετο στοὺς φιλοπεριέργους ἡ εἴσοδος.

Στὴν ἀγορά, στὰ κουρεῖα, στὰ φαρμακεῖα, στὰ δικαστήρια—ἰδοὺ ποῦ ἐπερνοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι τὴν ἡμέρα τους. Καλά—θὰ ρωτήσετε ἴσως—δὲν ἐδούλευαν καθόλου λοιπόν;... Γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους, ἀντιθέτως ἀπὸ ὅ,τι ἰσχυεῖ καὶ πιστεύεται σήμερα, ἡ ἐργασία ἦταν ντροπή. ἡ ἀργία δὲν ἦταν καθόλου ντροπή. Ἦτιαν ἕνα ἄξιωμα ποῦ τὸ εἶχαν ἀνανγνῶσὲ φιλοσοφικὸ δόγμα. Ὅλοι οἱ φιλόσοφοι κατακρίνουν τὴν ἐργασία, κάθε ἐργασία ἀκόμη καὶ τὴν πιὸ εὐγενική ἀπασχόλησι, ὅπως τὴ γλυπτική, τὴ ζωγραφική, τὴ ποιηταρικοῦδι. Ὁ Πλούταρχος λέγει, ὅτι ἕνα ἀγόρι τόπουλο τῆς Πίζας θὰ ἐθαύμαζε βέβαια τὰ ἔργα τοῦ Πραξιτέλους καὶ τοῦ Φειδία, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἤταν ὁ μαθητέχνης ποῦ τὰ εἶχε κατασκευάσει. Μιὰ φορὰ δὲ ποῦ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, νεαρὸς ἀκόμη, εἶχε τραγουδήσει σὲ κάποιο συμπόσιο, ὁ πατέρας του τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶπε. «Λὲν ντρέπεσαι νὰ τραγουδᾷς τόσο ὡραῖα;»

Οἱ εὐγενεῖς δὲν ἔπρεπε νὰ τραγουδᾶνε. Ἔπρεπε νὰ τραγουδᾶνε οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ διασκεδάζουν αὐτοί. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ὅλοι εὐγενεῖς—μιὰ πολιτεία ἀποτελούμενη μόνο ἀπὸ ἀριστοκράτες—ἐθεωροῦσαν ταπεινὸ καὶ χυδαῖο νὰ ἀσχολοῦνται σὲ ὀτιδήποτε.

Ἀλλὰ ποιὸς λοιπὸν ἐδούλευεν γι' αὐτούς; Ἐδούλευαν, ἁπλοῦστατα γιὰ λογαριασμό τους οἱ δοῦλοι. Καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγοι. Αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι εἶχαν τετρακοσιχιλιάδες δούλων καὶ δὲν εἶχαν παρὰ μόνον εἴκοσι χιλιάδας κατοίκων. Ἀηλαδὴ σὲ κάθε γηγενῆ Ἀθηναῖο ἀναλογοῦσαν, κατὰ μέσον ὅρον, ἀπὸ εἴκοσι δοῦλοι ὑπὸ τὴς συνθήκας αὐτάς, οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ καταιστευτυχεῖς χασομέρηδες ποῦ ἑκατοικοῦσαν ἄλλοτε ἐδῶ ποῦ ξεθεωνόμεθα σήμερα ἐμεῖς, ἠμποροῦσαν νὰ χαζεύουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ καὶ νὰ ξημερῶνουν χαζεύοντας στὰ διάφορα κέντρα ποῦ ἀντιπροσωπεύουν τὰ καφενεῖα τῆς ἐποχῆς. Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ τῶν ἀρχαίων προγόνων μας. Καφενεῖο, καὶ ἅγιος ὁ Θεός...

Ἡ ἐξαφάνισις τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων ἐπέτεινε τοὺς φόβους του, καὶ ἤρχισε νὰ ἀντλῇ μόνος του ἀπὸ τὸν Σηκουάναν τὸ ὕδωρ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔπινε καὶ νὰ μὴ τρώγῃ εἰς τὰ Ἀνάκτορα τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐγά.

Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ τὰς προόδους τῆς Ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ σταθῇ τὸ δηλητήριον ὡς φονικὸν ὅπλον ἀόρατον. Ὅταν λοιπὸν ἔχασε τὸ σπουδαιότερον προτέρημα ἡ χρῆσις του ἠλαττώθη σημαντικῶς καὶ κατὰ τοὺς μετὰ τὸν μεσαίωνα χρόνους μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἐλάχιστα μόνον μεγάλα κακουργήματα, εἰς τὰ ὁποῖα τὸ δηλητήριον ἔχει παίξει τὸν πρωτεύοντα ρόλον ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ὁ ἐρευνητής των.

Ἐπὶ Λουδοβίκου XIV μία κυρία τῆς ἀνωτέρας Κοινωνίας τῶν Παρισίων, ἡ Μαρκησία ντὲ Βοινβιλιέρ, ἐδηλητηριάζε τοὺς ἀσθενεῖς ἑνὸς Νοσοκομείου, τοὺς ὁποίους ἐπεσκέπτετο ὡς φιλάνθρωπος κυρία καὶ ἐκληρονόμει τὴν περιουσίαν των. Ἐπίσης δὲ καὶ τοὺς δύο ἀδελφούς της μὲ τὸν ἴδιον σκοπόν. Ἐπὶ τέλους αἱ πράξεις της ἀνεκαλύφθησαν καὶ τὴν ὡδήγησαν εἰς τὴν λαιμητόμον.

Ἐσχάτως τὸ 1863 ἑκαρατομήθη εἰς ἰατρὸς Λὰ Πομεράγυ, ὅστις ἐδηλητηρίασε μίαν χήραν διὰ νὰ πληρωθῇ ἀπὸ τὰς ἀσφαλιστικὰς ἑταιρίας τὰ μεγάλα ποσὰ τῆς ἀσφαλείας της, τὴν ὁποίαν ἐκείνη εἶχε κάμη ἐπ' ὀνόματί του.

Τὸ μυστήριον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὅλαι αἱ ἱστορικαὶ δηλητηριάσεις ἐκαλύφθησαν, ἀπησχόλησεἐπὶ πολὺτοὺσσυγχρόνους σοφούς.

Καὶ ἐν πρώτοις τί εἶδους δηλητήρια εἶνε αὐτά, τὼν ὁποίων τὰ κακουργήματα μνημονεύονται εἰς τὴν Ἱστορίαν; Τὰ συμπτώματα τῶν δηλητηριάσεων ὅπως περιγράφονται λεπτομερῶς, ἐπιτρέπουν συνήθως νὰ τὸ ἀνακαλύψωμεν. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐγνώριζον παρὰ ἐλάχιστον ἀριθμὸν δηλητηρίων. Ἀλλὰ διὰ τῆς ἀναμίξεως ἐπετύχανον δραστικότητα μοναδικὴν καὶ τρὸ παντὸς τὰ πολυποίκιλλα συμπτώματα, ὥστε μὲ τὰς μικρὰς γνώσεις τῆς ἡ σύγχρονος ἰατρικὴ οὐδέποτε κατώρθωνε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ εἶδος τοῦ χρησιμοποιηθέντος δηλητηρίου.

Τοῦτο, κατὰ τὸν μεσαίωνα ἰδίως, ἐπροκάλεσε πολλὰ ἀφάλματα διαγνώσεως τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου μερικῶν ἐπισήμων προσώπων. Καὶ μᾶς παρουσιάζει ἡ Ἱστορία ὡς δηλητηριασθέντας τὸν Κάρολον V, τὸν Κάρολον VII, τὴν Ἰωάνναν βασίλισσαν τῆς Ναβάρας, τὸν Κάρολον IX καὶ Ἑρρικέτην τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ὅμως ὅλαι αὐταὶ αἱ δηλητηριάσεις εἶνε πλάναι ἰατρικαί. Διότι ὁ Κάρολος V ἀπέθανεν ἀπὸ αἱμοραγίαν τοῦ στήθους, ὁ Κάρολος VII ἀπὸ φθίσιν, ἡ Ἰωάννα τῆς Ναβάρας ἀπὸ πλευρίτιδα, ὁ Κάρολος IX ἀπὸ φθίσιν καὶ ἡ Ἑρρικέττη τῆς Ἀγγλίας ἀπὸ διάτρησιν τοῦ στόμαχου ἐξ αἰτίας μιᾶς ἐλκώσεως.

Ἡ ἰατροδικαστικὴ τῶν ἡμερῶν μας μᾶς ἀπήλλαξε τελείως ἀπὸ τοιαύτας πλάνας. Ἡ αὐτοψία διὰ τῶν βεβαίων μεθόδων, δι' ὧν ἐκτελεῖται, δίδει ἀκριβεστάτας πληροφορίας περὶ τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν. Τώρα πλέον ὁ δηλητηριαστὴς δὲν τολμᾷ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ὁποῖα μέσα του, ἀφοῦ γνωρίζει ὅτι εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς τοῦ χημικοῦ ἡ πρᾶξις του εἶνε τόσον φανερὰ ὅπως καὶ ἡ πληγὴ ἑνὸς ὅπλου ἢ τὰ σημεῖα ἑνὸς στραγγαλισμοῦ.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Ἡ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου Κλεοπάτρα, παρκκολουθοῦσα ἀπαθέστατα τὴν ἀγωνίαν δύο σκλάβων, τοὺς ὁποίους ἐδηλητηρίασε διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν δραστικότητα τοῦ δηλητηρίου.

θάνατον τοῦ δηλητηριασμένου κρασιοῦ, μέσα εἰς ἑορτὴν ὀργίων.

Ὁ Μεσαίων δὲν ἔβράδυνε νὰ ἀποβῇ ἡ ἐποχὴ τῶν δηλητηριασμένων δείπνων, τῶν ἑορτῶν τοῦ θανάτου, τῶν κοσμημάτων καὶ τῶν ἀνθέων τὰ ὁποῖα ἔφερον μέσα των τὸν θάνανον. Κατεσκεύαζον τότε δακτυλίδια μὲ δηλητηριασμένας αἰχμάς, καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῆς κοινῆς χρήσεως ἠμποροῦσε νὰ στείλουν εἰς τὸν Ἅδην ὁποιον τὰ ἐχρησιμοποίει. Ἀλλὰ ὁ τρόμος τὸν ὁποῖον οἱ τότε ἄνθρωποι ἠσθάνοντο ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τῶν Βοργίων ἦτο ἀλλόκοτος.

Καὶ ὄντως τρόμος κατάλαμβάνει καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν ἀναδιφῶντα τὰς αἱμοσταγεῖς σελίδας τῆς Ἱστορίας τοῦ οἴκου τῶν Βοργίων. Ἴσως ὁ λαὸς ἐκ τοῦ φόβου νὰ ἐξώγκωσε τὰ πράγματα εἰς βάρος των. φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ τέχνη τοῦ οἴκου τοῦτου εἰς τὸ νὰ δηλητηριάζῃ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δηλητηριασθέντων παρ' αὐτοῦ θὰ ἦτο μεγάλος.

Εἶχον δηλητήρια, τὰ ὁποῖα ἐνήργουν θανατηφόρως ἐντὸς δευτερολέπτων μόνον, ἄλλα ἐντὸς ὡρῶν, ἄλλα ἐντὸς μηνῶν, ἐντὸς ἔτους, ἐντὸς ἐτῶν ὁλοκλήρων. Ἡ Λουκρηζία Βοργία, παραθέσασα γεῦμα εἰς ἑννέα καρδιναλίους, τοὺς δηλητηριάζει ὅλους.

Κατὰ τὰ τέλη τῆς XVI ἑκατονταετηρίδος ὁ ἰταλλιανισμὸς εἰσήχθη εἰς Γαλλίαν καὶ ἔφερε μαζύ του τὴν χρῆσιν τοῦ δηλητηρίου. Τὸ ἀρσενικὸν κονιοποιημένον μὲ τὴν ζάχαριν, ἀρχίζει νὰ στέλλῃ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν τοὺς ἀνυπόπτους Γάλλους. Αἱ προσπάθειαι των πρὸς ἀνεύρεσιν ἀντιδότου ἀπέβησαν μάταιαι καὶ τὰ πειράματα, τὰ ὁποῖα ἔγειναν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως Καρόλου τοῦ IX ἐπὶ ἑνὸς καταδικασμένου εἰς θάνατον, τὸν ἔστειλαν εἰς τὸν Ἅδην μίαν ὥραν ἐνωρίτερον.

ΡΟΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟΝ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

Ὁ Μίγουγεφ, γραμματεὺς β' τάξεως, ἐτελείωσε τὸν ἑσπερινὸ στὸν περίπατο κι' ἐστάθηκε κοντὰ στὸν τηλεγραφικὸ στῆλο. Ἐκύτταξε κάτω τὸ χῶμα γύρω στὴ βάσι του κι' ἀνεστέναξε βαθειά. Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος, εἰς τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς θέσιν, ὅταν ἐπέστρεφε τὸ ἑσπέρας ἐκ τοῦ περιπάτου εἰς τὴν οἰκίαν του, κατέφθασεν αὐτὴ ἡ πωμὴν ὑπηρέτριά του Ἀγνὴ καὶ τοῦ εἶπε μὲ ὀργήν.

—Ἔνοια σου! καὶ θὰ ἰδῆς τί ἔχω νὰ σοῦ κάμω, γιὰ νὰ μάθης ἄλλη φορὰ νὰ κατασταρέφης τὰ ἀθῶα κορίτσια! Καὶ τὸ μωρὸ θὰ τὸ φέρω νὰ σοῦ τὸ ρίξω στὴν πόρτα σου καὶ στὸ δικαστήριο θὰ σὲ πάω καὶ σὴ γυναῖκα σου θὰ τὰ πῶ....

Καὶ ἀπήτησε νὰ βάλη εἰς τὴν τράπεζαν ἐπ' ὀνόματί της πέντε χιλιάδες ρούβλια. Ὁ Μίγουγεφ ἐνθυμήθη τοῦτο, ἐσεύκε καὶ μὲ συντριβὴν καρδίας ἐμέμφθη μίαν ἀκόμη φορὰν τὸν ἑαυτόν του διὰ στιγμιαίαν παραφορόν, ἥτις τόσον πλῆθος φροντίδων καὶ δεινῶν τῷ ἐγένετο πρόξενος.

Πλησιάσας εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν του ὁ Μίγουγεφ, ἐκάθισεν εἰς τὸ περίπτερον τῆς εἰσόδου διὰ ν' ἀναταυθῇ. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ δεκάτη ὥρα καὶ ὀπισθεν τῶν νεφῶν προέκυπτε τὸ ἄκρον τῆς σελήνης. Εἰς τὸν δρόμον κοὶ πλησίον τῶν οἰκιῶν δὲν ὑπῆρχε ψυχή· οἱ παραθεριζοντες γέροντες εἶχον ἤδη κατακλιθῆ, οἱ δὲ νέοι ἐπεριπάτουν εἰς τὸ δάσος. Ἀναζητῶν εἰς τὰ θυλάκιά του πυρεῖα διὰ νὰ ἀνάψη τὸ σιγάρον του ὁ Μίγουγεφ, προσέκρουσε διὰ τοῦ ἀγκῶνος εἰς μαλακὸν τι ἀντικείμενον· ἀπὸ ἁπλὴν περιέργειαν ἔκυψε κάτωθεν τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος του καὶ αἴφνης τὸ πρόσωπόν του κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης φρίκης, ὡς νὰ εἶχεν ἰδῆ πλησίον του ἕρποντα ὄφιν. Εἰς τὸ περίπτερον, παρ' αὐτὴν τὴν θύραν, ἔκειτο δέμα τιμέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο περιτυλιγμένον μακρουλόν τι ἀντικείμενον. ἐκ τῆς ψηλαφήσεως δὲ ὡμοίαζε πρὸς τυλιγμένον παπλωματάκι. Τὸ ἓν ἄκρον τοῦ δεματος ἦτο κάτως ἀνοιγμένον καὶ ὁ Μίγουγεφ χώσας τὴν χεῖρα εἰς αὐτό, ἠσθάνθη κάτι θερμὸν καὶ ὑγρόν. Ἀναπετάχθη φρικιῶν καὶ προσέβλεψε περὶ ἑαυτόν, ὡς ὁ ἐτοιμαζόμενος νὰ διαλάβη τὴν προσοχὴν τοῦ φρουροῦ κακοεργος....

—Εἶχε δὲν εἶχε μοῦ τῶρριξεν ὡστόσο! ἐψέλλισε ὀργίλως ἐν μέσῳ τῶν ὀδόντων, σφιγγων τοὺς γρόνθους. Νάτο... τὸ ἔκθετον!... Ὦ θεέ μου!

Ἔνοιωνε ἐκτὸς ἀπὸ τρόμον, ὀργὴν καὶ ἐντροπήν... Τι νὰ κάμῃ τῶρα; Τί θὰ εἴπῃ ἡ σύζυγός του ἂν τὸ μάθῃ; Τί θὰ εἴποῦν οἱ συνάδελφοί του; Ὁ προϊστάμενός του ἀφέντης θὰ τὸν ἐρωνευθῆ καὶ θὰ τοῦ εἰπῇ:

—Τὰ συγχαρητήριά μου, χὰ—χὰ—χά... Ἄσπρες τρίχες στὰ μαλλιά σου, μὰ ἔχεις τὸ διαβολο μέσα σου, κὺρ Μίγουγεφ!

Ὅλοι γύρω οἱ παραθερίζοντες θὰ μάθουν τῶρα τὸ μυστικόν του καὶ ἴσως μάλιστα αἱ σεβάσμαι οἰκοκυραί παύσουν νὰ τὸν δέχονται εἰς τὰ σπίτια των. Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες κάμνουν πάντοτε θόρυβον περὶ τῶν ἐκθέτων καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ταπεινὸν ὄνομα τοῦ Μίγουγεφ θὰ διαφημισθῆ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν

Τὸ μεσαῖον παράθυρον τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας ἦτο ἀνοικτὸν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἠκούετο εὐκρινῶς ἡ Ἄννα Διλέπποβνα, ἡ σύζυγος τοῦ Μιγουγεφ, ἡ ὁποία ἡτοίμαζε τὴν τράπεζαν διὰ τὸ δεῖπνον· εἰς τὴν αὐλήν, ἐκεῖ πλησιον τῆς αὐλαίας θύρας, ὁ αὐλοφύλαξ Ἑρμόλαος ἔκρυνε θλιβερῶς τὸν ταμπουράν του. Ἤρκει τὸ νεογνὸν ν' ἀφυπνισθῇ καὶ νὰ κλαυθμηρισῃ καὶ τὸ μυστικόν του θ' ἀπεκαλύπτετο. Ὁ Μίγουγεφ ἠσθάνετο ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ σπεύση...

—Γρήγορα, γρήγορα.., ἐψέλλισε. Ἀμέσως πρέπει νὰ σπεύσω, ἐν ὅσῳ δὲν μὲ βλέπει κανείς. Θὰ τὸ μεταφέρω κάπου καὶ θὰ τὸ ἀφήσω εἰς καμμιαν ξένην θύραν.

Ὁ Μίγουγεφ ἔλαβε μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸ δέμα καὶ μὲ ἤρεμον καὶ κανονικὸν ρθμὸ γιὰ νὰ μὴ φανῇ ὕποπτος, ἐπροχώρησεν εἰς τὸν δρόμον,

—Οἰκρὸ κατάστασις! ἐσκέπτετο, προσπαθῶν νὰ προσλάβῃ ἀδιάφορον ὕφος. Γραμματεὺς β' τάξεως καὶ νὰ σηκώνῃ ἕνα μωρὸ στὸ δρόμο! Ὦ θεέ μου, ἂν μὲ ἰδῇ κανεὶς καὶ ἐννοήσῃ περὶ τινος πρόκειται, εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος... Ἄς τὸ ἀφίσω εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν θύραν... Ὄχι, σιάσου, ἐδῶ τὰ παράθυρα, εἶναι ἀνοικτά, ἴσως βλέπει κανείς... Ποῦ νὰ τὸ ρ.ξω; Στάσου, νὰ τὸ ὑπάγω εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ ἐμπόρου Μέλεκην.. Οἱ ἔμποροι εἶναι πλούσιοι ἄνθρωποι καὶ πονόψυχοι· ἠμπορεῖ νὰ εἰποῦν ἀκόμη καὶ σπολάτι καὶ νὰ τὸ πάρουν νὰ τὸ θρέψουν,

Καὶ ὁ Μίγουγεφ ἀπεφάσισε νὰ μεταφερῃ τὸ νεογνὸς ὡρισμένως εἰς τοῦ Μελέκαίτοι ἡ ἐξοχικὴ οἰκια τοῦ ἐμπόρου εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, πλησίον τοῦ ταμοῦ.

—Μονάχα νὰ μὴν ἀρχίσῃ τὸ κλάμα καὶ νὰ μὴ μοῦ ξεγλυστρήσῃ ἀπὸ τὸ χέρι. ἐσκέφθη ὁ Μιγουγεφ. Ἀλλὰ τί ἀπροσδόκητον πρᾶγμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ἀνεφάνη ὑπὸ μάλης ἕνα ζωντανὸν ἄνθρωπο, ἀ δος χαρτοφυλάκιον. Ἄνθρωπον ζωντανὸν ἔμυχον, μὲ αἰσθήσεις ὅπως ὅλοι... Ἀν ἦτο παιμένο, οἱ Μελέκιν τὸ δεχθοῦν καὶ ἀναθρέψουν, ἴσως αὐτὸ τὸ μωρὸ γίνῃ κάνενας τέτοιος... Ἴσως ἔβγῃ κανένας μεγάλος στρατηλάτης, συγγραφεύς... ἢ γίνονται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Τῶρα ἐγὼ ὑπὸ μάλης σὰν ἕνα τιποτενιο καὶ ὅμως, ποιός ξέρει ἂν μειὰ 30— νὰ δὲν θὰ σιέκομαι ἔμπρός του εἰς χήν...

Ὅταν ὁ Μίγουγεφ διήρχετο διὰ τοῦ νοῦ καὶ ἐρήμου δρομισκου, πλησίον μιᾶς περιφραγματων ὑπὸ τὴν πυκνὴν καὶ σκιὰν τῶν φυλυῶν, ἤρχισεν νὰ νομιζῃ ὅτι διαπράτιει πράξιν σκληρὰ καὶ κακοῦργον.

—Καὶ ἐν τούτοις πόσον αἰσχρὸν εἶναι τοῦτο! ἐσκέπτειο. Τόσον αἰσχρόν, ὅσον αἰσχρότερον δὲν ἠμπορεῖ νὰ φανταισθῇ κανείς... Διατὶ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ νεογνὸ νὰ κουβαλῶ ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα; Τί πταιει αὐτὸ ἂν ἐγεννήθη; Καὶ τί κακὸν μᾶς ἔκαμε; Τί ἀχρεῖοι ποὺ εἴμεθα.... Ἡμεῖς ἀναζητοῦμεν τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰ; πλανοῦν τὰ ἀθῶα πλάσματα... Ὅταν τὸ κορόϊδο λοσυλλογισθῇ ἀλήθεια κανεὶς αὐτό· Ἡ παράνομισα καὶ τὸ καῦμένο τὸ βρέφος περιμένει σκληρὴ τύχη... Ἐγὼ τὸ ρίξω τοῦ Μελέκ. ., ὁ Μελέκιν τὸ στέλλει εἰς ὀρφανοτροφεῖο κ' ἐκεῖ ξένοι ἀνθρωποι, πηρετοῦντες καθ' ὑποχρέωσιν... οὔτε μὲ δια, οὔτε στοργήν, οὔτε θωπεῖαν... θὰ δώσουν· ἔπειτα νὰ μάθῃ τσαγγάρης... θὰ μάθῃ νὰ πίνῃ, θὰ μόθῃ βρωμόλιμα... ἡ ψοφήσῃ τῆς πεινας... Τσαγγάρης καὶ ἀφοῦ εἶναι υἱὸς δημοσίου ὑπαλλήλου, γραμματέως Β' τάξεως... εὐπατρίδης... σάρξ καὶ αἷμά μου...

Ὁ Μίγουγεφ ἀπὸ τὴν σκιὰν τῶν φυλλυῶν ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν κατατεταγμένην ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης καὶ ἀνοίξας τὸ δέμα πυρετήρησε τὸ νεογνόν.

—Κοιμᾶται ἐψέλισεν. Βρὲ τὸ βρωμκο. εἶδες ἐκεῖ ἔχει καμπουρωτὴ μύτη τοῦ πατέρα του. Κοιμᾶται καὶ δὲν αἰσθάνεται πῶς τὸ βλέπει ὁ γονεύς του... Σωστὸ δρομμα! φίλε μου... τί νὰ γίνῃ, μὲ συγχωρεῖς μὲ συγχωρεῖς φίλε μου... θὰ εἰπῇ πως ἦταν γραφτό σου...

Ὁ Μίγουγεφ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠσθάνθη φρικιάσεις εἰς τὸ πρόσωπόν του... Ἐτύλιξε τὸ νεογνόν, τὸ ἔλαβεν ὑπὸ μάλης καὶ ἐπροχώρησεν. Καθ' ὅλον τὸν δρόμον μέχρι τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας τοῦ Μελέκιν, τὴν κεφαλήν του κατεῖχε σωρὸς κοινωνιστικῶν ζητημάτων, τὸ δὲ στόμα του κατέτυχεν ἡ συνειδησις.

—Ἂν ἤμουν ἀθῶος καὶ τίμος ἄνθρωπος, ἐσκέπτετο, θ' ἀδιαφορουσα εἰς αὐτά, θὰ ἐπήγαινα μαζύ μὲ τὸ μωρὸ καὶ τὴν γυναῖκα μου, θὰ ἐγονάτιζα ἔμπρός της καὶ θὰ τῆς ἔλεγα: Συγχώρησέ με! ἡμαρτον! Σκότωσέ με, ἀλλὰ τὸ ἀθῶον βρέφος δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήσωμεν νὰ χαθῇ. Ἡμεῖς παιδὰ δὲν ἔχομεν, ἂς τὸ πάρωμεν νὰ τὸ ἀναθρέψωμεν! Αὐτὴ εἶναι γυναῖκα πονόψυχη καὶ θὰ τὸ δέχετο... Καὶ θὰ ἐφέρεν μόνον φύλλον συκῆς ἦτο ἀσφαλῶς σεμνότερα ἐνδεδυμένη.

ΟΙ ΕΞΩΦρΕΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ

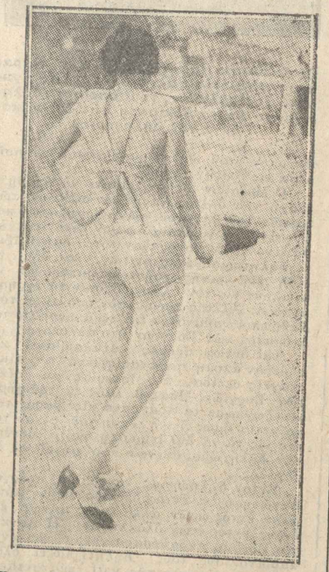

Εἰς τὸ Μπιάριτζ τὴ γνωστὴ λουτρόπολη μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐξωφρενισμῶν εἰς τοὺς ὁποιους ἐπιδίδονται οἱ πολυεκατομμυριοῦχοι παραθερισταί του, ἐφορέθη τελευταίως καὶ τὸ ἀνωτέρω μαγιό. Εἰς τὴν γιὰ αὐτὸ ὅπως φαίνεται εἶναι καμωμένο τοῦ γυναικείου σώματος. Ἡ Εὔα ἡ ὁποία τότε τὸ παιδί μου κοντά μου... Ἀχ! Ἐπλησίασεν πρὸς ἣν οἰκίαν τοῦ Μελέκιν ἔτσι ἀμφιρρέπων. Ἐφαντάζετο θὰ μείνω ἐδῶ ἔξω ἕως ὅτου μὲ προσκαλέση ἐσκέφθη. Ἂς τῆς δώσω καιρὸν νὰ λυνελθη καὶ σκεφθῇ.

Ὁ αὐλοφύλαξ Ἑρμόλαος μὲ τὸν ταμπουρᾶ του διῆλθε πλησιον καὶ ἀνέστασε τοὺς ὦμους. Μετα μίαν στιγμὴν ἐπέφασε καὶ πάλιν πλησιον καὶ ἔκαμε τὸ ἴδιον.

Ἡ Ἄννα Φιλίππεβνα ειναι γυναῖκα ἀγαθή.

—Αὐτὸ εἶναι πολὺ περίεργον! ἐψέλλισε χαμογελῶν. Ἤρθ' ἐδῶ, Συμεὼν Ἐράστοβιτς πρὸ ὀλίγου ἡ πλύστρα Ξενια. Ἄφησεν ἡ βλᾶξ τὸ μωρὸ της στὴν εἴσοδο, στὸ δρόμο καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἐκαθόταν ἐδῶ μαζύ μου, κάποιος ἔπηρε τὸ παιδί της κι' ἔφυγε,. δὲν εἶναι περίεργο;

—Τί! τί λέγεις; ἐκραύγασε μὲ ὅλην τὴν δύναμίν του ὁ Νάγαογωφ.

Ὁ Ἑρμόλαος, διαφορετικὰ ἐξηγήσας τὸν θλμὸν τοῦ κυρίου του, ἔξυσε τὸ ἰγνίον καὶ ἐστέναξε.

—Μὲ συγχωρεῖτε, Συμεὼν Ἐράστοβιτς εἶπε. Τῶρα ξέρετε ἡ ἐποχὴ τῆς ἐξοχῆς τὸ καλεῖ... χωρὶς αὐτὸ πῶς νὰ κάμῃ κανεὶς... χρειάζεται, βλέπετε, συντροφιά... Καὶ προσβλέψας εἰς τοὺν ὀργίλους καὶ ἐκπλήκτους ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου του, συνεστάλη ἐνόχως καὶ ἐξηκολούθησε:

—Αὐτὸ βέβαια, ἁμαρτία εἶναι, μὰ τί νὰ κάμῃ... Εἶν' ἀλήθεια πῶς ἐπρόσεξατε τὸ μὴ βάλωγε ξένες γυναῖκες στὴν αὐλή, τὲς δικές μας ὅμως ποὺ νὰ τὲς δεχόμαστε... Ἄλλη φορά, ὅταν εἴχαμε τὴν Ἀγνή, δὲν ἐδεχόμουνα ξένες. γιατὶ ἐκείνη ἦν εἶχα δικη μου, τῶρα ὅμως πῆρε μου καὶ σεῖς, τί νὰ κάμω... χωρὶς τὲς ξένες δὲν γίνεται. Ὅταν ὅμως ἦταν ἐδῶ ἡ Ἀγνὴ πραγματικῶς ἦταν τάξις...

—Γκρεμήσου ἀπ' ἐκεῖ, ἀχρεῖε! ἀνέκραξεν ὁ Μίγαλεφ, κτυπῶν τοὺς πόδας καὶ ἐστράφη ὀπίσω εἰς τὰ δωμάτια.

Ἡ Ἄννα Φιλίππεβνα ἐκπληκτος καὶ ὠργισμένη, ἐκάθετο εἰς τὴν προτέραν θέσιν της θεωροῦσα μὲ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς τὸ βρέφος..

—Ἔλα, ἔλα.... ἐμουρμούρισεν ὁ Μίγαγεφ, διαστέλλων τὸ στόμα εἰς μειδίαμα. Ἐχοράτεψα... δὲν ἦτανε δικό μου, ἦταν τῆς Ξενίας. Ἐγὼ σοῦ... σοῦ ἐχοράτεψα... Πήγαινέ το τοῦ θυωροῦ.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΣΑΜΠΑΝΙΑ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ

ΣΚΗΝΗ Α'.

(Σὲ μιὰν πάροδον τοῦ Χρηματιστηρίου)

Χρηματιστής—Ψίτ! Ψίτ!

Συμπρέτά—Τὶ θέλετε, ἐπὶ τέλους κύριε;

Χρηματιστής—Νὰ σᾶς φιλήσω.

Συμπρέτα—Περιττόν.

Χρηματιστής—Νὰ σᾶς προσφέρω τὸ σπίτι θέλετε σπιτι μεμπλέ; Βίλα σ ἠν Κηφισιᾶ; Θέλετε καντιλλάκ; Θέλετε γοῦνες Ἀστραχάν; Ἀρώματα τῆς Ἀραβίας; Μαργαριτάρια, ρουμπίνια, κοραλλια; ...

Συμπρέτα—Θέλω νὰ μὲ ἀφήσετε ἥσυχη.

Χρηματιστής—(Τὴν πλησιάζει). Μὰ τόσο τέλους τὶ θέλετε;

Συμπρέτα—Μὰ ἐπὶ τέλους, κύριε θὰ φωνάξω...

Χρηματιστής—(Τὴ μπατσίζει) Αἴ, νὰ σοῦ... Ἀφοῦ δὲν θέλεις τίποτα, πάρε τὸ...

Ὑπηρέσιες, χωροφύλακες, πόλισμαν, περίοικοι. Ὀθήγονται ὅ τε Χρηματιστὴς καὶ ἡ συμπρέτα εἰς τὸ αὐτόφωρον πταισματοδικεῖον.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον)

Πταισματοδικεῖον — Κατηγορούμενε, ἐξαφανίσας τὴν κυρία;

Χρηματιστής—Τῆς πρόσφερα τὰ πάντα καὶ αὐτὴ ἠρνεῖτο, ἡ σκληρά ...

Πταισματοδίκης—Δικαίωμά της.

Χρηματιστής—Κάθε, ἄλλο. Δικαίωμα καὶ ἐμένα νὰ τῆς ζητῶ ἔρωτα. Τὸ εἶπε καὶ ὁ Μάξ Νορδάου:=Δικαίωμα ὁ ἔρως..'.

Πταισματεδίκης—Μὰ ὄχι καὶ τὸ ξύλον.

Χρηματιστής—Τὸ ξύλον βγῆκε ἀπὸ τὸν Παράδεισον.

Πταισματοδίκης — Θὰ καταδισκαθῆτε σὲ πρόστιμο.

Χρηματιστὴς — Εὐχαρίστως πληρώνω. Πόσον εἶνε ἡ διατίμησις τῶν μπάτσων;

Πταισματοδίκης. — Καταδικάζεσαι σὲ πρόστιμο πεντακοσίων δραχμῶν.

Χρηματιστής—Μόνον;

Πταισματοδίκης.—Μήπως ἡ κυρία θέλει ἀποζημίωσιν διὰ ψυχικὴν ὀδύνην;

Σουμπρέτα:—Δὲν θέλω τίποτα θέλω νὰ μὴ μὲ πειράζῃ πιά.

Πτκισματοδίκης.— Ἂν σᾶς ξαναπειράξῃ θὰ ξαναπληρώσῃ.

Σουμπρέτα.—Μὰ αὐτὸς ἔχει χρήματα, ἔτσι θὰ μὲ μπατσιζῃ κάθε μέρα.

Χηηματιστής.—Τότε ὑποχωρεῖστε, κυρία μου ... Ἐὰν ἀντὶ μπάτσου προτιμᾶτε τίποτα ἄλλο, πληρώνω ἀκριβώτερα ...

Σουμπρέτα.—Ἀ παλημάνθρωπε! ... (Ἡ κυρία λιποθυμεῖ).

Πταισματοδίκης.— Κλητῆρα, γρήγορα' λίγο νερό...

Σουμπρέττα.—(ἀρχίζει νὰ συνέρχεται) ὄχι! ἕνα λεμόνι.

Πταισματοδίκης.—(πρὸς τὸν κλητῆρα) Ἕνα λεμόνι.

Κλητήρ.—(Κατάπληκτος) Τέτοιο πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει, κύριε πταισματοδικα.

Σουμπρέττα.—(ἔχει συνέλθει—πρὸς τὸν χρηματιστὴν) Εὐχαριστως δέχομαι... ἂν μοῦ στέλνετε κάθε μέρα δέκα λεμόνια στὸ σπιτι μου.

Χρηματιστής. Ἀδύνατον! Δέκα σαμπάνιες εὐχαρίστως.

Στοῦ γιατροῦ

—Αὐτὸς ὁ πόνος σὲ πιάνει συχνά;
—Κάθε πέντε λεπτά.
—Καὶ βαστάει πολὺ ὥρα;
—Ἕνα τέταρτο περίπου.

* * *

Καθμένοι σύζυγοι

Αη Κυρία. - Σήμερα τὸ πρωΐ, κάθησα ἀπὸ ἀπροσεξία σ' ἕνα φρεσκομπογιατισμένο πάγκο, καὶ τῶρα ὁ ἄνδρας μου θ' ἀναγκασθῇ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ καινούργιο φόρεμα.

Βη Κυρία.—Ὦ! πέστε μου γλήγορα ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ πάγκος.

Η ΜΑΓΙΑ

Τοῦ ΤΒ ΦΛΩΡΕΝ

Ἦταν ἕνα περίφανο ἄσυλο τὸ σπίτι τοῦ Τσέκπο! Ὁλομόναχο πάνω σὲ μιὰ σουβλερὴ κορφὴ ἑνὸς γυμνοῦ βράχου, χωρὶς κανένα χαμόδενδρο ὁλόγυρα, δέσποζε σ' ὅλους τοὺς δρόμους, ἔβλεπε στὴν κοιλάδα, καὶ ποτὲ δὲν εἶχε συλληφθῆ ἐκεῖ μέσα ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ν' ἀσχολήται σὲ κανένα ὑποπτο ἔργο, ἢ ν' ἀνακαλυφθῆ περισσότερος καπνὸς ἀπ' ὅτι χρειάζεται σ' ἕνα τίμιο καπνιστή. Ὁ μόνος ποὺ λισσομανοῦσε ἐναντίον του, εἶταν ὁ Βαρρέρο, ἕνα παλληκάρι τοῦ χωριοῦ ποὺ ἐπροτίμησε νὰ γίνῃ τελωνειακὸς ὑπάλληλος παρὰ λαθρέμπορος.

Ὁ ἥλιος ἦταν ἤδη ψηλά, ἅμα ξύπνησε ἐκεῖνος· ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ χαμογέλασε βλέποντας τὴ χρυσαφένια δμίχλη ποὺ ἀνα σηκωνότανε σιγά, σιγά. Ἦταν λοιπὸν μιὰ ὡραία μέρα, ποὺ σὲ κάνει ν' ἀνάβουν τὰ αἵματα καὶ βοηθάει νὰ ρίχνῃς καλὰ τὶς μπάλλες. Ντύθηκε, φόρεσε τὰ σπιρούνια του καὶ μὲ τὸ μπερὲ ριχμένο ἀσήκικα ροβόλησε ζωηρὸς τὴν κατηφοριά. Ἦταν πραγματικὰ ἕνα ὡραῖο παλληκάρι, μὲ μακρυὰ πόδια, μὲ ἄκαμπτους μῦς, ἕνα πρόσωπο σὰν ἀνάγλυφο ποὺ τὸ γλύκαινε θαυμάσια ἕνα παιδιάστικο χαμόγελο. Δρασκέλισε τὸ βάλτο μὲ μεγάλα βήματα· φοβόταν μήπως ἀργήσει στὴν ἀπόλυσι τῆς ἐκκλησιᾶς. Ἅμα ἔφτασε στὴν πλατεῖα, ἡ γυναῖκες κουτσομπολεύανε κι' ὅλας. Ἐρεύνησε τὸ πλῆθος μὲ μιὰ ματιά, ἔκανε μιὰ χειρονομία ἀπομακρύνσεως καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμή, μέσα στὸ ἰσκιωμα τῆς ἐκκλησιᾶς, γεμάτη ἀπὸ λιβάνια καὶ τὶς φλόγες τῶν κεριῶν, παρουσιάστηκε σὰν μιὰ αὐσκηρὴ μαντόνα, μιὰ κόρη μὲ λεπτὸ πρόσωπο ποὺ τὸ πλαισίωνε σφιχτὰ ἡ μαύρη τρέσα τῶν μαλλιῶν της. Ἐκείνος τὴν φώναξε:

—Μάγια!

—Καλημέρα Τσέκπο!

Τὸ ἀλαζονικὸ παλληκάρι πῆρε ἀμέσως ἕνα ὕφος ταπεινό.

—Θέλεις νὰ περπατήσῃς λιγάκι μαζί μου Μάγια;

—Ὄχι, μὲ περιμένουν.

Ἐκεῖνος ἐτόνισε τὴ λέξι:

—Ποιοί;

Ἡ νέα τὸν ἀτένισε μὲ τὰ φρύδια ἀνασηκωμένα. Τότε ἐκεῖνος ὑποταγμένος τῆς ζηλιάνεψε ἄλλη μιὰ φορά:

—Μονάχα τὸ γύρο τῆς ἐκκλησιᾶς.

—Πᾶμε, εἶπεν ἐκείνη.

Περπατήσανε λίγη ὥρα χωρὶς νὰ ποῦνε τίποτε. Ὁ Τσέκπο πασπάτευε τὸ μπερέ του, ἐπὶ τέλους, μίλησε:

—Μάγια, γιατὶ δὲν εἶσαι πιὰ ἡ ἴδια μαζί μου. Πές μου δὲν τὸ θυμᾶσαι πιά;

Ἐκείνη σταμάτησε κι' ἀπόθεσε τὸ χέρι της πάνω στὸ μπράτσο του.

—Τώξερα πῶς αὐτὸ ἤθελες νὰ μοῦ πῆς. Ἔ, λοιπόν, πρέπει τώρα νὰ μάθης καὶ σὺ κάτι ἄλλο ποὺ τὸ καταλαβαίνεις!. Τὸν κύτταξε κατάματα καὶ εἶπε τονίζοντας τὶς λέξεις. —Ὄχι Τσέκπο, δὲν τὸ θυμᾶμαι πιά!

Κι' ἐκεῖνος τὴν ἄφισε νὰ φύγῃ σαστισμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ χτύπημα. Ὡς τόσο συνῆλθε γρήγορα καὶ ἔτρεξε τὸ κατόπι της... Ἔξαφνα ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ φτερουγίζῃ· μπροστά του, καταμεσῆς τοῦ δρόμου, τὴν εἶδε νὰ περνάῃ στὸ μπράτσο τοῦ Καρρέρου!. Ὁ Τσέκπο ἀκούμπησε τότε στὴ γωνιὰ τοῦ σοκακιοῦ, κάτω ἀπὸ ἕνα ἰσκίωμα, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο φοβέρα.

Ὁ Καρρέρο ἐναντίον τοῦ Τσέκπο! Ἦταν, σὰ νὰ λέμε. Ὁ Νόμος ἀντιμέτωπος μὲ τὸ λαθρεμπόριο.

. . . . . .

Ἔβρεχε. Μιὰ ἄσχημη ψιλὴ βροχὴ ποὺ διαπερνοῦσε τὰ ροῦχα, ξεπάγιαζε τὸ δέρμα, ἔκανε γλυστεροὺς τοὺς βράχους κάτω ἀπὸ τὰ βαρειὰ παπούτσια. Σκυμμένοι κάτω ἀπὸ τὸ φορτίο τους οἱ ἄντρες προχωροῦσαν μὲ προφυλάξεις καὶ ἡ γραμμὴ ποὺ σχηματίζανε μόλις διεγράφονταν πάνω στὸ μολυβένιο οὐρανό. Οἱ λαθρέμποροι σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμή.

—Ὡς τόσο τὸ πιὸ δύσκολο γίνηκε, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ἐπικεφαλῆς. Καὶ κανένας δὲν μᾶς πῆρε ἀπὸ πίσω!

—Περίεργο, γούλλισε ὁ Τσέκπο ποὺ ἔκλεινε τὴν συνοδεία.

Μολαταῦτα προχωρήσανε εὐχαριστημένοι, ἐπειδὴ φθάνανε στὸ τέρμα. Ὁ Τσέκπο στράφηκε ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ ἐρεύνησε τὸ σκοτάδι.

—Αὐτὸ μυρίζει ἐνέδρα ἐδῶ πέρα καί...

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ, σ' ἀπόσταση πενῆντα βημάτων, μιὰ σκιὰ ξεπετάχτηκε.

—Ἄλτ; Ἀλλοιῶς πυροβολῶ!

Ἡ ἀπάντησι δὲν ἄργησε καθόλου.

—Ἄ! τόσο τὸ χειρότερο! Τὸ ζητήσανε μοναχοί τους, ἐμπρός!

Καὶ τοὺς ἄνοιξε ἕνα πραγματικὸ τουφεκίδη.

Μόνον ἐκεῖνος ἦταν ὡπλισμένος, καὶ ἐπειδὴ ἤξευρε πάντα νὰ φτάνῃ στὸ σκοπό του, τοῦ ἄρεσε καλλίτερα νὰ κρατᾷ τὸ τουφέκι του στὸν ὦμό του ἅμα εἶχε τοὺς τελωνοφύλακες μπροστά του. Μὰ τούτη τὴ φορὰ διέκρινε καθαρὰ ἕνα κασκέτο—κάποιος λυσσασμένος ἐχθρὸς ποὺ ἤθελε νὰ δῇ μὲ κάθε θυσία! Ποιὸς ἄλλος θᾶναι λοιπόν. Ἂν ὄχι ὁ Καρρέρο; Σημάδεψε ἕνα φρικίασμα τρελλῆς εὐχαρίστησις. Ἐξαφνικὰ ἀντήχησε πίσω του μιὰ φωνὴ κραυγή! Τὴν ὥρα ποὺ πυροβολοῦσε κάποιος τὸν ἔσπρωξε δυνατὰ· διέκρινε μιὰ λίς μπροστά του μιὰ ἄσπρη σιλουέτα, μὲ ἤδη τρεῖς τουφεκὲς τὴν σώριαζαν σχεδὸν στὴν ἀγκαλιά του. Ἐκεῖνος τὴν ἔκανε σωμὸ του.

—Δρόμο! Πάρτε μαζί σας ὁ,τι μπορεῖτε· ἐγὼ ἔχω τὸ φορτίο μου!

—Διπλωμένος στὰ δυό, ἄρχισε νὰ τρέχῃ τραυλίζοντας ἀδιάκοπα:

—Τί ἦταν αὐτό; Μὰ τί νάναι αὐτό;

Προστατευόμενος ἀπ' τὸ κόλωμα τοῦ βράχου, ἀπόθεσε χάμω τὸ φορτίο του καὶ ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του.

—Ἄ! σατανάδες ...

Ἀναγκάστηκε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ μιὰ πέτρα, ἔπειτα πετάχτηκε μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές, οὐρλιάζοντας:

—Θὰ τοὺς πιῶ τὸ αἷμα! Θὰ τοὺς πιῶ τὸ αἷμα!

Ἔσπρωξε τὴν πόρτα, ἔτρεξε στὸ κρεββάτι, ἄναψε φῶς. Πολὺ χλωμὴ ἡ Μάγια δὲν κουνιώτανε. Ἐκεῖνος ἔφερε κοντὰ τὴ λάμπα, εἶδε τὸ αἷμα κοντὰ στὸ μανίκι της, ξέσκισε τὸ φουστάνι της ἀπὸ τὸ γόνατο ἀνάσα-ε βαθειά: δὲν ἦταν παρὰ μιὰ βλαφρὴ λαβωματιὰ στὸ ὦμο· ἡ σφαῖρα φανότανε μάλιστα! Ἡ Μάγια ἄνοιξε ἐπὶ τέλους τὰ μάτια της, ἀναστέναξε, ἔπειτα φώνηκε σὰ ν' ἀποκοιμήθηκε· ἐκεῖνος ξαγρύπνησε κοντά της ὡς τὴν αὐγή, ἅμα τὰ βλέμματά της συναντηθήκανε, ἐκείνη ἀνασηκώθηκε ἀπότομα ἔψαξε ὁλόγυρα τὴ τράβηξε τὰ μαλλιά της ἀπὸ τὸ πρόσωπο.

—Λαβώθηκες χτὲς τὴ νύχτα, μὰ δὲν εἶναι τίποτε... ἄρχισε νὰ λέῃ.

—Ποιὸς μὲ χτύπησε.

—Αὐτοὶ ποὺ τραβᾶνε πάνω στὶς γυναῖκες! εἶπε περιφρονητικὰ ἐκεῖνος.

—Καὶ σὺ τὶ ἔκαμες ἐκεῖ πέρα τὴ νύχτα;

Ἡ Μάγια κάρφωσε τὸ βλέμμα της στὰ μάτια τοῦ Τσέκπο:

—Ἤξερα πῶς εἶχες τὸ τουφέκι σου, καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἐπρόκειτο νὰ σὲ πιάσῃ. Φοβήθηκα γι' **αὐτὸν**, καταλαβαίνεις γι' αὐτόν.

Ὁ Τσέκπο κλονίσταηκε, ἐνῶ αὐτὴ τοῦ φώναξε μὲ λυγμούς:

—Σὲ συχαίνουμαι Τσέκπο, σὲ συχαίνουμαι! Γιατὶ μ ἔφερες ἐδῶ, λέγε, γιατί; Ἀ δυστυχία σου! Ἐκεῖνος σκοτώθηκε! Ὁ Τσέκπο ἀπήντησε σοβαρά:

—Ἡ πόρτα μου εἶναι πάντα ἀνοιχτὴ γιὰ σένα, Μάγια, θὰ φύγῃς ἅμα τὸ θελήσῃς...

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω ἐκεῖ κάτω, ναί, νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ μὲ περιπατήσῃς ἐσύ! Δὲν εἶχες τὸ δικαίωμα νὰ μ' παρῃς μαζί σου, αὐτὸ ἦταν δουλειὰ δικιά του, μονάχα δικήτου. Ἂν δὲν μὲ θέλῃς πιά, λέγε, τὶ θὰ κάνῃς ἐσύ!

Ἐκεῖνος τότε κούνησε τὸ κεφάλι λυπημένα:

—Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ δὲν θέλει θέλει δική του Μάγια!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ ἡ Μάγια τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο νὰ πέρνῃ τὰ βουνά, ἐνῷ ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας φάνισε τὸ χλωμὸ προσωπάκι της!

ΥΒ ΦΛΩΡΕΝ

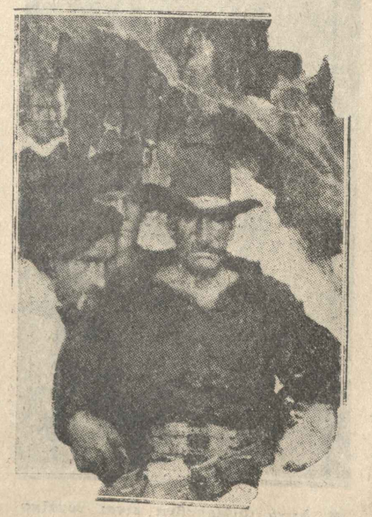

Ἄλτ: Ἀλλοιῶς πυροβολῶ!

Η ΠΟΙΗΤΡΙΑ ΣΑΠΦΩ

Σαπφώ! Ποῖα μαγικὴ δύναμις κλείεται στὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον καὶ τώρα ἀκόμη, σημαίνει τὸν Ἔρωτα καὶ τὴν Ποίησιν, παρὰ τὰ ἐλάχιστα ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς ποιητρίας τῆς Λέσβου;

Πρὸ τριάκοντα ἀκόμη ἐτῶν ὁ ζωγράφος Βρυντὲ μᾶς παρουσίασε διὰ τοῦ θαυμασίου χρωστῆρος του τὸν βίον τῆς Σαπφοῦς καὶ βραδύτερον ὁ ἰουσουργὸς Γκουνὸ ἐνεπνεύσθη ἐν ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματά του ἀπὸ τὴν ποιητικὴν ζωήν της.

Οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος ἠθέλησαν νὰ μπεκύψουν εἰς τὰ γραφόμενα περὶ τοῦ ἀπλάστου βίου τῆς ποιητρίας· ἐπροτίμησαν τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν ἐφαντάσθησαν οἱ ἀρχαῖοι τοῦ XVIII αἰῶνος, ὅτι ὑπῆρχαν δύο Σαπφώ, γεννηθεῖσαι ἐν Λέσβῳ. Ἀλλ' ἡ ἑτέρα ποιήτρια, γεννηθεῖσα ἐν Μιτυλήνῃ, ἔζησε δύο αἰῶνας πρὸ τῆς συνωνύμου της ἡ ἐγεννήθη ἐν Ἐρεσσῷ, καὶ ἡ ὁποία ἦτον ἐρωτευμένη φιλάρεσκος.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα δὲν εἶχον τόσον σημερινὰς ἰδέας περὶ ἠθικῆς καὶ ἀρετῶν. Καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ μετάλλιον τῆς Ἐρεσσοῦ, ἀναφέρον ὅτι μία Σαπφὼ ἐγεννήθη εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, τοῦτο ἁπλῶς ἐπιβεβαιοῦνει ὅτι δύο πόλεις τῆς Λέσβου ἐφιλονείκησαν τὴν τιμήν, τοῦ ὅτι ἐκάστη ἐπίστευεν ἡ γενέτειρα τῆς μεγάλης ποιητρίας. Καὶ οἱ μετέπειτα συγγραφεῖς, ποιηταὶ ἢ λογογράφοι, Ἕλληνες, ἢ Λατῖνοι, ὁ Ὁράτιος ἰδίως, ὁ ὁποῖος τόσον θετικὰς πληροφορίας μᾶς παρέχει, δὲν ὁμιλοῦν παρὰ μόνον μιᾶς μόνον Σαπφοῦς.

Εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅτι αὕτη ἐγεννήθη περὶ τὸ 620 π. Χ. ἐν Μιτυλήνῃ καὶ ἦτο συγγενὴς τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου, διότι ὁ Ἀλκαῖος, θαυμάζων εἰς αὐτήν, τόσον τὴν ἀγαπᾶ ὅσον καὶ τὴν ποιήτριαν, τὴν εἶχε ἀποκαλέσει Θῆ. Τῆς ἔγραφε:

«Θὰ ἤθελα νὰ **ὁμιλήσω, ἀλλὰ ἡ αἰδὼς μὲ κρατεῖ**».

Εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Σαπφὼ, τοῦ ἀπήντησεν, ἐπιφορτικῶς: «**Ἐὰν ὁ θαυμασμὸς πρὸς τὸ ὡραῖον καὶ τὸ Καλὸν σὲ κατέχει καὶ ἐὰν ἡ γλῶσσα σου δὲν προετοιμάζεται νὰ εἴπῃ τὶ κακόν, ἡ αἰδὼς δὲν θὰ σὲ συνεκράτει καὶ θὰ ἐδοκίμαζες νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃς τὰς σκέψεις σου**».

Βραδύτερον, ὁ ἔρως αὐτὸς ἐβράδυνθη, καὶ ὁ ἄθλιος ποιητὴς συνηγωνίσθησαν κατὰ τοῦ ἀρχόντου Πιτταχοῦ, τὸν ὁποῖον διενοήθησαν νὰ καθαιρέσουν. Ἡ συνωμοσία των ἀπέτυχε αὕτη δὲν ἐπέτυχε καὶ ὁ Ἀλκαῖος ἐξορίαν, Ἡ Σαπφὼ δὲν ἠγρύπνησε ἢ ἀκολουθήσῃ τὴν τύχην του.

Συγγραφεῖς τινες ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἐρωμένη τῆς αὐτῆ ὀφείλεται μᾶλλον εἰς τολμηρὰ τινα ποιήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε γράψει. Ἐν τούτοις ἦτο τότε ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ὁ Ἀνακρέων, διὰ στίχους ἐξ ἴσου τοῦ ἀνεκτοῦ τολμηροὺς πρὸς τοὺς τῆς Σαπφοῦς, ἐθαυμάζετο καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι πιθανώτερον διὰ πολιτικοὺς λόγους ἡ Σαπφὼ ἀπεμακρύνθη ἀκουσίως τῆς πατρίδος της—ὅπου ἐπέστρεψε περὶ τὸ 570 π. Χ. καὶ δὲν ἐτελείωσε πλέον, μέχρι τοῦ θανάτου της.

Ὁ Ἡρόδοτος μᾶς δίδει τὸ ὄνομα τοῦ πατρός της, τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ ἑνὸς τῶν ἀδελφῶν της, τοῦ Χαράξου. Ἡ μήτηρ της ἐκαλεῖτο Κλεΐς, ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔφερε καὶ μικρὰ θυγάτηρ τῆς Σαπφοῦς, ὡς φαίνεται ἀπὸ τοὺς ἑξῆς στίχους ἑνὸς ποιήματός της:

«Ἔχω ἕνα ὡραῖο παιδάκι. ποὺ ἡ καλλονή του μοιάζει τὰ χρυσάνθεμα. Μὲ ὅλην τὴ Ἀρδία δὲν θ' ἀντήλασσα τὴ μικρή μου Κλεῖδα».

Ἀλλὰ καὶ ἄλλας νέας τῆς Λέσβου ἀπεθανάτισε διὰ τῶν ποιημάτων της ἡ ποιήτρια, μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, μὲ τὸ αὐτὸ πάθος· ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶχε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι εἶχε κόρην οὔτε ὅτι ἡ κόρη της αὐτὴ ὠνομάζετο Κλεῖς.

Εἶνε λυπηρὸν ὅτι δὲν διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν, παρὰ ἀσήμαντά τινα ἀποσπάσματα τοῦ ἔργου τῆς Σαπφοῦς καὶ ὅτι, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν δι' αὐτήν, πρέπει νὰ στηριχθῶμεν ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς της μόνον φήμης! Ἡ σύγχρονός της καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἀκόμη δὲν θὰ τῆς παρεχώρουν τὴν ὑψηλὴν ἐπίσημον θέσιν εἰς τὴν φιλολογίαν, ἐὰν δὲν ἔψαλλε μὲ τόσον πάθος τὸν ἔρωτα. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ πιστεύσωμεν τὸν Κικέρωνα, τὸν Κάτουλλον, τὸν Ὁράτιον, οἱ ὁποῖοι μᾶς βεβαιοῦν ὅτι ἡ Σαπφὼ, πλὴν τῶν ἐρωτικῶν, εἶχε γράψῃ καὶ ἄλλα ποιήματα, καὶ ὅτι ἐφεῦρε μάλιστα ἡ ἰδία τὸ «μέτρο» τὸ ὁποῖον ἐκ τοῦ ὀνόματός της ὠνομάσθη «σαπφικὸν μέτρο».

Ὁ Σόλων ἀκούσας κάποτε ἀπαγγελλόμενον ἕν ποίημά της, εἶπε: «Δὲν θὰ ἀποθάνω εὐτυχής, ἐὰν δὲν ἀποσπηθίσω αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα».

Ἀλλὰ ἐὰν οἱ Ἀρχαῖοι ἐθαύμαζον τὸ ἔργον τῆς Σαπφοῦς ἐν συνόλῳ, θὰ ἦσαν ὅμως πολὺ κακῶς πληροφορημένη περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ της βίου, τοῦ ὁποίου ἡ περιγραφή, μυθικὴ σχεδόν, εὐρίσκεται εἰς τοὺς Ἕλληνας κωμικοὺς τοῦ πέμπτου καὶ τοῦ τετάρτου π. Χ. αἰῶνος. Διότι αἱ περιπέτειαι τῆς Σαπφοῦς, ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς, δὲν ἐνέπνευσαν κανένα τῶν τραγικῶν ποιητῶν. Ἐγέλων μὲ τὰ ἀτυχήματά της καὶ εἰρωνεύοντο τὸν ὡραῖον Φάωνα—ἐνῶ ἡ Σαπφὼ εἰς τὴν ἐποχήν μας ἐνέπνευσε τρία μεγάλα λυρικὰ ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ «Σαπφὼ» τοῦ Δαμιλίου Ζὶζὲ καὶ τοῦ Γκουνὸ θὰ μείνῃ ἀναμφιβόλως αἰώνιον, ὅπως καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς ποιητρίας τῆς Λέσβου.

Ἐν τούτοις ὁ Μύλλερ, ὁ μέγας γερμανὸς ἀρχαιολόγος, τὰ ἑξῆς γράφει περὶ τῆς ἱστορίας ταύτης:

«Εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ Σαπφὼ ὡμίλει συχνάκις, εἰς τὰ ποιήματά της περὶ ἑνὸς νέου, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε ἀριεῶσῃ ὅλην τὴν καρδίαν της, ἄν καὶ οὗτος ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸ αἰσθημά της τοῦτο, μὲ φανερὰν ἀδιαφορίαν. Ἀλλ' εἰς τὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων της, τὰ ὁποῖα μᾶς διεσώθησαν, δὲν ἀναφέρει οὐδαμοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Φάωνος. Ἄξιον ὅμως παρατηρήσεως εἶνε ὅτι αἱ διηγήσεις περὶ τῆς θαυμασίας καλλονῆς τοῦ Φάωνος καὶ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνέπνευσε πρὸς τὴν Θεὰν Ἀφροδίτην, εἶνε ἀκριβῆς ἀπομίμησις τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀδώνιδος. Ὁ Ἡσίοδος ὁμιλεῖ περὶ ἑνὸς Φαέθωνος, υἱοῦ τῆς Αὐγῆς καὶ τοῦ Κεφάλου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη ἀνήρπασε πολὺ νέον ἀκόμη, καὶ τὸν ἐγκατέστησε βραδύτερον φύλακα καὶ ἱερέαν τῶν βωμῶν της. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ θρῦλοι στηρίζονται ἀναφιβόλως ἐπὶ τοῦ μύθου τοῦ Ἀδώνιδος, ὁ ὁποῖος ἐκ Κύπρου μετεφέρθη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ συνέπειαν δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔδωσαν εἰς τὸν εὐνοούμενον αὐτὸν τῆς Ἀφροδίτης τὸ ὄνομα τοῦ Φαέθωνος, ἢ τοῦ Φάωνος καὶ κατέληξαν, χάριες εἰς παρεφηνείας διαφόρους, εἰς τὸ νὰ πιστεύσουν τὸν Φάωνα τοῦτον ὡς ἐραστὴν τῆς Σαπφοῦς. Ἴσως ἡ ποιήτρια τῆς Λέσβου, εἴς τινα ποιήματά της περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, πρὸς τὸν ὁποῖον πολλὰ εἶχε γράψει, νὰ ἔψαλλε τὸν ὡραῖον Φάωνα μὲ θέρμην, ἡ ὁποία ἐπέτρεπε τὴν ἐμηνείαν ὅτι ταῦτα ἀπευθύνοντο πρὸς τὸν ἴδιον ἐραστήν τῆς.

Ἡ Σαπφὼ δὲν ὑπῆρξε ἀποκλειστικὴ εἰς τοὺς ἐρωτάς της. Οἱ στίχοι της ἀπευθύνοντο τόσον εἰς νεανίδας, ὅσον καὶ εἰς νέους. Ἡ φιλία, εἴτε μεταξὺ νέων, εἴτε μεταξὺ νεανίδων, δὲν ἦτο ἔν ἀπὸ τὰ ἀξιώματα τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς;

Ὑπῆρχον εἰς Λέσβον, ὅτως καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἰωνίαν, ἀδελφότητες γυναικῶν καὶ νεανίδων, αἱ ὁποῖαι συνήρχοντο διὰ νὰ παίζουν μουσικήν, ἢ νὰ συνθέτουν ποιήματα. Μία γυνὴ ἀνεγνωρισμένης φήμης προήδευε τῶν ὁμίλων τούτων. Καὶ ὅταν αὕτη ἡ γυνὴ ἦτο μία Σαπφώ, ἦτο φυσικὸν αὕτη νὰ ἀριέρωνε ποιήματα εἰς τοὺς συντρόφους της, εἰς τὴν Ἀνακτόριαν, τὴν Εὐνίκην, τὴν Γυρίνναν, τὴν Ἀτθίδα κλπ.

Ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ φύσις τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπήρτιζον τὰ συνέδρια ταῦτα, ἦτο ἀναπόφευκτον ὁ φθόνος νὰ εἰσεχώρει ἐκεῖ. Καὶ ἔχομεν φανερὰν ἀπόδειξιν τούτου, τὴν προσφώνησιν τῆς Σαπφοῦς πρὸς τὴν φίλην της Ἀτθίδα:

«**Ὁ ἔρως πάλιν ἔρχεται νὰ μὲ προσβάλῃ, ὁ ἔρως ποῦ τὰ μέλη κλίει, τὸ τέρας τὸ γλυκύπικρον, τὸ τέρας τὸ ἀνίκητον· ἡ ἀνάμνησις σου μὲ φανερώνει καὶ σὺ πετᾷς πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν**».

Δυσκόλως δύναται κανεὶς νὰ ἀμφιβάλῃ ὅτι ἡ σκηνὴ αὕτη τοῦ φθόνου δὲν συμβαίνει μεταξὺ τριῶν γυναικείων προσώπων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕν ἡ ποιήτρια Σαπφώ!

«**Ἡ γυναῖκα ποὺ σὲ ἐμάγευσε εἶνε μία χωρική, ποὺ δὲν ξεύρει νὰ σηκώνῃ τὸ φόρεμά της ἀπάνω ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους της**».

Γράφει ὀλίγον κατωτέρω ἡ Σαπφώ.

Ἐν τούτοις τὸ ποίημα αὐτὸ ἐπιστεύθη ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Φάωνα καὶ μὲ τὴν ἰδέαν αὐτὴν ὁ ξωγράφος Ζιρόντὲ εἰς τοὺς πίνακάς του ἀπὸ τὸν βίον τῆς Σαπφοῦς εἰς τὴν σκηνὴν αὐτὴν παρουσιάζει τὸν Φάωνα ἀντὶ τῆς Ἀτθίδος.

Ἡ ποιήτρια φάλλουσα μελαγχολικὴ πρὸ τοῦ ὑπερηφάνου Φάωνος.

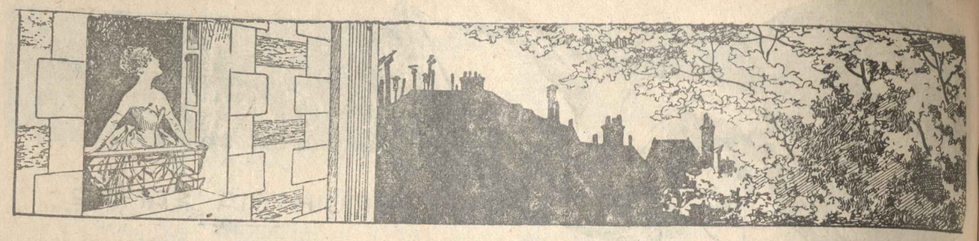

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ τοῦ Η. S. MAQOQ)

Ἀκοῦς Μπελβιάν, ἕνας πύγορος γεμᾶτος θρύλους, μὲ ὑπόγεια φωτισμένα, μὲ κερένιες κούκλες ποὺ ἀναπαριστοῦν τραγικὲς σκηνές, μιὰ ὁλόκληρη σκηνοθεσία, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνει τοὺς εὐαίσθητους ἀνθρώπους ν' ἀναπριχιάζουν ἀπὸ τὸν τρόμο τους... Νομίζω πὼς θὰ διασκεδάσουμε.

Ὁ Ἐρνεκοὺρ τοῦ κάκου ἐγκρουσιαζόταν. Ὁ Μπελβιὰν δὲν πρόσεχε οὔτε τὰ λόγια του, οὔτε τὰ φαγητά, ποὺ ἤτανε ὡς τόσο περίφημα, τοῦ ἐπαρχιακοῦ δοχείου. Τί κακὴ παρέα ποὺ ἔκανε καὶ πόσο μετάνοιωσε ὁ Ἐρνεκοὺρ ποὺ τὸν εἶχει πάρει μαζί του.

Γιατὶ λοιπὸν νὰ ταξιδεύῃ ἀφοῦ μὲ τὰ ταξείδια εὕρισκε ἀφορμὴ νὰ ξαναζωντανεύῃ τὶς κουφές του λύπες; Ἀλλὰ ἡ τάσι τοῦ Μπελβιὰν στοὺς μελαγχολικοὺς τοῦ φεμβασμοὺς φαινότανε ἀκαταγίκητη.

—Πρέπει νὰ εἶναι ἐρωτευμένος καὶ ἄτυχης μάλιστα ἐρωτευμένος, ἔλεγε μέσα του ὁ γελαστὸς Ἐρνεκοὺρ, καλοφαγὰς κρασσατέρας καὶ ποὺ δὲν εἶτανε καθόλου αἰσθηματικός. Πρέπει νὰ κυταχθῇ. Τὸν τρώει ἡ νευρασθένεια.

Ἀφοῦ ἄφεασε τὸ ποτήρι του ἐξακολούθησε τὴ σειρὰ τῶν ἐρωτήσεων μὲ τὶς ὁποῖες ζάλιζε τὸν ξενοδόχο, γιὰ τὰ ἀξιοθέατα τοῦ τόπου.

—Καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ αὐτὸν τὸν πύργο; Ὁ ἰδιοκτήτης δίνει τὴν ἄδεια;

—Εἶναι ἕνας παράξενος ἄνθρωπος τοῦ ἐξήγησε ὁ ξενοδόχος. Ἀπὸ τότες ποὺ ἀγόρασε τὸν πύργο, δὲν εἶναι καὶ πολὺς καιρός, ἔχει μανία μὲ τὰ κερένια πρόσωπα ποὺ εἶναι τοποθετημένα μέσα στὰ ὑπόγεια.

Φαίνεται ὅτιμιὰ κερένια κούκλα μοιάζει μὲ τὴ μακαρίτισσα τὴ γυναῖκα του. Τὴν λατρεύει καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ πάνε νὰ τὴν ἰδοῦν χωρὶς νὰ εἶναι παρὼν κι' αὐτός. Ὁ Ἐρνεκοὺρ διασκέδαζε εὔκολα. Φώναξε.

—Τὴν ζηλεύει καὶ πεθαμένη. Αὐτὸ εἶναι κωμικό...

Τί λὲς λοιπὸν Μισελβιὰν δὲν θὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπ' τὴν εὐκαιρία νὰ κοροϊδέψουμε τὸν ἰδιοκτήτη; Τί ὥρα καὶ τί μέρα μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πύργο;

—Κάθε μέρα, στὶς τρεῖς, τὸν ἐπληροφόρησε ὁ ξενοδόχος, ὁ κ. Ρωζὰν δέχεται ὁ ἴδιος τοὺς ἐπισκέπτες...

Σταμάτησε, ξαφνιασμένος. Ὁ ἀμίλητος Μπελβιὰν εἶχε μισοσηκωθεῖ ἀπ' τὴν καρέκλα του καὶ κάρφωνε ἀπάνω του τὰ βαθουλωμένα μάτια του, μέσα στὰ ὁποῖα ἄστραψε μιὰ φλόγα.

—Ρωζάν!... Εἴπατε Ρωζάν; ρώτησε μὲ φωνὴ βραχνή.

—Ἔτσι τὸν λένε, ἀποκρίθηκε ὁ ξενοδόχος, σαστισμένος.

—Μήπως τὸν γνωρίζετε;

Ἀλλ' ὁ Μπελβιὰν εἶχε καταπονεθῇ. Ξανακάθησε κουνώντας τὸ κεφάλι.

—Καθόλου. Δὲν ξέρω γιατὶ σᾶς ἔκανα νὰ ξαναπῆτε αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἔπεται γύρισε καὶ εἶπε στὸν Ἐρνεκοὺρ.

—Τελείωσες; Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε αὐτὴν ἐπίσκεψι

—Μπᾶ! ἔκανε μὲ κατάπληξι καὶ κοροϊδευτικὰ ὁ φίλος του. Ἐνδιαφέρεσαι λοιπὸν βλέπω! Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρα.

* * *

Ὁ ξενοδόχος δὲν εἶχε εἰπῇ καμμιὰ ὑπεροβολή. Ὁ κ. Ρωζὰν ἤτανε ἕνας παράξενος, μὰ μελαγχολικὸς ἄνθρωπος. Αὐτὸ τὸ πρᾶμα ξάφνιασε τὸν Ἐρνεκοὺρ καθὼς καὶ τὸν Μπελβιάν, ποὺ ἤτανε καὶ οἱ δυὸ ἀνακατεμένοι μέσα στοὺς ἐπισκέπτες, ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ πυργοδεσπότης.

Αὐτὸς δὲν εἶχε τὴ στόφα Τσιτσερόνι ὡδηγοῦσε ἀμίλητα, πηγαίνοντας μπρός, τὸν ὅμιλο τῶν περιηγητῶν Καὶ ὅταν ἔφθανε μπρὸς σὲ κανένα ἀξιοθέατο πρᾶμα τοῦ πύργου του, σταματοῦσε μονάχα λιγάκι καὶ περίμενε τὶς ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες ἀπαντοῦσε σύντομα.

Οἱ ἐξηγήσεις αὐτὲς καὶ τὰ πράγματα ποὺ ἔβλεπε, δὲν ἐνδιέφερε τὸν Μπελβιάν. Κύτταζε μονάχα τὸν κ. Ρωζὰν ἀλλὰ κάπως ἀπὸ μακρυά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῶν, καὶ στεκότανε στὴν τελευταία σειρά. Ὡς τόσο ἡ φυσιογνωμία του δὲν ἔδειχνε ἀδιαφορία, ἀλλ' ἀπεναντίας. νευρικὴ ἀνυπομονησία. Κάθε φορὰ ποῦ οἱ ἐπισκέπτες ἑτοιμαζόνταν νὰ μποῦν σ' ἄλλο δωμάτιο, ζωήρευε, ἔπειτα ἔδειχνε μιὰ πραγματικὴ ἀπογοήτευσι, μόλις περνοῦσε τὴν πόρτα.

Κατεβήκανε ἐπὶ τέλους στὰ ὑπόγεια, ποῦ τὰ εἶχε παινέσει τόσο ὁ ξενοδόχος. Μὲ φωνὴ ὑπόκωφη καὶ λυπητερὴ καὶ ἀρχίζοντας μὲ μιὰ μονοτονία ποῦ κούραζε καὶ νευρίαζε, ὁ Δωζὰν ἀνέλαβε νὰ διηγηθῇ τὸ δρᾶμα, ποῦ ὁ θρύλος τοποθετοῦσε στὸ ὑπόγειο.

Τὸ περιβάλλον ὅμως δὲν ἤτανε καθόλου ὑποβλητικό. Οἱ περιηγηταὶ δὲν εἶχαν μπρὸς σιὰ μάτια τους παρὰ ἕνα ἄδειο κενοτάφιο, μὲ ἠλεκτρικὲς λάμπες κρεμασμένες στὸ θόλο, ἀκαλαίσθητος ἀναχρονισμός, ποὺ ἀφαιροῦσε ἀπ' τὸ κενοτάφιο κάθε μυστήριο.

Στὰ χείλη τῶν περιηγητῶν ἔβλεπε κανεὶς μορφασμοὺς ἀπογοητεύσεως. Σγάλα κοροϊδευτικὰ ἀνταλλάσσονται μὲ χαμηλὴ φωνή.

Τότες, τραβῶντες τὸν ὅμιλο σὲ μιὰ στοὰ ποὺ τὴν εἶχαν ἀφήσει ἐπίτηδες χωρὶς κανένα φωτισμό, στὸ τέλος ὅμως τῆς ὁποίας φαινότανε ἕνα δυνατὸ φῶς, ὁ κ. Ρωζὰν σταμάτησε ξαφνικά, χωρὶς νὰ πῇ λέξι, γιὰ νὰ μὴ μειώσῃ τὴν ἐντύπωσι.

Ἡ ἐντύπωσι αὐτὴ ἤτανε τρομαγτική. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάγκελα ποὺ, σφιγγόταν στὶς πλᾶκες τοῦ ὑπόγειου, χώριζαν ἐντελῶς τοὺς θεατὲς ἀπὸ τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ δοῦν φαινότανε ἕνα μικρὸ ὑπόγειο, φωτισμένο μὲ κομψὸ κόκκινο φῶς. Στὸ ὑπόγειο μέσα ἔβλεπε κανεὶς ἕνα ἀπάσιο γκροῦπο ἀπὸ κερένια πρόσωπα. Ἤτανε βασανιστές, ντυμένοι ὅπως θὰ ἤτανε ντυμένοι οἱ συνάδελφοί τους στὸ τέλος τοῦ δέκατου ἕκτου αἰῶνα. Περιστοιχίζανε μιὰ γυναῖκα φιμωμένη καὶ δεμένη σφιχτὰ ἀπάνω σ' ἕνα ζυγὸ ἀπὸ ξύλο βαλανιδιάς.

Τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα τῆς γυναίκας αὐτῆς, ποὺ ἤτανε μαζὶ τὸ κεντρικὸ πρόσωπο καὶ ἡ ἡρωΐδα τοῦ δράματος ποὺ παιζότανε ἐκεῖ, ἤτανε τρομαχτικὰ ζωντανά. Λὲς κ' ἔβλεπες τὰ νεῦρα νὰ σφίγγονται, τὸ μάτιο νὰ σαλεύουν τὸ στῆθος ν' ἀνασαίνῃ ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον τῆς σκηνῆς ἤτανε συγκεντρωμένο ἀπάνω της.

Ἀληθινὰ συγκινημένοι, οἱ ἐπισκέπτες μαζευόντανε ἀπάνω στὰ κάγκελα καὶ ἔφριχναν τὶς ματιέστους ἀπάνω στὴ γυναίκα.

—Ἡ γυναίκα τοῦ βαρώνου, ποῦ πρόδωσε τὸν συζυγικό της ὅρκο, ὑφίσταται σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο. βασανιστήρια, ἐπιμένοντας νὰ μὴ πῇ τὸ ὄνομα τοῦ συνενόχου της Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο μέρος στὴς 13 Μαΐου 1592, ἐξήγησε ὁ κ. Ρωζὰν, μὲ τὴν μονότονη καὶ παγερὴ φωνή του.

Μιὰ τρομερὴ φωνὴ τοῦ ἀπεκρίθηκε.

—Βέρθα!... Βέρθα!...

Χλωμός, μὲ μάτια τρελλοῦ, ὁ Μπελβιὰν εἶχε ὁρμήσει καὶ τραβοῦσε μὲ λύσσα τὶς τριανταεπτὰ λίρες ποῦ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν πατέρα της μαζὶ μὲ δέκα δικές της στὸν κ. Πάρρυ. μ'ἕνα μπιλιέτο στὸ ὁποῖον ἔγραφε: «Σᾶς ὀφείλω ἀκόμη πενταχόσιες εἴκοσι ὀκτὼ λίρες·, Ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρες ἔλαβε μία ἀπόδειξι.

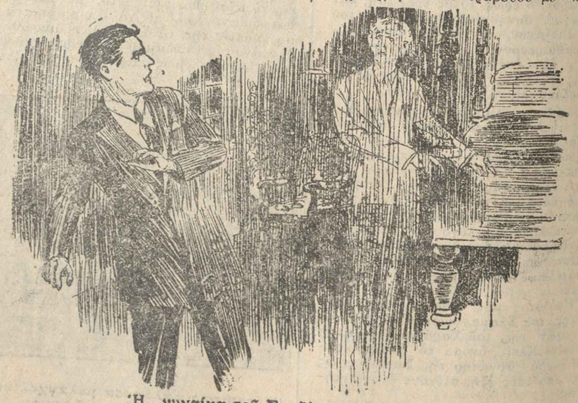

Ἡ γυναίκα τοῦ Σουζὲν ποὺ τὴν ἀγάπησε.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA MERRET

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ κ. Πάρρυ ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἀλλὰ ἡ Μώντ δὲν τὸν ἄφησε. Ἐσηκώθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀφορᾶ ἐμένα πλέον, Πάρρυ.

* * *

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Μώντ εἶχε μιὰ ζωηρὴ συνομιλία με τὸν πατέρα της στον ὁποῖον ἀπεκάλυψεν ὅτι ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἀλληλογραφίας του μὲ τὸν κ. Πάρρυ.

—Κατ' ἐβδομάδα, ἐπρόσθεσε, σᾶς ἔστελνα τακτικὰ χρήματα. Ἐσεῖς ἐπουλήσαιτε τὰ λίγα ἐπιπλά μου. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὰ ἀλλὰ εἴχατε τὴν τόλμην νὰ ξαναγράψετε στὸν κ Πάρρυ νὰ τοῦ ζητήσετε χρήματα. Ἀρκεῖ... Δῶστε μου τωρα ὅσα χρήματα σᾶς μένουν.

Στὴν αὐστηρὴ καὶ κάπως ἀπειλητικὴ ὁμιλία της ὁ Πάρρυ Κόλλιερ δὲν ἐτόλμησε νὰ φέρῃ ἀντίρρηση. Μὲ κινήσεις μηχανικὲς ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ ἄδειασε ἀπέξω. Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ Μώντ ἔστειλε τὴν τελευταία χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὰ ἀρνηθῇ.

Ὅλοι οἱ θεατὲς νόμισαν ὅτι εἶδαν τὸ φάντασμα τῆς βασανιζομένης νὰ τρέχῃ καὶ τοὺς ἀγκαλιάζῃ τὸν λαιμοῦ της νὰ τεντώνουν σὰν εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της.

Μὲ ἀφίνοντας τὰ σιδερένια κάγκελλα, ὁ Μπελβιὰν ρίχτηκε ἀπάνω στὸν Ροζὰν καὶ ἀγκαλιάζοντάς τον ἀπ' τὸ λαιμὸ εἶπε κοφτὰ φωνάζοντας.

—Ἐπιμε! Φονιά. Τόξερα πὼς ἤτανε ζωντανή.

Ἀγκαλιάθηκαν. Ὁ Ἐρνεκοὺρ καὶ πολλοὶ ἄλλοι μπῆκαν στὴ μέση καὶ γλύτωσαν τὸν ἀγρυπνοδεσπότη, ποὺ ἔξεφανίστηκε σβύνοντας τὴ φῶτα τοῦ ὑπογείου. Καὶ οἱ ὑπηρέτες τὸν ἔτρεξαν ἔπιασαν καὶ ἔσυραν ἔξω τὸν ἐπαλλάσσοντα ποὺ ἔβγαζε ἀφροὺς ἀπ'τὴ λύσσα.

—Φωνάγετε τοὺς χωροφύλακες. Τοὺς χωροφύλακες! ξεφώνιξε. Σᾶς λέω πῶς εἶναι ζωντανή. πῶς τὴν ἔχει φυλακισμένη καὶ τὴ βασανίζει γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσῃ γιατὶ τὸν ἀγάπησε.

—Ἀναγκασθήκαμε νὰ τὸν δέσουμε...

Εἶχε γίνει μανιώδης, τρελλός, ἔλεγε κατὰ ἀπὸ λίγες ὧρες ὁ Ἐρνεκοὺρ, ποὺ τὸ γράψει στὸ πανδοχεῖο. Τὸν καθμένο τὸ νέο. Τὸ ὑποψιαζόμουνα πάντα ὅτι κόνω νὰ χάσῃ τὰ μυαλά του Ὁ ἔρωτας φαίνεται.

Ἡ γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ Ρωζὰν, ποὺ τὴν ἀγάπησε καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν χώρισαν, ἀναγκάσθηκε νὰ μάθῃ τί ἔγινε καὶ φαίνεται πέθανε. Ἀλλὰ ξαναβρίσκοντας τὸν σύζυγο καὶ βλέποντας ἔπειτα τὸ ἀφόβο αὐτὸ μανεκέν, ποὺ μοιάζει ἴσως μὲ τὴ μακαρίτισσα, αὐτὰ ὅλα τὸν ἀποτρέλλανε. Φαντάσθηκε ὅτι ἔβλεπε ἐκείνην ποὺ κλαίει. Καὶ ὅταν ὁ χῆρος, ποὺ παρ' ὅλα αὐτὰ τὸν λυπήθηκε, ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ τὸν πάνε στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ τὸν κάνῃ ἐγγήσῃ τὴ γυναῖκα καὶ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι ἤτανε κερένια, αὐτὸ δὲν τὸν κατηγάνε. Κατηγόρησε τὸν Ρωζὰν ὅτι ἄλλαξε τὰ ζωντανὴ μὲ τὸ μανεκὲν, ποὺ τὸ εἶχε ἑτοιμο σὲ περιπτωσι κινδύνου. Εἶναι τρελλὸς σὰν λέω.

Ἔπειτα ὁ Ἐρνεκοὺρ πρόσθεσε, σφίγγον τὶς τὸ πηγούνι του.

—Κ' ὡς τόσο, κι' ἐμεῖς ἀκόμα νομίσαμε ὅτι εἴδαμε... Ναί! ὅτι εἴδαμε, ἀληθινά, τὴ γυναίκα νὰ σαλεύῃ. Μὰ εἶναι πάρα πολὺ τρομερὸ νὰ τὸ παραδεχθῇ κανεὶς αὐτό.

Προτιμῶ νὰ φαντάζωμαι ὅτι ὁ Μπελβιὰν εἶναι τρελλός.

Η. S. MAQOQ

Η ΠΙΤΖΑΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἡ πιτζάμες ποῦ λανσαρίνθησαν καὶ ἔφτασε εἰς ὅλας τὰς πλάζ τείνουν νὰ γίνουν πειὸ νεγκλιζὲ καὶ ἀπὸ τὰ μαγιό. Ἡ ἀνωτέρω πιτζάμα ἐφορέθη εἰς τὸ Λίντο καὶ ὅσα καλύπτει μέλη τοῦ γυναικείου σώματος ἀφίνει μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ χάρι νὰ διαγράφωνται σκανδαλιστικώτατα.

—Θὰ μὲ θεωρεῖτε ἴσως ἐπιπόλαιον, Μώντ...

—Ὄχι, γιατὶ ἡ δοκιμασία ἔχει ἀφήσει ἴχνη ἐπάνω σας.

Εἶχα ὡς ἀντίδοτο τὴν ἐργασία, ἐργασία θηριώδη...

Διεκόπη ἔξαφνα καὶ ἐκύτταξε τὸ χέρι της. Στὸ δάκτυλο ἦταν ὁ ἀρραβῶνας

—Δὲν μοῦ εἴπατε τίποτε, ἐρώτησεν ὁ Ντάβιντ κυττάζοντάς την στὰ μάτια. Εἴσθε ἀρραβωνισμένη Μώντ;

—Ναί δ.. Δὲν μοῦ ἐδόθη εὐκαιρία νὰ σᾶς τὸ πῶ... Μὲ τὸν Λεόλι Γκράχαμ...

—Τί; Πῶς; Σοβαρῶς; Δεν;...

- Δὲν ἀστειεύομα, ὄχι...

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν ἔξαφνη εἴδησι δὲ τὴν ἐπερίμενα... Εἶναι καλός;

—Λοιπεῖτε ἑβδομάδες...

—Μπορεύσατε νὰ μοῦ τὸ γράψετε...

Ἄς εἶναι θὰ προσπαθήσω νὰ τὸ συνηθίσω...

—Ποιὸ πρᾶγμα;

—Τὸ νὰ σᾶς ξέρω ἀρραβωνιασμένη... μὲ τὸν Γκράχαμ,

—Γιατὶ ὄχι μὲ τὸν Γκράχαμ;

—Μοῦ ἐπιτρέλετε νὰ σᾶς μιλήσω ἐλεύθερα;

—Τελείως ἐλεύθερα.

—Θυμοῦμαι τὴ γνώμη σας γιὰ τὸν Γκράχαμ ὅταν εἴσαστε στὸ Πάϊνγουντς. Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε κάποιον ἄλλον, ὅπως ἔχετέ πεῖ, μπορούσατε νὰ περιμένετε ἕως ὅτου παρουσιασθῇ ἕνας ἀντάξιός σας...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας ἐσήμανε. Ἡ Μώντ ἐσηκώθηκε εὐχαριστιμένη ποὺ ἀπέφευγε τὴν ἀπάντησι. Ἔπειτα ἀπὸ μία στιγμὴν ἐπέστρεψεν ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Γκράχαμαν ὁ ὁποῖος ἐστ..μάτησε στὴν πόρτα σὰν ἀπολιθωμένος. Ὁ Ντάβιντ ὀν ἐχαιρέτισε μὲ τυπικότητα καὶ τὸν συνεχάρη.

—Ἔχε ε κ.ιρὸ στὸ Λονδῖνον, ἐρώτησεν ὁ Γκράχαμ.

—Μόλις ἀ ὀψε ἦλθα. Ἤθελα μάλιστα νὰ ρωτήσω τὴν Μὸντ ἂν ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ μιὰ ἐργ..σία, γιατὶ ὁ Νόμπουν λείπει γιὰ καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες.

Μὲ καταφανῆ ψυχρότητα ὁ Λέρβιφ τοῦ ἀπήντησε:

—Φοβοῦμαι ὅ..ι ἡ Μώντ δὲν θὰ ἔχῃ καιρό...

—Θὰ τὰ καταφέρω, εἶπεν ἡ Μώντ πρόθυμα. Ἀπὸ τὰς πέντε καὶ ἔπειτα εἰμ' ἐλεύθερη. Τί ἔχετε νὰ κάμω;

—Ἡ ἀλληλογραφία μου ἔχει μείνει πίσω.

Ὁ Λεόλι ἦταν φανερὰ δυσαρεστημένος ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Μόνον σὲ μιὰ στιγμὴ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἔφευγε γιατὶ ἦταν βιαστικός. Ἐσηκώθηκε, ἐχαιρέτησε καὶ ἔφυγε κτυπώντας τὴν πόρτα

* * *

Ἕνα βράδυ μετὰ τὴν ἐργασία τους, τὴν ὥρα ποῦ Καῖων ἔφευγε ἀπὸ τὰ σπίτι της εἶπε καθὼς τὴν ἀποχωρετοῦσε στὴν ἐξώπορτα:

—Ξεύρετε, Μώντ, δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι εἶσθε ἀρραβωνιασμένη.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν ἔφυγε. Ἡ Μώντ ἔμεινε ἀκίνητη, ἐνῶ ἡ καρδιά της ἐκτυποῦσε δυνατά. Ἡ φωνή του εἶχε ἕνα τόνο περίεργο.

Ὅσο εὐχάριστη ἦταν ἡ ἐργασία με τὸν Καῖην, τόσο δυσάρεστη ἦταν ἡ ἐργασία στὸ γραφεῖο, ἀπέναντι στὸν Γκράχαμ ὁ ὁποῖος ἦταν πάντα δύσθυμος καὶ διαρκῶς τῆς ἔκανε σκηνὲς γιὰ τὴν συνεργασία της μὲ τὸν Ντάβιντ.

Ἕνα βράδυ ὁ Λεόλι ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς Μάντ χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸν περιμένῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ....

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Χθὲς εἴχες πάει στὰ γραφεῖα μιᾶς ἐφημερίδος. Ἐκεῖ σὲ εἶδα. Μοῦ φάνηκε περίεργο τί ζητοῦσες τάχα ἐκεῖ καὶ σὲ παρηκολούθησα. Πέντε χιλιάδες λίρες ἀμοιβή!

Φυσικὰ ὅλη τὴν ἡμέρα σήμερα ἐγύριζα ἔξω ἀπὸ τὴ Σκώτλανδ Γυάρδ. Εἶνε ἀρκετὸ ποσὸν πέντε χιλιάδες λίρες!

—Γιὰ κείνους ποὺ τὸ θέλουν εἶπε ὁ Τζόν νυ Ταῖμ μὲ ἀξιοπρεπὲς ὕφος. Ὅσο γιὰ μένα ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου δὲν θὰ μὲ ἔκαναν νὰ προδώσω ἕναν ἄνθρωπο.

—Αὐτὸ εἶνε περίφημο εἶπε ὁ ἄλλος.

Ὅταν ἐφθασαν στὸ Μπάρνετ εἶχε νυκτώσει ἐντελῶς. Ὁ ἀέρας εἶχε σβύσει ἕνα φανάρι τοῦ φωταερίου ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ σπίτι. Τὸ αὐτοκίνητο ἐμπῆκε ἀθόρυβα στὴν αὐλὴ καὶ ἔφθασε στὸ γκαραζ ποὺ ἦταν στὴ μιὰ πλευρά της.

Ἡ Μαίρη Γκῆαρ ἀπὸ τὸ παράθυρό της διέκρινε τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου καθὼς ἐπλησίαζε. Ἔπειτα ὅμως τὰ ἔχασε ξαφνικὰ γιατὶ ἀπὸ τὸ δωμάτιό της δὲν φαινόταν ἡ εἴσοδος τοῦ γκαραζ.

Ἡ Μαίρη ἦταν σὰν φυλακισμένη. Ἡ πόρτα της ἦταν κλειδωμένη ἀπ' ἔξω, τὰ παράθυρά της ἦσαν καφφωμένα ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα ποὺ εἶχε σίδερα. Ἡ Μάρθα ἔλειπε καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἰχεκλειδώσει καὶ τὸν ἀσθενῆ της στὸ δωμάτιό του.

—Πρὶν φυγεῖ ἡ γυναῖκα αὐτή, τῆς εἶχε μιλήσει μὲ εἰλικρίνεια.

—Ὁ Οὐΐλλυ βρίσκεται σήμερα στὶς κακές του. Ἀλλὰ σὲ δυὸ μέρες θὰ τοῦ περάσῃ ἡ κρίσις καὶ τότε θὰ πᾶτε μαζὶ στὸ δικηγόρο. Μόλις πάρῃ τὸ ψητό..

—Τὸ ψητό; ἐπανέλαβε ἡ νέα.

—Τὴν κληρονομία, εἶπε ἡ γυναῖκα μὲ ἀδημονία. Θὰ τὸν κανονίσουμε. Καὶ τότε, κυρία μου θὰ τελειώνουν καὶ τὰ δικά σου βάσανα.

Ἡ Μαίρη κατάλαβε ἀμέσως τὴν ἀλήθεια.

—Βλέπω γιατὶ βρίσκομαι ἐδῶ, εἶπε. Πρόκειται νὰ ἀποδειξῶ ὅτι ὁ Οὐΐλλυ εἶνε στὰ λογικά του;

—Κάτι τέτοιο. Ἂν παρουσιασθῇ χωρὶς τὴ γυναίκα του ποὺ ἀναφέρεται μέσα στὴ διαθήκη, οἱ δικηγόροι θὰ ἀρχίσουν νὰ ρωτοῦν διάφορα πράγματα καὶ ἡ διαθήκη μπορεῖ νὰ ἀκυρωθῇ... Σήμερα ἐπῆγα καὶ εἶδα τοὺς δικηγόρους καὶ μὲ ρώτησαν ἕνα σωρὸ πράγματα. Ξέρετε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ λέγεται Στόουν;

Ἡ νέα ἐκούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά.

—Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας τύπος ποὺ τὸν περιμένει μιὰ μεγάλη περιουσία. Εἶναι ὅμως καταζητούμενος τῆς ἀστυνομίας. Μὲ ρωτησαν μήπως τὸν ἤξερες ἐσύ.

—Γιατὶ θὰ τὸν ἤξερα ἐγώ; ρώτησε ἡ νέα ἔκπληκτη.

—Γιατὶ εἴχατε μείνει στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο ὅταν εἴχες ἔλθει στὸ Λονδίνο. Οἱ ἴδιοι δικηγόροι ἔχουν ἀναλάβει καὶ τὶς δυὸ ὑποθέσεις καὶ κάνουν διάφορες ἔρευνες.... Θὰ χρειασθῇ ἀπόψε νὰ σὲ κλειδώσω ἐδῶ μέσα γιὰ τὴν δική σου ἀσφάλεια. Ὁ νέος εἶνε στὶς κακές του, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος. Θὰ ξεθυμάνει μόνος του.

Ἡ Μαίρη ἔμεινε πολλὴ ὥρα καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο. Μακρυὰ κάπου, περνοῦσε μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ καὶ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔβλεπε ἕνα φωτεινὸ φειδάκι νὰ περνάει μέσα στὸ σκοτάδι καὶ νὰ χάνεται. Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ποικιλία μέσα στὴ βαρειὰ καὶ σιωπηλὴ μονοξιά της.

Ἔβγαλε τὰ ροῦχα της καὶ ἐφόρεσε τὸ νυκτικό της. Ἄκουσε ἕνα ρολόϊ νὰ χτυπᾷ δέκα. Ἔπειτα ἕνδεκα, καὶ τέλος κουρασμένη ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι της. Ἔμεινε ὅμως ἀρκετὴν ὥραν ξυπνητὴ ἀκόμη, καὶ ἀπὸ τὴν σκέψι της περνοῦσαν τὰ γεγονότα ποὺ εἶχαν διαδραματιστῇ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Τιμ Τζόνταν εἶχε παρουσιασθῇ στὸν δρόμο της.

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της, μισοκλεισμένη, ἐγύρισαν πρὸς τὸ παράθυρο. Μονομιᾶς ἡ καρδιά της ἔπαψε νὰ χτυπᾷ.. Ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο διεκρίνετο ἡ σιλουέττα ἑνὸς ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στεκόταν ἐπάνω στὴ στενὴ προεξοχὴ τοῦ τοίχου ποὺ ἤτανε κατὰ μῆκος ὅλης τῆς πλευρᾶς τοῦ σπιτιοῦ καὶ προσπαθοῦσε προσεκτικὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο.

Τήν ἴδια στιγμὴ ἡ Μαίρη τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἐπήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της νοιώθοντας τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν. Ἦταν ὁ ἄνδρας της.

—Φῦγε! Φῦγε,σὲ παρακαλῶ! τοῦ ἐφώναξε μὲ ὑπόκωφη φωνή.

Τὸν εἶδε νὰ κουνᾷ τὸ κεφάλι του. Ἔπειτα χωρὶς προειδοποιησι, ἡ γροθιά του συνέτριψε τὸ τζάμι καὶ πέρασε μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Ἐν τάξει, ἐψιθύρισε μὲ ἥσυχη φωνή. Ἐβαρέθηκα νὰ κάθουμαι μέσα στὸ δωμάτιό μου.

Μὲ δυσκολία ξεκολλοῦσε τὰ σπασμένα κομμάτια τοῦ τζαμιοῦ, ἀπὸ τὸ πλαίσιο τοῦ παραθύρου καὶ τὰ πετοῦσε κάτω στὴν αὐλή. Ἔπειτα μὲ καταπληκτικὴ εὐστοχία ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ Μαίρη εἶχε χάσει τὴ φωνή της ἀπὸ τὴ φρίκη.

—Αὐτὴ ἡ διαβολεμένη γρηά, ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ ἥσυχη φωνὴ ὁ τρελλὸς μὲ ἄφησε ὁλομόναχο... Εἶνε σπουδαῖο πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς λεπτός, ἔ; Μπορεῖ νὰ τρυπώσῃ μέσα ἀπὸ μιὰ στενὴ ρωγμή. Πολὺ λίγοι θὰ τολμοῦσαν νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν προεξοχὴ τοῦ τοίχου ποὺ ἐπέρασα ἐγώ. Σὲ μιὰ στιγμὴ λίγο ἔλειψε νὰ πέσω...

Ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, ὅπου ἦταν ὁ διακόπτης καὶ ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς. Τὸ πρόσωπό του ἦταν κατάχλομο καὶ τὰ μάτια του ὑπερβολικὰ διανοιγμένι.

—Τὶ ἐλεεινὸ μέρος εἶπε κυττάζοντας ὁλόγυρά του. Ὅταν θὰ πάρουμε τὰ λεπτὰ θὰ σοῦ ἑτοιμάσω ἕνα ὡρολόγιατο σπίτι.Μαίρη... Ὅλο μάρμαρα, μεταξωτὰ καὶ χαλιά....

Ἐπλησίασε κοντά της καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του στὴ μέση της. Ἐκείνη ἔνοιωσε τὶς δυνάμεις της νὰ παραλύουν ἀπὸ τὸν τρόμο.

—Πόσον καιρὸ ἤμαστε παντρεμμένοι, ἀγάπη μου; Θὰ εἶναι χρόνια τώρα καὶ ποτὲ δὲν βρεθήκαμε οὔτε δέκα λεπτὰ μαζί, μόνοι μας.

Ἔπειασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυὸ χέρια του καὶ ἐκάρφωσε τὰ μάτια του ἐπάνω στὸ πρόσωπό της.

—Εἶσαι ὥμορφη, ἐψυθύρισε. Τὴν νύχτα σὲ βλέπω στὸ ὄνειρό μου, στὸ εἶπε ποτὲ ἡ γρηᾳ;

Ἡ Μαίρη καταβάλλοντας μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ψυχραιμία της τὸν ἀπώθησε ἐλαφρά.

—Πρέπει νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ δωμάτιό τὸ, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἐφάνηκε παρακλεῖνη καὶ στὴν ἴδια. Πνίγεται κανεὶς ἐδῶ μέσα. Ἐγὼ δὲν τὰ καταφέρνω ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα...

Τὸν ἐκύτταξε μὲ ἕνα βεβιασμένο χαμόγελο.

—Δὲν εἶναι δύσκολο, εἶπεν αὐτός. Θὰ νὰ ἔχῃ κανεὶς δύναμι... Τὸ κλειδὶ εἶνε ἔξω, ἐπρόσθεσε ἀφοῦ ἐξήτασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν κλειδαριά. .

Ἐγύρισε πρὸς τὴ νέα καὶ μὲ χαμηλωμένη φωνὴ εἶπε ξαφνικά.

—Κάποια γυναῖκα εἶναι μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Τὴν ἄκουσα νὰ φωνάζῃ. Τὴν ἄκουσες κι' ἐσύ;

—Ναί, τὴν ἄκουσα κι' ἐγὼ τὴν γυναῖκα αὐτὴν ποὺ ἐφώναξε. Νομιζω ὅτι πρέπει νὰ πᾶμε νὰ τὴν βροῦμε, ἔ;

Ὁ Οὐΐλλυ τὴν ἐκύτταξε ἀρκετὴ ὥρα χωρὶς νὰ μιλᾷ. Ἡ σκέψις τῆς πόριας εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ μυαλό του.

—Δὲν θέλω κανέναν ἄλλον παρὰ ἐσένα εἶπε στὸ τέλος.

Μὲ ἀπόγνωσι ἡ Μαίρη ἐπλησίασε στὴ πόρτα.

—Ἂν εἶχα δύναμι θὰ τὴν ἔσπαζα μόνη μου. εἶπε καὶ τὰ λόγια της ἔφεραν τὸ πολυθούμενον ἀποτέλεσμα.

Ὁ Οὐΐλλυ ἐπῆρε μιὰ καρέκλα στὰ χέρια του καὶ μὲ δυὸ χτυπήματα ἐβούλιαξε τὸ ξύλο τῆς πόρτας. Ἔπειτα πέρασε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τὸ χέρι του καὶ ἐγύρισε τὸ κλειδί.

Ὡρίστε! εἶπε. Θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάμω αὐτὸ καὶ στὸ δικό μου δωμάτιο, ἀλλὰ ἡ γρηᾳ δὲν μοῦ εἶχε ἀφήσει τίποτε. Ἔκλεισε μάλιστα καὶ τὸ κρεββάτι στὸ πάτωμα. Τὸ διαβολεμένη γρηά. Κάποια μέρα θὰ τῆς κόψω τὸ λαιμούγγυ. Ἐβγῆκαν στὸ διάδρομο.

—Ἐκεῖ εἶνε τὸ δωματιό μου, εἶπε ὁ Οὐΐλλυ. δείχνοντας μία πόρτα στὴν ἀντικρυνὴ πλευρά.

Ἐγύρισε τὸ κλειδὶ ποὺ ἦταν ἀπ' ἔξω ἐπάνω στὴν κλειδαριὰ καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἀλλὰ ἡ Μαίρη εἶχε ἤδη ἀρχίσει νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα.

—Μαίρη! ἐφώναξε αὐτὸς μὲ μανία. Ἔλα πίσω, ζῶον! ποῦ πᾶς; Ἐκείνη ἔτρεχε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ καταβαίνῃ τὴν σκάλα χωρὶς νὰ προσέχῃ ὅτι ἦταν ξυπόλυτη καὶ ὅτι δὲν φοροῦσε παρὰ μόνο τὸ νυχτικὸ της καὶ ἕνα προχεῖρο φόρεμα ποὺ εἶχε φορέσει ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

—Ἔλα πίσω! ἐφώναξε ὁ τρελλός.

Ἡ νέα εἶχε φθάσει στὸ ἰσόγειο. Θὰ μποροῦσε νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο, ἀλλὰ ὁ διωκτης της θὰ τὴν ἔφθανε.Μπροστὰ της ἦταν μιὰ σκάλα ποὺ κατέβαινε στὸ ὑπόγειο. Τὴν ἀκολούθησε καὶ σιὸ βάθος ἑνὸς διαδρόμου βρῆκε μιὰ πόρτα ἀνοικτή. Πέρασε ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόρτα καὶ ἔπειτα , μέσα στὸ σκοτάδι ἐγύρισε ψηλαφῶντας νὰ βρῇ τὴν κλειδαριά.

Τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ τρελλὸς εἶχε φθάσει πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, τὰ δάχτυλα της συνήντησαν ἕναν σύρτη καὶ τὴν ἔκλεισε ἀμέσως.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΟΥΜΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ

Τοῦ ΧΑΡΗ ΕΠΑΧΤΙΤΗ

Τὸ μοναστῆρι τοῦ Ἅϊ-Γιάννη τοῦ μεγάλου, μὲ τὲς βαθειὲς ἰσκιὲς καὶ τὰ σκεπαστά του, εἶχε κτισθῆ ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς Τουρκιᾶς, στὸ ἀγριότερο καὶ ψηλότερο βουνὸ πιὸ' ἀπὸ τὸ Ρηγάνι.

Μονάχο του κ' ἐρημικὸ ἐκεῖ πάνω, μ' ἕνα τρῶο καλόγερο λιγνό, λιγνό, λὲς κ' ἔφερε ρίζες ἀπὸ ἀγριόχορτα, ἐσηκόνωναν τὴ φτωχεία μὲ τοὺς ψηλούς του τοίχους μέσα στὴ κακοτοπιές.

Ὁ καλόγηρος Παπανέζας, ἐζοῦσε μονάχος του, ἐκεῖ πάνω μὲ μιὰ παλιά του μάνα, τὴν Ἀψοφιά.

Ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐσέβωταν, καὶ ταξιδιὰ τοῦ ἔστελναν ἀπὸ τὸ χωριό, ποῦ ἦταν δυὸ τρεῖς ὧρες μακρυά, λάδι κεργιά καὶ ἀφιέρα στὴν χάρι τοῦ Ἅγιου.

Ἔκείνην τὴν ἡμέρα, εἶχε σταθῆ στὸ μοναστῆρι γιὰ νὰ ξεκουραστῆ, ὁ λοχίας Καραμπᾶς, ποὺ εἶχε κατεβῆ ἀπὸ τὰ κατσάβρυχα τοῦ Καρτενησιοῦ, γιὰ νὰ πιάσῃ κάποιο τρικοφυγόδικο, ποὺ τὰραζε τὰ πρόβατα τῆς περιφερείας.

Ὁ Παπανέζας ἦταν ἄνω κάτω.

Ἔβαλε στὸ διπλανὸ κελί, κ' ἔβγαλε τὰ κάλλιστα τσίπουρα ποὺ εἶχε, γιὰ νὰ κεράσῃ αὐτόν, καὶ τὴν συντροφιά του.

Ἡ Ἀψοφιά, ἴδρωνε καὶ ξιδρωνε ἀπὸ τὸ φοβερὸ ἀνεβοκατεβαίνουσα, τῆς μεγάλες λιβρέτες σκάλες.

Εἶχε σφάξει, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, τὴν τελευταίαν γουροῦνα της, ποῦ τὴν ἔτρεφε ἕνα χρόνο, μὲ διαλεχτὸ βαλανίδι, γιὰ νὰ περιποιῆ τὸν λοχία.

—Νὰ τρῷς ἰξουγότατε κὶ νὰ γλύφσ' τὰ δαχτύλα' ἔλεγε, κάθε φορά, ποῦ ἔμπαινε μέσα,ἀνοίγοντας τὸ κιτρινο τσεμπέρι της.

Μὰ κι' ὁ Παπανέζας δὲν ἐπήγαινε πίσω. Τὰ εἶχε θυσιάσει ὅλα γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ Καραμπᾶ.

—Νὰ θμάσῃ καμμιὰ φορὰ τοῦ Μναστήρ, κατάνα.

Ἔκόντευε νὰ βραδυάσῃ. Μέσα ἀπὸ τὸ μεγαρειὸ τῆς Ἀψοφιᾶς, ἔφθαναν λιγουμπαστές ἡ κνίσες τῆς σιγοψηνομένης γουροῦνας.

Ὁ λοχίας ἐπιπίλιζε ἀφηρημένα τὸ μουστάκι του, προσέχων καὶ στὸ παραμικρὸ κουβεντάκι ποῦ ἔκανε τὸ ξύγκι πέφτοντας στὴν ἀνθρακιά.

—Ξέρω' καπτάνιμ' εἶπεν ὁ καλόγηρος, πὼς αὐτὲς τῆς ἡμέρες ἔχουμι βρῆ τοῦ μπιλιά μας;

Ὁ λοχίας ἐγούρλωσε τὰ μάτια.

—Πιρὶ τίνους πρόκειτι πανιρούτατι;

—Ἐνα πηριληργουν φινόμινουν. Τοῦ Μουστῆ ἔχ' βρυκόλαγα φαντάσ' ὅτ' τοῦν κίλι Ἰδίοις ὅμμασι.

—Βρυκόλαγκα; εἶπε ὁ Καραμπᾶς σαστισμένος. Ἀμ δὲν τοῦν ξορκάγεις βλουνμένε!

—Εἶν' ἀξόρκιγους, οὐ ἰξότιρους, πηδί μ' εἶπε ὁ καλόγηρος σταυροκοπούμενος. Φαντάσ' ὅτ' ἴφηρα γύρου στοῦ Μνασήρ, κὶ τὴν εἰκόνα τοῦ μιγαλόχαρου κὶ δὲν ἰέκανα τίποτι.

—Μυστήριον, ἐτραύλισεν ὁ Καραμπᾶς.

—Μὴ μι εἰσινέγκῃς εἰς πειρασμόν, ἐπρόσθεσεν ὁ Παπανέζας.

Οἱ εὔζωνοι, στρωμένοι γύρω στὸ τζάκι, ποῦ ἐτριζοβολοῦσαν τὰ χοντρόξυλα, σκορπίζοντα ποικιλιδάριχες σπίθες, εἶχαν γουρλώσει τὰ μάτια τους.

—Μέγας εἶσι Κύριέ μ'.

Ἔξαφνα ἐμπῆκε μέσα ἰδρωμένη ἡ Ἀψοφιά.

—Δέσπουτα, τητάρτ' σήμηρις.

Ὁ Παπανέζας τὰ ἔχασε.

Ὁ Καραμπᾶς ἔτρωγε τὰ νύχια του ἀπὸ μανία.

—Τουνάρα;

—Ξέρου κ' ἰγώ;

—Χάσαμι τσ' μέρης ἰδῶ στὴν ἰρημιὰ Καπητάνι μ'.

—Νὰ τὴν φᾶμι αὔριου.

—Συυστότατον.

—Ἀξιοσέβαστουν, προσέθεσαν ἐν χορῷ καὶ οἱ εὔζωνοι.

Σὲ λίγο ἔφθασε ἐκεῖ καὶ ἡ Ἀψοφιά. κομίζουσα τὴν ψημένη γουρουνοποῦλα, γιὰ νὰ τὴν κλειδώσῃ στὴν μεγάλη ντουλάπα.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ροδίζοντος ἐκείνου κρέατος, ὁ Καραμπᾶς ἀνεστατώθη.

—Παραγιουμισμένη μή κουκουνάρια καπτάνιου, εἶπε ἡ Ἀψοφιά γελῶσα, ἐνῷ τὴν ἔκλεινε στὸ ντουλάπι.

Ὁ Καραμπᾶς ἦταν ἀκράτητος. Ἔτρωγε τὰ νύχια του. Ἐχτυποῦσε στὸ πάτωμα τὰ τσαρούχια του, μὲ τὲς μαλλιαρὲς φοῦντες καὶ ἐχαλοῦσε τὸν κόσμο.

Τέλος ἐγύρισε στὸν Παπανέζα.

—Κὶ τί τρῶν' τώρα ἰδισιμώτατι; ἠρώτησε.

—Ἴληὲς τέκνουν μου, εἶπε σηκωνόμενος ὁ Καλόγηρος.

Ὁ Καραμπᾶς ἦταν νὰ σκάσῃ.

—Φτοῦ σὲ ξουρκίζου διάουλι. Ἀκοῦς

... Φαντάσ' ὅτ' τουν εἶδι ἰδίοις ὄμμασι.

ἰλιὲς! "Αϊ καϋμένη γουρουνοποῦλα κὶ ποῦ θὰ μ' πᾷς.

Τὸ τραπεζι ἐστρώθη. Ὁ Παπανέζας ηὐλόγησε τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον καὶ ὅλοι ἐστρώθησαν νὰ φᾶνε.

Ἡ Ἀψοφιὰ καθισμένη στὸ παραγώνι, ἔψενε μῆλα στὴ χόβολη, γιὰ νὰ φάνε ἔπειτα ἀπὸ τὸ φαγὶ οἱ μουσαφίρηδες.

* * *

Σὲ λίγη ὥρα, τὸ τραπέζι εἶχε τελειώσει.

Ἐξαναβλόγησε ὁ καλόγηρος τὰ... ψυχία τῆς τραπέζης, καὶ ὁ καθένας ἐπῆγε νὰ κοιμηθῆ στὲς φλοκωτὲς βελέτες, ποῦ τοὺς εἶχε στρώσει ἡ Ἀψοφιά, ἀπὸ ἐνωρίς.

Ἐκόντευαν τὰ μεσάνυχτα. Ὅλοι εἶχαν κοιμηθῆ καὶ μονάχα ὁ Καραμπᾶς ἐστριφογύριζε κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμά του. Στὸ τέλος ἐπετάχθηκε ἐπάνω, σὰν ἄνθρωπος ποῦ ἐπῆρε μιὰ ἀπόφασι.

Ὅλοι γύρω του ἐκοιμώντουσαν, καὶ μόνον τὰ παρατεταιμένα ροχαλητὰ τῶν εὐζώνων ἀκούγονταν.

Ἔξω ἐβασιλευε σκοτάδι. Ψιλὴ βροχοῦλα ἔπεφτε ἀργὰ κροταλίζουσα πένθιμα στὰ σκονισμένα τζάμια τῶν παραθυριῶν.

Ἕνας κρύος φόβος τὸν ἔπιασε, κ' ἑτοιμαζότουν νὰ γείρῃ πάλι, σταν κάποια λιγουρευτὴ μυρωδιὰ τοῦ ἐχτύπησε στὴ μύτη.

Ἐσηκώθηκε γυμνός, ἐδρασκέλισε προσεχτικὰ τοὺς ροχαλίζοντας εὐζώνους, καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Στὴν ἀπέναντι κάμαρη, ἐφάνταζε μέσα στὸ σκοτάδι ἡ ντουλάπα, ἡ ὁποία μόλις ξεχώριζε ἀπὸ τὸ φῶς τῆς κανδύλας τῶν κοιμωμένων.

Ὁ Καραμπᾶς ἔτρεξεν ἐκεῖ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, τὴν ἄνοιξε προσεκτικὰ κ' ἐρρίχθηκε πεινασμένος στὴν καλοψημμένη γουροῦνα.

Ἔξαφνα ἡ πιατέλα ποῦ ἔβαστοῦσε, ἐκύλισε κάτω καὶ ἔσπασε σὲ χίλια κομμάτια, προξενήσασα φοβερὸ κρότο.

—Ἰχάθην, εἶπε, ὁ Καραμπᾶς, καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια γιὰ τὴν αὐλή.

Οἱ εὔζωνοι ἐπετάχθηκαν ὅλοι ἐπάνω καὶ ἔτρεξαν κατόπιν του μέσα στὸ σκοτάδι τῆς φθινοπωριάτικης νύχτας.

—Πιάστε τουν!

—Φυγόδικους!

—Βρυγκούλακας!

Ἔξω ἦταν κατασκότεινα. Ὁ Καραμπᾶς ἐστριμώχθηκε σὲ μιὰ γωνία τῆς αὐλῆς.

Σὲ λίγο εἴχαν βγῆ ἔξω οἱ εὔζωνοι καὶ ἔψαχναν σ' ὅλες τὶς μεριὲς νὰ βροῦν.... τοὺς φυγόδικους!

Ἔξαφνα ἕνας ἀπὸ αὐτούς, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό.

—Τρεχάτι τοὺν συνέλαβουν.

Ὁ Καραμπᾶς δὲν ἔβγαζε τσιμουδιά.

Ἀμέσως ἔτρεξαν καὶ οἱ ἄλλοι.

—Οὔ φυγόδικους, οὔ φυγόδικους.

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔτρεξε στὸ ξηροπήγαδο.

—Νὰ τοὺν δέσουμε μὲ τὴν τροχιά, κὶ νὰ τοὺν ρίξουμε μέσα ὡς τοῦ προυΐ.

—Καταλληλότατουν!

Ὁ Καραμπᾶς τὰ εἶχε χάσει. Ἄφησε νὰ τὸν δέσουν ἀπὸ τὴν μέση καὶ τὸν ἔρριξαν στὸ ξηροπήγαδο. Ἔπειτα τὸ ἐβούλωσαν ἀπ' ἐπάνω μὲ μιὰ μεγάλη σανίδα.

Ἔπειτα ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν.

—Οὔ λουχίας;

—Σάματ' ἔξου;

—Κᾶπ' ἀὰ πάῃ.

—Ἴσους.

Καὶ ἐκοιμήθησαν.

Τὸ πρωΐ ὁ λοχίας ἔλειπεν ἀκόμη ἡ πλειονοψηφία ἀπεφάσισε νὰ βγάλῃ τὸν τρομερὸ φυγόδικο ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ἔτρεξαν ὅλοι καὶ τὸν ἔσυραν ἐπάνω.

Ἦταν ὁ Καραμπᾶς.

—Κὺρ λοχία.

—Καπτάνι!

Ὁ Καραμπᾶς κίτρινος, λασπωμένος ὡς τὸ κόκκαλο ἐβγῆκε ἔξω τρικλίζοντας.

—Πῶς συνέβη τοῦ τοιούτουν, εὐλουγημένε; Ἐρώτησε ὁ Παπανέζας.

—Βουκόλακες, παπούλη μ' βρυκόλακες! Οἱ εὔζωνοι ἐσταυροκοπήθησαν!

—Πάμι νὰ φύγουμι, ἐφωναξαν δὲν καθούμαστι στιγμοῦλα.

Καὶ ὁ Καραμπᾶς μόλις βηματίζοντας, ἠκολούθησε τοὺς πανικοβλήτους εὐζώνους.

—Ὥρα καλὴ πανιερώτατε.

—Στοῦ καλὸ ἡ ψυβλουγιὰ τοῦ Θεοῦ μαζύ σας.

Ὁ Καραμπᾶς ἐλυσσοῦσε ἀπὸ μανία.

—Καλὰ νὰ τὰ πάθου, τοῦ ἀδικουν οὐκ ἰυλουγῆται.

—Ἀμ' τί ἤθελα ἀθιμήτους σχέσεις μετὰ χοιρείου κρέατος, ἐνήμερα Τετάρτη.

—Καλὰ νὰ τὰ πάθου!

ΧΑΡΗΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΤΩΝ ΡΩΜΗΩΝ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶναι σήμερον ἡ ἐπικοινωνία τῶν ἐπαρχιῶν μετὰ τῆς πρωτευούσης, καὶ κατὰ συνέπειαν ὀλιγωτέρα ἡ ἄγνοια αὐτῆς περὶ τῶν ἐνταῦθα τελουμένων, πάντοτε ἕνας ἄνθρωπος ζῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν καὶ ἐρχόμενος ἐδῶ ὑφίσταται τὸ συναίσθημα κάποιας ἐκπλήξεως. Ἀκόμη τὸ συναίσθημα αὐτὸ δοκιμάζει ὄχι μόνον ὁ ξένος, ἀλλὰ καὶ ὁ γηγενὴς Ἀθηναῖος ὅταν ἀπουσιάσῃ ἐπὶ χρονικὸν τι διάστημα εἰς ἐπαρχίαν καὶ ἐπανέλθῃ ἐδῶ,

Δὲν εἶναι λοιπὸν καθόλου παράδοξον διατί ὁ Νέστωρ Ἠλιθιάδης, ὅστις πρώτην φορὰν ἦρχετο ἀπὸ τὴν Ναύπακτον εἰς τὸ κλεινὸν ἰοστέφανον ἄστυ, ἐθεᾶτο νὰ περιπατῇ σᾶν σοβαρισμένος εἰς τοὺς δρόμους τῆς πρωτευούσης καὶ νὰ χαζεύῃ μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν.

Τετράκις ἐσταμάτησε τὸ τραμ πρὸς χάριν του, διότι εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς διαδρομῆς του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ πιρ' ὅλας τὰς διαμονιόδεις κωδονοκρουσίας τοῦ ὁδηγοῦ. Ἕνα ποδήλατον τὸν ἀνέτρεψε καὶ ἕνας σωφερὲ ἔσπασε τὸ φρένον του διὰ νὰ μὴ τὸν διαμελίσῃ. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι διὰ τέτοιους ἀνθρώπους ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἕνας νόμος διὰ τοῦ ὁποίου νὰ τίθενται οὗτοι εἰς κατάστασιν ἀπαγορεύσεως... κυκλοφορίας.

Ἔτσι ἀσφαλῶς τὰ δυστυχήματα θὰ ἦσαν ὀλιγώτερα καὶ θὰ προελαμβάνοντο καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἀκόμη χειρότερα, ἀπευκταῖα ὅπως αὐτὸ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ἥρως καὶ θῦμα ὁ ἐκ Ναυπάκτου ὁμογενής.

Ἐφ' ὅσον ὅμως τοιοῦτος νόμος δὲν ἐγίνεν ἀκόμη καὶ ὁ Νέστωρ Ἠλιθιάδης εἶχε πλήρη ἐλευθερίαν νὰ κυκλοφορῇ ἀσύδοτος, ἀδέσποτος καὶ χαζεύων, ἤτο φυσικόν, ἑπόμενον καὶ μοιραῖον νὰ τοῦ συμβῇ κάποιο δυστύχημα. Ἂς δοξάζῃ μόνον τὸν Θεὸν ὅτι τὸ δυστύχημα αὐτὸ δὲν τὸ ἐπλήρωσε μὲ τὴν ζωήν του, ἀλλὰ μόνον μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ πορτοφολίου του.

* * *

Ἐβάδιζε λοιπὸν μόνος, ὁλομόναχος ὁ ἐκ Ναυπάκτου Νέστωρ Ἠλιθιάδης εἰς τοὺς κοσμοβριθεῖς καὶ ἠλεκτροφωτίστους δρόμους τῆς πρωτευούσης, χαζεύων δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, καὶ ζηλεύων τοὺς κυκλοφοροῦντας εὐτυχεῖς ἀνητοὺς—ἐκείνους μάλιστα οἱ ὁποῖοι συνώδευον θηλυκὰ τοῦ διαβόλου. Δι' ἕνα τέτοιο θηλυκὸ ἐσκέπτετο ὅτι θὰ παρέδιδε ὄχι μόνον τὸ πορτοφόλι του, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχήν του εἰς τὸν Σατανᾶν. Τοιοῦτο διαλογιζόμενος εὑρέθη ἀπροόπτως, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, μέσα εἰς τὴν ζώνην τοῦ πυρός—ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, μέσα εἰς τὴν ἀκτίναν τῶν ὑγρῶν καὶ διαπύων βλεμμάτων προκλητικοῦ καὶ σαγηνευτικοῦ θηλυκοῦ, διερχομένου ὅλως τυχαίως ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον τοῦ ἐκ Ναυπάκτου ὁμογενοῦς. Ἐκεῖνος ἐταράχθη σὰν νὰ προσήγγισε λουγδωικὴν λάγηνον, ἐκείνη διέγνωσε τὸ θήραμα καὶ ὅλαι αἱ ἐλκυστικαὶ ἰδιότητές της ἐτέθησαν εἰς κίνησιν. Ἀνεκαλήθη γοητείας χαμόγελον ἐφήσισε τὸ τσαχπίνικον πρόσωπόν της, καὶοἱ γλουττοὶ ἤρχισαν νὰ λικνίζωνται ρυθμικῶς. σὰν νὰ ἦσαν κουρδισμένοι μὲ σοῦστα.

Εἰς μίαν στιγμὴν ὁ Νέστωρ Ἠλιθιάδης ἔχασε τὰ βήματά του, ὀχρίασε καὶ ἐκινδύνευσε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἐκείνη ἔσπευσε πλησίον του καὶ τὸν ἠρώτησε:

—Μήπως ἐπάθατε τίποτε κύριε; Ὄχι, ἀπήντησε τρέμων ἐκεῖνος. Μία ἐλαφρὰ ζάλη μοῦ ἦρθε.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω, κύριε; Ἐπρότεινεν τὸ θῆλυ. Ἄλλως τε δὲν ξέρετε εὐχαριστοῦμαι νὰ σᾶς βλέπω γιατὶ μοιάζετε μὲ κάποιο πρόσωπον ποὺ δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ τὸ ὁποῖον μοῦ ἦτο πολὺ ἀγαπητόν.

—Ὁ Νέστωρ Ἠλιθιάδης κατασυγκινημένος ἐδέχθη τὴν οὐρανοκατέβατον αὐτὴν προσφορὰν καὶ ἡ γλῶσσα του ἐλύθη διὰ νὰ τῆς πῇ καὶ ἐκεῖνος ὅτι ἡ ταραχή του προῆλθε ἀπὸ τὴν συνάντησίν της.

* * *

Ἔτσι βαδίζοντες μαζὶ ἤρχισαν ἀμοιβαίας ἐκμυστηρεύσεις καὶ μετὰ παροχῆς τῶν ἀναγκαίων πληροφοριῶν, ἐκείνον μὲν λέγοντος τὴν ἀλήθειαν, ἐκείνης δὲ δεινῶς ψευδομένης.

—Ξέρετε, κύριε—ἔλεγεν ἐκείνη. Εἶμαι μόνη ἐγὼ καὶ ἡ μαμά μου. Ὁ μπαμπᾶς μου ὁ μακαρίτης μοῦ ἀφῆκε προῖκα ἀρκετὴν νὰ σταθῶ ἀνθρ. στενοχωρούμεθα οἰκονομικῶς. Εἶχα ὅμως ἕνα ἀρραβωνιαστικὸν καὶ αὐτὸς ἐχάθηκε στὸν πόλεμο. Δὲν ξέρετε πόσο πολὺ τοῦ ὁμοιάζετε.

—Καὶ ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Νέστωρ Ἠλιθιάδης, ἔχω κτήματα εἰς τὴν Ναύπακτον καὶ ἀδελφοὺς εἰς τὴν Ἀμερικήν. Δόξα τῷ Θεῷ ὅλοι μαζὶ ἔχομεν τριάντα ἑκατομμύρια. Δὲν ξέρετε πόσο πολὺ σᾶς ἐουμπάθησα δεσποινίς μόλις σᾶς εἶδα. χωρὶς κανένα λόγον...

Ἡ... δεσποινὶς ὅμως ἐβιάζετο νὰ λάβῃ ἄλλας πληροφορίας.

—Καὶ γιατὶ ἤλθατε ἐδῶ; ἠρώτησεν.

—Ἤλθα νὰ ἀγοράσω τὰ νυμφικὰ δῶρα τῆς νύμφης τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ὑπολογίζω νὰ ἐξοδεύσω ἑκατὸ χιλιάδας δραχμάς.

Ἐν τῷ μεταξὺ καὶοἱ δύο μαζὶ βαδίζοντες ἔφθασαν ἐκεῖθεν τοῦ Μεταξουργείου εἰς τοὺς ἀγροὺς, διὰ τῶν ὁποίων διέρχονται αἱ γραμμαὶ τοῦ τραίνου Λαρίσσης.

Ἐξαφνα ἐνῷ ἐκεῖνος ἔπλεεν εἰς κόσμους εὐτυχίας, δύο ἄνθρωποι ἀγριωποὶ ἐνεφανίσθησαν.

Ἡ «δεσποινὶς» ἔκαμε πῶς ἐτρόμαξεν.

—Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου, εἶπεν ὁ Νέστορ Ἠλιθιάδης. Τὴ ζωή μου δίνω γιὰ σένα.

Ἀλλ' οἱ δύο ἄνθρωποι ἐπροχώρησαν.

—Βρὲ δὲν ντρέπεσαι. Ποῦ τὸ πᾶς ἐδῶ τὸ κορίτσι...

Δεινὸς ἀγὼν συνήφθη μεταξύ των. Ἡ «δεσποινὶς» ἐλιποθύμησεν καὶ τέλος οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἀπεσύρθησαν.

—Τρέξε σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ἐκείνη εἰς τὸν ἐρωτόληπτον συνοδόν της, νὰ μοῦ φέρῃς ἕνα ταξὶ γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὰ πόδια μου.

Καὶ ὁ ἐρωτόληπτος συνοδός, προθυμότατος ἀλλὰ καὶ τρέμων μήπως ἡ ἀβρὰ καὶ εὐαίσθητος δεσποινὶς πάθῃ τίποτε μέχρις ὅτου ἐναγνοίσῃ, ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγήν. Ἦτο τυχερός, καὶ εἰς τὴν στροφὴν τοῦ δρόμου, συνήντησεν ἕνα σκνίλ.

Τὸ ἐσταμάτησεν διὰ φωνῶν παλλομένων ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ἀγωνίαν—μήπως πάθῃ τίποτε ἡ ἀβρὰ καὶ εὐαίσθητος δεσποινὶς—καὶ κατηυθύνθη μεταχὺς εἰς τὸ μέρος ὅπου τὴν εἶχε ἀφήσει.

—Ἀλτ! ἐφώναξε εἰς τὸ σωφέρ.

Καὶ μαζὶ μὲ τὴν μηχανὴν τοῦ αὐτοκινήτου ἔκαμαν ἄλτ! καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του.

Κατῆλθε βιαστικός-βιαστικός, ἀφοῦ ἔδωσε γενναῖον φιλοδώρημα εἰς τὸν σωφὲρ, καὶ ἐκύτταξε γύρω του. Ἐκύτταξε δεξιὰ. ἀριστερά, ἀλλὰ τίποτε. Ἀντὶ τῆς εὐαισθήτου καὶ ἀβρᾶς δεσποινίδος, τὸν ἐπερίμενε ἐκεῖ ἡ πλέον ἀνέλπιστος ἔκπληξις.

Ἡ ἀβρὰ δεσποινίς, ἡ ὁποία, εἰς μίαν μόνην ὥραν ἐλντιστ ἄσεως μὴ οὔσης, εἶχε κατακτήσει ἐους τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του, δὲν ἀφαίνετο πουθενά.

Ἔτρεξε ἀσθμαίνων πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, ἔψαξε παντοῦ, ἀλλὰ τοῦ κάκομε. Ἡ δεσποινίς, μὲ τὰ πυρπολοῦντα μάτια καὶ τὴν εὐαισθητον καρδιαν, εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

—Συμφορά μου ἐψιθύριζεν ὁ Ἠλιθιάδης, κύριος οἶδε τί ἔγινε.

Ἡ συμφορὰ του ὅμως δὲν ἦτο αὐτή. Ἦτο ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασε ὅταν ἀναζητήσας τὸ πορτοφόλιόν του, δὲν τὸ εὗρῆκε εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχον δραχμαὶ τριάκοντα χιλιάδες. Ὁ ἄγνωστοι τοῦ τὸ εἶχαν ἀφαιρέσει κατὰ τὴν πάλην. Καὶ τώρα μαζὶ μὲ αὐτούς, ἀναζητεῖται καὶ ἡ ἀβρὰ παὶ εὐαίσθητος δεσποινὶς ἡ ὁποία εἶχε παρασύρει τὸν ἀφελῆ ἐπαρχιώτην εἰς τὸν τόπον ὅπου ὑπέστη τὴν ἐδυνηρὰν χρηματικὴν ἀφαίμαξιν.

ΚΟΣΜΙΚΟΣ

Καὶ διατὶ ἤλθατε ἐδῶ;

Οἱ πρῶτες ὀμπρέλλες

Οἱ Κινέζοι ἔχουν, φαίνεται, ἀνακαλύψει τὴν ὀμπρέλλα. Οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Ἀσσύριοι καὶ οἱ Πέρσαι τὴν μεταχειριζόντατε, ἀλλὰ μονάχα οἱ μεγάλοι ἔκαναν χρῆσι τῆς ὀμπρέλλας γιὰ νὰ προφυλάγωνται ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴ βροχή. Ἡ χρῆσι της γενικεύθηκε στὴν Γαλλία καὶ στὴν Ἀγγλία τὸν 16ον αἰῶνα, ἡ κατασκευὴ τῶν ὀμπρέλλῶν συμπεριλαμβάνωνταν μεταξὺ τῶν βιομηχανιῶν πολυτελείας. Εἶχε ὕψος 1 μ. καὶ 25. Ἅμα ἀνοιγόταν εἶχε διάμετρο 3 μέτρα καὶ 50 καὶ βάρος τέσσαρες τοὐλάχιστον λίτρες. Καὶ ξεύρετε πόσα στοίχιζε τότε μιὰ ὀμπρέλλα; Σαράντα πέντε ὧς ἑξῆντα λίρες. Ἤτανε ἀπὸ μετοί, ἀπὸ μουσαμά, ἀπὸ πανὶ μεταξωτὸ λοδωμένο, ἀπὸ χαρτὶ βερνικωμένο.

Μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἐννοεῖται, λίγοι μποροῦσαν νὰ ἔχουν ὀμπρέλλα. Πάλι πολὺ ἤτανε ἂν εἶχαν μιὰ σὲ κάθε οἰκογένεια ποὺ ἡ μιὰ γεννεὰ τὴν ἄφινε σὴν ἄλλη.

Ἔπειτα ὀπὸ πολλὲς φάσεις ἡ ὀμπρέλλα πῆρε τὸ 1825 σχῆμα κεμψό, πὲν ὀπὸ τότε ὁλόενα τελειοποιεῖται.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΣΩΜΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΕΝ ΑΤΟΝΙ ΘΑΝΕΙΣΕΤΑΙ

Μία ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις, ἡ ὁποία ἐγένετο ἐσχάτως φαίνεται ὅτι θ' ἀναστρέψῃ ὁλόκληρον κλάδον τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Χάρις εἰς τὰς ἐνέσεις τοῦ θαλασσίου ὕδατος, ἐπέτυχον τὴν θεραπείαν πολλῶν ἀσθενειῶν. Μολλὰ πειράματα γενόμενα ἀπὸ τοὺς κοιυφαίους τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου, ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἡ θεραπευτικὴ αὕτη μέθοδος πρὸ πολλοῦ ἐτέθη εἰς κοινὴν χρῆσιν.

Πάντοτε ἡ θαλασσία θεραπεία ἐθεωρήθη ὡς ἡ καλλιτέρα διὰ πλῆθος ἀσθενειῶν. Διὰ τῆς ἀρχαιότητος ἡ γνώμη αὕτη ἔχει μεγάλην ἰσχὺν της καὶ ὁ Ἱπποκράτης διέτασσε τοὺς ἀσθενικοὺς του πελάτας νὰ παραμείνουν εἰς παράλιον μέρος. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἱστορία μᾶς διηγεῖται ὅτι ὁ Κικέρων ἐθεφήλν τὴν φθ σιν του, διὰ διαδρομῆς εἰς τὰ Ἑλληνικὰ παράλια.

Τέλος (διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι τίποτε πλέον δὲν εἶνε πρωτότυπον καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ νέα δὲν εἶνε παρὰ διαρκὴς ἐπανάληψις οἱ πατρίκιοι τῆς Ρώμης συνεθίζον νὰ διαχειμάζουν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Αἰγύπτου, ἀκριβῶς ὅπως γίνεται καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας.

Ἀλλὰ εἶνε πιθανὸν ὅτι ἂν κανεὶς ἀπευθυνθῇ εἰς τοὺς ἰατροὺς ἢ εἰς τοὺς ἀρχαίους τὴν ἐρώτησιν, διατὶ θὲ φοῦν τὴν θαλασσίαν διαμονὴν ὀφέλιμον, θὰ ἔλθῃ ἀπλῶς τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν:

Ἡ θάλασσα θεραπεύει, διότι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ θεραπεύῃ.

Διὰ ὅπως εἰς τὸν ἰατρὸν, καὶ εἰς τὸν ἀνθρωπ ἐπίσης διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ ἐπιλήσῃ ἐν φάρμακον, εἶνε ἀναγκὴ νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς ποῖα εἶνε τὰ προστρέφματα αὐτοῦ καὶ ποία ἡ ἐπίδρασιν του ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπ σώματος.

Εἶνε σήμερον ἀναντιρρήτως παραδεκτὸν ὅτι ὅλα τὰ ἔμψυχα ὄντα ἔκαμαν τὴν πρώτην των ἐιφάνειαν, διὰ τῶν φροντίδων τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη τροφὸς τοῦ ζωϊκοῦ κόσμου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅτε ἡ θερμοκρασία ἦτο πολὺ πολὺ ὑψηλοτέρα παρὰ σήμερον οἱ ζωϊκοὶ ὀργανισμοὶ κατόρθωσαν νὰ συγκρατήσουν ἐν ἑαυτοῖς τὰ θαλάσσια συστατικὰ, ἀπαραίτητα πρὸς συντήρησιν τῶν ἀντιάρων των. Σήμερον, παρὰ τὴν ἀπειρη θερμοκρασίαν τῆς γῆ νης σφαίρας, τὰ ποσοτικὰ αὐτὰ ἐξακολουθοῦν ὑπάρχοντα.

Κάθε ζωϊκὸς ὀργανισμὸς συνίσταται κατὰ τὸ ἓν τρίτον τοῦ βάρους του ἀπὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ὄχι καμμιαν οὐσίαν παρόμοιαν ποὸς αὐτὸ, ἀλλὰ ἀπὸ γνήσιον θαλάσσιον ὕδωρ, ὡσὰν ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ ὁποῖον χαϊδεύει τοὺς αἰγιαλούς μας. Ἐντὸς τῆς οὐσίας αὐτῆς τὰ ὀργανά μας κολυμβοῦν, ὅπως οἱ σπόγγοι εἰς τὴν θάλασσαν. Ἕκαθε ἄνθρωπος εἶνε ἕνα σωστὸ ἐνυδρεῖον, ὅπου τὰ κύτταρα ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν ὐτὸ τοὺς ὅρους, ὑπὸ τοὺς ὁποί ους γεννήθησαν.

Τὸ θαλάσσιον λοιπὸν ὕδωρ εἶνε τὸ κυριώτερον συστατικόν. τὸ **ζωϊκὸν ὑγρὸν** τοῦ ὀργανισμοῦ. Μία ὁλόληρος σειρὰ πειραμάτων μᾶς ἐπιτυέπει νὰ πιστεύσωμεν τοῦτο. Δυνάμεθα νὰ φλεβοτομήσωμεν ἕνα κῦνα μεγάλου μεγέθους καὶ νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὸ ἀφαιρεθὲν αἷμα διὰ καθαροῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης, χωρὶς τὶ ζῶον νὰ ἀφίῃ ἡν ἐλαχίστην ἐξάντλησεν. **ἐξ ἐναντίας** μάλιστα ἐὰν τυχὸν ἦτο ἐξησθενημένον ζωογονεῖται ἰσόον, ὥστε δὲν παρουσιάζεται ἀνάγκη ἐπαναλήψεως τῆς φλεβοτομίας.

Τὸ ἐπὶ τέλους ὅτι καὶ ἡ θάλασσα, τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος καταρᾶται διὰ τὰς καταστροφὰς της, μᾶς δείχνει αὐτὴν τὴν φορὰν ὅτι δὲν εἶνε πάντοτε ὅπως τὴν νομίζομεν καὶ ὅτι κρατεῖ μέσα της κάτι τὸ ὁποῖον χαρίζει τὴν ὑγείαν, τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἀρρώστους, εἰς τοὺς ἑτοιμοθανάτους ἀκόμη.

Καὶ τώρα ἂς ἔλθωμεν ἀπὸ τὴν θεωρίαν εἰς τὴν πρᾶξιν. Γνωρίζομεν ἐν ἀποτοῖς ὅτι κάθε ἀσθένεια ἀκολουθεῖται ἀπὸ μίαν δηλητηρίασιν τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον παύει πλέον ἀπ' αὐτῆς τῆς στιγμῆ νὰ εἶνε χρήσιμον ὀργανικὸν ὑγρόν.

Ἓν παράδειγμα θὰ μᾶς δώσῃ νὰ ἐνγνήσωμε τὴν ἐπίδρασιν τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Φανταισθῆτε ἕνα ἄνθρωπον κοιμώμενον ἐντὸς κλειστοῦ δωματίου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀμόιφαιρα ὀλίγον κατ' ὀλίγον μολύνεται ἀπὸ ἀεριόφως. Ἐξυπνᾶ σχεδὸν ἀσφυκτιῶν, αἰσθάνεται τὸν κίνδυνον ἀλλὰ τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ κινηθῇ καὶ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ τὸν σώσῃ νὰ ἀνοίξῃ δηλαδὴ τὸ παράθυρον. Καὶ πράγματι ὅταν εἰσέλθῃ καθαρὸς ἀὴρ καὶ ἀνανεωθῇ ὁ μολυσμένος τοῦ δωματίου, ἀέραιὸ δηλητηριασμένος ἄνθρωπος σώζεται,

Ἡ ἄνεσις αὕτη τοῦ θαλασσίου ὑγροῦ ἀναζωογονεῖ τὰ ἐξησθενῆ μένα κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ μας, τὰ ὁποῖα ἀγωνίζωνται καὶ ἀσφυκτιοῦν μέσα εἰς τὸ δηληνηριασμένον περιβάλλον.

Τὸ ζήτημα τῆς ποιότητος τοῦ θαλασσίου ὕδατος, διὰ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ γείνῃ ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἡ ἔνεσις, εἶνε λίαν ἐνδιαφέρον. Τὸ ὕδωρ αὐτὸπρέπει νὰ ἔχῃ ληνσφῇ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, καὶ εἰς βάθος 10—12 μέτρων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν. Κατόπιν, ἀφ' οὗ προστεθῇ καθαρὸν ἀπεσταγμένον ὕδωρ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποστηρωθῇ εἰς ψυχρόν, μαχρὰν κάθε ἐπιβράσεως μετάλλου ἡ καουτσοὺκ καὶ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐντὸς τεσσάρων ἢ τὸ πολὺ ἐξ ἑβδομάδων. Γνωρίζοντες τώρα τὸ εὐεργετικὸν ὑγρὸν καὶ τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς του, ἂς ἴδωμεν τὶ ἀποτελέσματα δίδει ἡ χρῆσις του εἰς διαφόρους ἀσθενείας.

Καὶ κατὰ πρῶτον εἰς τὰ βρέφη Μίαν ἀτθένειτ συνηθεστάτη εἰς αὐτὰ εἶνε ἡ διάρροια. πρὸ τῆς ὁποίας συχνότατα ὁ ἰατρὸς εὑρίσκεται ἀνίκανος νὰ κάμῃ τὸ παραμικρόν· καὶ τὸ μικρὸν ἀποθνήσκει εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ἢ εἰς ὀλίγας ὥρας ἐνίοτε.

Ἰδοὺ μία παρατήρησις:

Παιδίον ἐξ μηνῶν, προσβάλλεται ὑπὸ διαρρόιας τὴν 15 Ἰουλίου. Τὴν 20ὴν τὸ βάρος του: 6 χιλ. 800 γραμ.

Ἡ κατάστασις ταχέως ἐπιδεινώνεται. Αἱ κραυγαὶ εἶνε ἀκατάπαυστοι, ἡ ἀϋπνία διαρκής. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κενώσεων ἀνέρχεται εἰς 15—17 καθ' ἡμέραν. Ἡ ἡμερησία ἀπώλεια βάρους εἶνε 100 γραμμάρια. Βάρος τὴν 2 Αὐγούστου 5 χιλ. καὶ 500 γραμ.

Τὴν 7ην Αὐγούστου ἡ κατάστασις βαρυτάτη. Ὁ σκελετὸς φαίνεται σχεδὸν χωρὶς σάρκας· τὸ βάρος 4 χιλ. 970 γραμ.

Κάμνουν ἔνεσιν 20 κυβικῶν ἑκατοστῶν θαλασσίου ὕδατος. καὶ ἐξακολουθοῦν κάθε δύο ἡμέρας νὰ δίδουν 40 ἑκατοστὰ εἰς τὴν 3ην ἔνεσιν καὶ 50 εἰς τὴν 8ην.

Ἀπὸ τὰς δευτέρας ἡμέρας ἡ κατάστασις βελτιοῦται. Τὸ παιδίον κοιμᾶται δύο ὥρας. Αἱ κενώσεις περιορίζονται εἰς 12. Ἡ διάρροια ἐντελῶς ἔπαυσε, τὸ βρέφος ἐσώθη.

Μετὰ 18 ἡμέρας τὸ βάρος του εἶνε 5 χιλ. καὶ 920 γραμ. Τὴν 25 Ὀκτωβρίου ἦτοι 2 1)2 μῆνας μετὰ τὰς ἐνέσεις, ἡ κατάστασίς του εἶνε ἐξαίρετος.

Τὸ παρόδειγμα αὐτὸ εἶνε ἓν τυχαίως ληφθὲν μεταξὺ χιλιάδων ὁμοίων. Ἓν μάλιστα ἐξ αὐτῶν παρουσιάζει καθαρὰ τὴν διαφορὰν θεραπείας καὶ τὰ διάφορα ἀποτελέσματά της.

Τὸ 1906 εἰς τι περίχωρον τῶν Παρισίων ἐνέσκηψε ἐπιδημία χολέρας, ἐκ τῆς ὁποίας ποσσβλήθησαν καὶ αἱ 18 τρόφιμοι μικροῦ διδασκαλ ἰου, ἐξ ὧν μετὰ τινας ὥρας ἀπέθανον αἱ τέσσαρες.

Ὁ ἰατρὸ· ἔκαμε ἔνεσιν θαλασσίου ὕδατος εἰς τὰς 11 ἐξ αὐτῶν ἀλλὰ ἡ δυσθυρία δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεψε διὰ τὰς ἄλλας τρεῖς. Τὰ 11 κορίτσια ἐσώθησαν! ἐνῶ τὰ ἄλλα τρία, ἐς τὰ ὁποῖα δὲν ἔγινεν ἔνεσις ἀπέθανον μετὰ τινας ἀκόμη ὥρας.

Ἐκτὸς αὐτῶν πλείσται ὅσαι παιδικαὶ ἀσθένειαι θεραπεύονται ἐντὸς ἡμερῶν μὲ τὰς θαυματουργοὺς αὐτὰς ἐνέσεις.

Τώρα ἀσγαλοῦνται εἰς ποιόματα κατὰ τῆς φθίσεως τὰ ὁποῖα τοὺς δίδουν ἀρχούντως καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἐπίσης τὰ ἀποτελέσματα εἶνε ποιοσσότερον θετικὰ καὶ εὐνοϊκὰ, ποσκειμένου περὶ ἐκζεματικῶν τινων νόσων, καὶ τῶν πασχόντων ἀπὸ ἀντεροῖτιδα. τὴν ὁποίαν θεραπεύει ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Κατόπιν τούτων δὲν θὰ ἦτο παράδοξον νὰ ἴδωμεν τὰς βαρυτέρας ἀσθενείας θεραπευομένας διὰ μιᾶς ἢ δύο ἐνέσεων θαλασσίου ὕδατος. τὸ ὁποῖον πλέον θὰ ὀνομασθῇ ἀληθῆς **πανάκεια.**

Ἡ θάλασσα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος προῆλθεν, ἡ θάλασσα ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὴν ἤρεμον. τὴν κατοικίαν μας μὲ τόσην ἀγάπην, ἴσως δημιουργήσῃ μίαν νέαν ἀνθρωπότητα, μᾶλλον εὔχαριν, καὶ ἰσχυροτέραν τῆς σήμερον.

Ποῖος ἠξεύρει! Τὰ μυστήρια τοῦ ὑγροῦ **κελεύθους** εἶνε ἀνεξερεύνητα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἤρχισαν οἱ δ αγω ιμοὶ διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν Μὶς τῶν διαφόρων πόλεων διὰ τὸ 1932. Ἤδη ἐξελέγη ὡ: Μὶς Νέα Ὑόρκη ἡ Δὶς Ἔνεστιθ Ντὶ σον, μία χαριτωμένη δα κτυλογράφος ἡ ὁποία ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς της ἔλαβε τὸ πρωτάσεις γάμου. Οἱ ὑποψήφιοι γαμβροὶ καὶ ἀ ἐπαγγέλματα κατανέμονται ὡς ἑξῆς:

14 Ἑκατομμυριοῦχοι εἰσοδηματίαι 8 Μεγαλοεργοστασιάρχαι. 13 Χρηματισταὶ 10 ἐμποροι, 3 Χρηματισταὶ, 2 Δικηγόροι, 2 Ἰατροί. 1 Δημοσιογράφος. 1 Δικαστὴς καὶ οἱ λοιποὶ διαφόρων ἐπαγγελμάτων. Ἡ νέα Μὶς ἀπέκρουσε ὅλας τὰς προτάσεις καὶ ἐδέχθη μόνον νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον μὲ μίαν κινηματογραφικὴν ἑταιρίαν διὰ νὰ γυρίσῃ μίαν νέαν ταινίαν ἀντὶ 50 χιλ. δολ.

ΣΥΦΝΙΑΚΟΝ ΠΡΟΙΚΟΣΥΜΦΩΝΟΝ

Ἐν Σιφνῳ τῇ 10 Ἰανουαρίου 1765.

Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τῆς κοκώνας Κατές.

Προικοσύμφωνον τῆς πρώτης κόρης μας θυγατρὸς τοῦ Κωνσταντάκη τῆς Σμαράγδας καὶ τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναικός μου Πιπινάκης.

Νὰ πάρῃ νόμιμον σύζυγόν της τὸν Ντομενεγιαννάκην τοῦ Κωνσταντῆ Μανωλάκη καὶ τῆς Ἀρχόντισας Βαρβαρίτσας νὰ τὸν ἔχῃ νὰ τὸν νέμεται ἡμέρα καὶ νύχτα.

Ἐν πρώτοις τῆς δίδομεν ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μας ὅλην μας τὴν εὐχήν. Δεύτερον τέσσαρα εἰκονίσματα σὲ ξύλο δυνατὸ καὶ χονδρὸ δύο δάχτυλα καὶ τὰ τρία σὲ ἀχυράδες.

Τρία ὑποκάμισα, τὰ δύο μικρὰ καὶ τὸ ἕνα μεγάλο.

Δύο ἀπομεσινὰ ἀτρύπητα καὶ ὁλόγερα.

Δύο μισοφόρια παστρικὰ μπουγαδιασμένα.

Ἕνα ἤμισυ ζευγάρι κάλτσες, τὴν ἄλλη ἕως ὅτου γείνῃ ὁ γάμος ἔχει καιρὸ νὰ τὴν πλέξῃ.

Ἕνα φουστάνι ἀπὸ ριγωτὸ τσίτι καὶ ἄλλο ἀπὸ τσακονέτο.

Δύο μανδύλια τοῦ λαιμοῦ καὶ δύο χουμαγιά.

Μία φασκιὰ διὰ τὸ καλορίζικο.

Δύο ζευγάρια παπούτσια, τὸ ἕνα μπαλωμένο.

Σαραντα πέντε πῆχες βρακοζῶνα, τρία τυλιγάδια μίτο 253 1)2 πῆχες.

Καὶ τοῦ γαμπροῦ μία σκούφια ἄσπρη νυκτικιὰ νὰ φορῇ βραδιὰ παρὰ βραδιά.

Ἐννέα ρεάλια, πέντε παράδες καὶ τρία ἄσπρα.

Δύο τσουκάλια καστρινὰ μὲ τὰ καπάκια των.

Δύο ποτήρια τῆς Βενέτσιας, τέσσαρα πιάτα, τὸ ἕνα λιγάκι ραγιασμένο, ἕνα τέντζερε χωρὶς καπάκι, ἕνα καρτσόξυλο ἀπὸ ξύλο ζωντανό, τρεῖς βελόνες, ἕνα λύχνο χωμωτένιο, καὶ ἕνα ἄλλον ἀπὸ καθαρὸ τενεκὲ μπογιατισμένο.

Ἕνα στρῶμα μπαλωμένο ἀπὸ φίνο καλαμπόφυλλο.

Ἕνα κλαδὶ συκιᾶς πὲρ τραμοντάνα, μία τζαρόγα (χωράφι) ἴσα μὲ μιὰ κυλίστρα ἑνὸς γαϊδάρου.

Δύο κότες, ἕνα πετεινό, ἑπτὰ αὐγά, ἕνα κόσκινο κουκιά, ἕνα μερμιζέλι σπιτίσια μακαρόνια, καὶ ἂν προφθάσωμε θὰ κάμωμε ἄλλα τόσα.

Δύομισυ λίτρες ἐληαῖς, δύο ντουζίνες σπανιότσους (χάνους), σαράντα πλεξοῦδαις κοριμμύδια καὶ δύο βάζους κάπαρι.

Νὰ τὰ κάμουν ὅλα θάλασσα, νὰ τρῶνε, νὰ πίνουν, νὰ γλεντοῦν ὅλο τὸ ὀκταήμερο, γαμπρός, νύφη, ὅλο τὸ συμπεθεριὸ καὶ οἱ ποιὸ κοντὰ γειτόνοι.

Εἰς τὸ γαμπρὸ τὴν Κοκῶνα Κατὲ μὲ ὅλα της.

Τὰ θαύματα τῆς χειρουργικῆς.

Ἡ χειρουργικὴ ἐπιστήμη θριαμβεύει! Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὁ ἰατρὸς Καρὲλ καὶ εἰς Παρισίους ὁ Δελβὲ ἀντικαθιστοῦν τὰ κομμένα πόδια ἢ χέρια, οὕτως ὥστε δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον χωλοὶ καὶ ἄχειρες εἰς τὸν κόσμον. Ὅταν ἕνα τράμ ἢ ἕνα αὐτοκίνητον κόψει τὸ πόδι ἑνὸς περιπατητοῦ, τὸ φυλάττουν ἐντὸς ψυγείων διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ βραδύτερον. Ἀφοῦ ἡ θεραπεία τοῦ κοπέντος μέλους τελειωσῃ, διὰ καταλλήλου ἐγχειρήσεως τὸ προσκολλοῦν ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἡ θρέψις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπιτυγχάνεται, βοηθουμένη ὑπὸ διαφόρων φαρμάκων, ἡ δὲ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἡμυϊκὴ εὐστροφία ἀποκαθίστανται ἐλείως.

Ἡ ἀξία δύο βραχιόνων εἶναι 18 λίραι. Ἑνὸς ποδὸς μὲ ἀρθρωσιν 25 λίραι. Ὅλα δὲ τὰ ἄκρα ἑνὸς ἀνθρώπου κοστίζουν 200 λίρας.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ — Τοῦ ΤΖΟΒΑΝΙ ΝΤΟΥΤΖΕ

Ο ΑΤΤΟΥΛΑ

Ὁ νέος Ἀττούλα ἦταν ἀπὸ τὴν Λάσσα, μάννα, πατέρα δὲν γνώρισε κι' ἂν μεγάλωσε κι' ἂν ἔφθασε στὰ εἴκοσι ἦταν γιατὶ ἡ πονετικὴ καρδιὰ τοῦ «Ντα'άϊα» Λαμὰ χτύπησε κάποτε καὶ γιὰ δαῦτον.

Τούδοσε παράξενη ἀνατροφή. Δυὸ χρόνια τὸν ἔκλεισε σὲ θιβετινὸ μοναστῆρι γιὰ νὰ τὸν κάνῃ «Λαμά».

Μορφώθηκε τὸ παιδί, διάβασε βιβλία πολλά, ἄκουσε λόγια σοφὰ μὰ πλανεύτηκε κι' ἀλλαξοπίστησε.

Οἱ χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις, τὰ χίλια δυὸ πλάνα μέσα ἄλλων ἱεραποστόλων ποῦ εἶνε πολυδιαβασμένοι... γι' αὐτό τους τὸ ἔργο, τοῦ πῆραν τὰ μυαλά.

—Εἶσαι φτωχός, τοῦ εἶπεν ὁ προεστὼς ἀδελφὸς τοῦ τάγματος τοῦ "Αη Γιάννη τοῦ θεοῦ, κι' ἡ δική μας ἡ θρησκεία τὴ φτώχεια διδάσκει. Κι' ἀμέσως τοῦ ἀνέφερε σοφὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου.

—Κι' εἶσαι ψυχὴ ἀγνὴ ποῦ δὲν ἔπειρεάστικες καθόλου ἀπὸ τὶς χ'λιες δυὸ κακίες τοῦ κόσμου, ποὺ δὲν ἄφησες τὸν ἑαυτό σου νὰ ταπεινωθῇ, τοῦ εἶπε μιὰ ἄλλη μέρα. Κι' ὁ δικός μας ὁ θεὸς ἀγνὸς ἦταν.

"Αν τόσα χρόνια ἔζησες τυφλά, ἀνοιξε τώρα τὰ μάτια στὸ φῶς τῆς ἀληθείας Παιδὶ τῆς ἀμάθειας, παιδὶ τῆς ἁμαρτίας δὲν εἶσαι γεννημένο γιὰ τὰ ἐγκόσμια. Μιὰ ἄλλη ζωή, χιλιοτάλαντη σὲ προσμένει ἐκεῖ ψηλὰ στὰ οὐράνια, κοντὰ στὸν Πλάστη σου, στὸν θεῖο σου Πατέρα. "Ελα μαζύ μας, ἔλα κοντά μας... "Ἐχεις φύτιση παιδί μου. Ὁ Θεὸς γιὰ μεγάλα πράγματα προορίζει τὸν δοῦλο του.... Ἔτσι τὸ θέλει. Ἐκεῖνος ποῦ ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὸ θέλῃ. "Ἀκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου, ὅπως ἄλλοτε ὁ Σαοὺλ πηγαίνοντας στὴ Δαμασκό. Νὰ ἡ ὑπακοή...»

Τὰ λόγια ἦταν θεῖα, μὰ ἡ πρόθεση ἄλλη...

* * *

Δόκιμος στὸ τάγμα τοῦ "Αη Γιάννη τοῦ Θεοῦ, κλεισμένος σ' ἕνα ἀπόμερο μοναστῆρι στὸ Τάνταχ, ὁ Κὼν Ἀττούλα εἶχεν ἀλλάξει ὄνομα. Τὸν λέγανε ἀδελφὸ Εὐτύχιο. Ὑπομονητικός, ἐργατικὸς ὅσο λίγοι, προσπαθοῦσε μὲ τρόπο πρωτοφανῆ νὰ μάθῃ τὶς ἀλήθειες τῆς νέας γι' αὐτὸν θρησκείας. Κι' ὅλο μάθαινε, ὄχι ὅμως ὅπως τῆς δίδαξε ὁ Θεός. Ἀλλοιώτικες τέλεια διεστραβλωμένες, μὲ διάφορο πνεῦμα. Κι' ἂν ὁ ἄλλοι δόκιμοι εἴτε ἀπὸ ἀνάγκη, εἴτε θελήματικά, ἄκουγαν τὶς ὁδηγίες τῶν προεστῶν ὁ ἀδελφὸς Εὐτύχιος προσπαθοῦσε νὰ ἐμβαθύνῃ στὸ κάθε τί. Δὲν τἄπερνε τὰ πράγματα ἐπιπόλαια. Λεπτολογοῦσε τὸ κάθε τί. Ἀλήθεια πόσο περίεργο εἶναι τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ στὴν ἀρχὴ φαίνονται τόσον ὀρθά, ὅμως πάντα ἔχουν τὴν ἀνάποδή τους ὄψη.

Δὲν μποροῦσε ν' ἀντιληφθῇ τὸ παιδὶ γιατὶ νὰ ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις στὴ μοναχικὴ ζωή, ἐκεῖ ποὺ ἀκριβῶς ὅλοι εἶναι ἕνα μπρὸς στὸ Θεό.

Περνοῦσε ὁ καιρὸς κι' ἕνα κενὸ σχηματιζόταν. Κι' ὅμως ξακολουθοῦσε ἡ διδασκαλία. Νὰ πῶς προσπαθοῦσανε νὰ σώσουνε τὰ παιδιά, τἄλλα νὰ γίνουν ὅπως τους, ὁταδοί τους.

—Τὶ εἶνε ἡ ζωή, τὶ σ' ὀφελοῦν τὰ πλούτη, ἡ δόξα,οἱ τιμὲς σὰν χάσῃς τὴ ψυχή σου. Καὶ στὴ γνώμη τὴ δική τους, ψυχὴ δὲν ἦταν ὅτι ὑπέροχο ἔδω ὁ Θεὸς στὸν οὐρανὸ θωμπο, στὸν ἀδελφό. ἡ ἴδια του ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ ἦταν ἡ φίλη ἡ ἀδελφή. Μὴν τάχα καὶ ὁ προεστὸς δὲν εἶχε φίλη ; Μὰ περνοῦσαν τὰ χρόνια.

* * *

Πρὶν ἀκόμη γίνῃ δόκιμος ὁ ἀδελφὸς Εὐτύχιος, λεβεντόπαιδο μ' ὡραῖο κεφάλι, κι' ὑπέροχα μαλλιά, ἦταν τὸ ἴνδαλμα τῆς Ἀδελφῆς Ἁγίας Ἰουλίας.

Δὲν εἶχεν ἀντιληφθεῖ τόσον καιρὸ πῶς ἡ καλογοηὰ ἐκείνη μὲ τὸ παρθενικὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ τὸ κάτασπρο, χλωμὸ σχεδὸν κερένιο πρόσωπό της ἔπασχε ἐνδόμυχα καὶ κάθε μέρα ἔλυωνε ἀπ' ἀγάπη γι' αὐτόν.

Μιὰ μέρα κάποια πληροφορία πῆγε τὸ τοῦ ζητήσῃ. Ἦταν σταλμένη ἀπὸ τὴν προεστὴ γιὰ κάποια νέα τοῦ τόπου του. Ἡ ἀδελφὴ Ἰουλία τράβηξε ἀμέσως τὸ νέο κατὰ μέρος ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ Περιστόλιο τῆς αὐλῆς καὶ σὰν νὰ τοῦδινε μιὰ Χριστιανικὴ συμβουλή :

—"Αγαπᾶτε ἀλλήλους, εἶπεν ὁ Χριστὸς τοῦ σιγοτραγούδησε Γιατὶ λοιπόν, νὰ μὴν ἀγαπι μαστε καὶ μεῖς, γιατὶ νὰ μὴ δίνομε κάθε μέρα, κάθε τόσο τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμό, τὸ Χριστιανικὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης ποὺ εἶνε τόσον ἁγνό.

Λαχτάριζε ἡ νέα, λαχτάριζε. Κι' ἔπι ἀδελφοθῆκαν... Καὶ τώρα ποὺ ἦταν δόκιμος δοκιμαζόταν κι' αὐτὸς μὲ τὴν σειρὰ του στὴν ἐγκαρτέρηση στὴν πίστη.

* * *

"Ερημος πειά, ἀπορφανωμένος ὁ ἀδελφὸς Προεστὼς—ἡ δική του ἡ ψυχὴ εἶχε πετάξει μακρυά—ἄλαξε χαρακτῆρα. Γίνηκε σκληρόκαρδος γιὰ τοὺς ἄλλους. Μέσα του γεννήθηκε ἡ ζήλεια. Ζήλευε ἐκείνους ποὺ εἶχαν ὁμορφες ἀδελφὲς ἀφράτες.

Καμμιὰ δεν τὸν πλησίαζε.

Ἡ κάθε μιὰ εἶχε τὸν ἀδελφό της, κι' ὄχι γιατὶ ἦταν προεστὼς κι' ἤθελε γι' αὐτὸ μεγάλη τόλμη.

«Μιὰ μόνη θ' ἀγαπήσῃς» τοῦ εἶχαν πῆ ἄλλοτε. Μπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐννοοῦσαν τὴν Παναγία, μὰ γι αὐτὸν ἦταν ἡ ἀδελφὴ ἐκείνη ποὺ εἶχε πεθάνει. Ζήλευε λοιπὸν ζήλευε κι' ἀκόμη πιότερο τοὺς νέους.

Ἔτσι μιὰ μέρα παραμόνευσε τὸν ἀδελφὸ Εὐτύχιο. Στὸν κατάπυκνο κῆπο ποὺ μόλις φωτιζόταν ἀπ' τ' ἀρχινισμένο ἀκομη φεγγάρι, εἶδε σ' ἕνα μπάνκο τὰ μεσάνυχτα ἀγκαλιασμένο τ' ἀδελφικὸ ζευγάρι.

Κι' ἂν δὲν μίλησε τότε φοβήθηκε τὸ σκάνδαλο. Μὴν τάχα κι' ὁ ἀδελφὸς Εὐτύχιος δὲν τὸν εἶχε δεῖ ἄλλοτε στὴν ἴδια θέσι; Πῆρε τὸ νέο στὸ κελί, πῆρε ἀγίου ὕφος καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν ἁμαρτία.

—"Αν ἄλλη φορὰ ἁμαρτήσῃς δὲν μένεις

—(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 26 σελίδα)

Ὁ Νταλάϊ Λαλὰ ὁ ὁποῖος ἀνέθρεψεν τὸν Ἀττούλα τὸν ἔκλεισε ὅταν ἔφθασε 20 χρονῶν σ' ἕνα θιβετινὸ μοναστῆρι γιὰ νὰ τὸν κάνῃ «Λαμά». Ἐκεῖ μορφώθηκε καὶ διάβασε βιβλία πολλά.

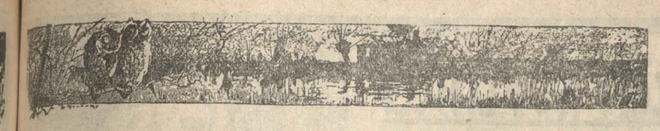

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — Τῆς ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ †

Ο ΓΑΜΟΣ

Μέσα στὴν ἀνεμοζάλη τῆς ζωῆς, στὸ ἀγριοβόρρι τῆς ξενιτειᾶς, τὴ ξέχασε τὴν ὡραία παιδούλα, τὴν ἀρραβωνιαστικήτου, ποὺ μιὰ μέρα—τὸ θυμᾶμαι σὰν ὄνειρο—μέσα σὲ γαρές, σὲ γέλοια τὸν ἀρραβώνιασε ὁ γέρος ὁ παππᾶς.

Σ' αὐτιά του ἀντιλαλοῦνε ἀδύνατα τώρα, ἡ εὐχαῖς καὶ τὰ προφητικὰ τραγούδια ποὺ πρόλεγαν τὸν ἐρχομό του τὸν καλό.

Θαμπά, θαμπά, τὴ βλέπει καὶ τὴν ξαναφῆ παιδούλα μισοφοβισμένη νὰ κρύβεται στὶς μανούλας της τὴν ποδιά.

Ἤποτε δὲ σβύστηκε, μὰ ἡ ξενητειὰ εἶνε πιστικιά καὶ τώρα ἡ καρδιά του κτυπᾶ γιὰ τὴ μελαγχολινὴ Βλάχα ποὺ ἔχει μέλι στὰ χείλη καὶ μάγια στὰ μάτια καὶ τὸν μάγεψε.

Μεθᾶ τὸ λεβεντόπαιδο μὲ κρασὶ δραγατίνι, πίνει τῆς Δυμποβίτσας τὸ νερὸ καὶ ἀπλέγει τὸ μύρο του τὸ ἅγιο, τῆς βλάχας τὴ ἀμαρτωλὴ ἀναπνοή.

Ἡ τοὺς πειράζει σὰν τὴν ἀγαπᾶ τὴν βλάχα; Μὴ δὲν στέλνει στὴ μάννα του τὸ μαρμάρο της ἀπ' τὸν ἴδρω του;

Ἡ τοὺς πειράζει ἡ βλάχα μὲ τὴν κεντημένη τὴν ποδιὰ καὶ μὲ τὰ φλουριά;

Ἀ... θὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του καὶ νὰ ἀποθοῦν ὅλοι καὶ νὰ μὴ φυτρώνουν ὅπου θὰ τοὺς σπέρνουν, γιατὶ ἂν τὸν παραθυρώσουν θὰ ξεχάσῃ καὶ τῆς μάννας του τὸ γιὰ καὶ τῆς πατρίδος του τὰ χώματα καὶ τὸ γέρου τοῦ παππᾶ τὸ μῦρο, καὶ γιὰ ὅλα, μὰ γιὰ ὅλα ἡ ἀγάπη του θὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Καὶ ποιὸς τοὺς εἶπε νὰ τὸν ἀρραβωνιάσουνε παιδὶ ἀνήλικο ἔτσι τυφλά, ἀρώ·ηχτα; Ἡ κοιμισμένη του καρδιὰ ξύπνησε καὶ ἀφίκε θυμᾶται τὸ πλάνο ὄνειρο, μόνον βλέπει τὴν ἀλήθεια, τὴν παχουλὴ βλάχα στὰ μάτια ποὺ θαμπώνει μὲ τὰ φλωριά της.

Βουτᾶ τὴ γραφίδα στὶς καρδιάς του τὴ λάμπει καὶ γράφει γραφὴ φαρμακωμένη καὶ σκάνει στὴν πατρίδα.

Ἀνατριχᾶ σὰν συλλογίζεται τὴ γρηὰ μάννα του νὰ τραγουδῇ ἀβραντίτικα ἐκείνη τὴν φαρμακερὴ κατάρα γιὰ τὸν Δούναβι.

Ἀδικα τὴς ἔστειλε τὴ γραφή· ὁ γέρω παπᾶς δὲν τὴν ἐδιάβασε στὴ μάννα του. Ἐκαίνη ἔχασε τὸ χάρο της. Πολλοὺς ξενήτερα καὶ πολλοὺς· ἔθαψε καὶ γιὰ τὴν ξενηνα καὶ γιὰ τὸ Χάρο πολλὰ δάκρυα ἔχυσε καὶ τώρα ἐσβυσε τὸ φῶς της καὶ δὲν βλέπει τὴ μοναξιά της,

Ὁ Φίλιππος ἄμα ἔμαθε τὴν συμφορὰ ἔτρεξε στὸ χωριό του. "Ἀδικα ἡ βλάχα ζάχαρη μιλεῖ. Πετᾶ ἐκεῖνος μακρυὰ ἀπὸ τὰ χείλη της. Πετᾶ νὰ γλυκοφιλήσῃ τὰ σβυσμένα μάτια, νὰ πάρῃ τὴν εὐχή.

Ἐν δρόμο ἕνας πατριώτης τὸν παρηγορεῖ.

—Μὴν νοιάζεσαι' σὰν ἔχασε ἡ κερὰ Μήραινα τὰ μάτια της, ἔτρεξε ἡ Ἀγγελικοῦλα καὶ κλεισθηκε στὸ σπίτι μέσα καὶ τὴν παλεύεται ἐσὰν κόρη της ἀληθινή, ἂν καὶ ξέρει πῶς τὴν ἔχεις ξεχασμένη.

Ὁ Φίλιππος κοκκίνισε.

Τὸ σπίτι τὸ ἴδιο· ὅλα καθάρια γύρω· ὅλα ἀκαπτρά· στὸν τοῖχο κρέμεται τὸ καριοφύλι τοῦ πατέρα του. Ἡ γωνιὰ χύνει γύρω ἀόκαιρο φῶς, παιχνιδιάρικο καὶ φωτίζει τὴ γραῖα μάννα του. Πάντα εὐμορφη, ἀρχοντικιὰ μέσα στὴς χήρας τὴ μαύρη φορεσιά ποὺ τὴ φορεῖ ἀντρόπιαστα τριάντα χρόνια.

Τὰ μάτια της μεγάλα, πειὸ μεγάλα, μὰ σβησμένα δὲν φωτίζουν τὸ λυπημένο της πρόσωπο.

Σταθῆκε καὶ τὴν ἔβλεπε τὴ μάννα τὴν ἀγκαλιασμένη ποὺ ὁ ἔκκιος της ἐστοίχειωσε στὸ σπίτι. Θαρρεῖς ἤθελε νὰ μετρήσῃ ὅλα τὰ ποτάμια τὰ δάκρυα ποὺ ἔχυσε καὶ νὰ ξεμαγήσῃ τὸ πειὸ φαρμακεμένο, ἐκεῖνο ποὺ σβύσε τὸ φῶς της.

Ἡ ἀγκαλιὰ ἀνοίγεται· ὁλύθερμη, τὸν σφίγγει, τὰ χείλη κᾶτι λένε, τὰ μάτια χύνουν δάκρυα γλυκά.

Τὸν ψηλαφᾶ. Μεγάλωσε· Χριστὸς καὶ Παναγιὰ παληκάρι.

Ἡ φωνή του τῆς θυμίζει τὸ Μῆτρο. "Αν εἶχε τὰ ματάκια της, θὰ τὸς ἔβλεπε ἀχόρταστα. Μὰ ἔτσι ἤθελ' ὁ Θεός.

—Αἴ, ἂς μὴ σὲ βλέπω ἐγώ. Τὰ ψηλὰ βουνά, ἡ κρουσταλλένιαις βρύσαις σὲ εἶδανε. Πάτησες τῆς μεγάλης μάννας, τῆς πατρίδας, τὸ χῶμα.

Σηκώνει τὸ λυωμένο χέρι της, στηλώνει στὴν καπνισμένη ὀροφὴ τὴ σβυσμένη ματιά της καὶ μέσα ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια της.

—"Εχε τὴν εὐχή μου.

Συγγενεῖς, γειτόνισσαις πλημμύρησαν τὸ σπίτι καὶ μιὰ πεντάμορφη ξανθοῦλα μὲ πλεξίδα ὁλόχρυση γιὰ ὅλους φροντίζει, ὅλους τοὺς κερνᾶ καὶ στρώνει τραπέζι νὰ φάνε καὶ νὰ χαιρετίσουνε.

—Καὶ ὁ γέρος ὁ παππᾶς ;

—Ζῇ καὶ βασιλεύει.

—Θὰ τρέξω νὰ φιλήσω τὸ χέρι του.

Δύο πατριωτάκια τὸν φέρανε καὶ λέγει :

—Μὴ λαβαίνεις τὸν κόπο. "Ηρτα ἐγώ.

"Ὀλοι σηκώθηκαν μὲ σεβασμό. Ὁ γέρος εὐλόγησε τὸ τραπέζι καὶ ἀφοῦ ἤπιανε γιὰ τὸ «καλῶς ὥρισες» καὶ γιὰ τὴ μάννα τὴν καλόψυχη καὶ γιὰ τὸ γυιό, ὁ γέρος ὁ παππᾶς σίκωσε τὴν τσότρα ἀψηλά, ἐσιγόγρεμαν τὰ γεροντικὰ δάχτυλά του, ἔτρεμε καὶ ἡ φωνή του καὶ εἶπε :

Ἡ ἠθοποιὸς τοῦ Μουζίκ Χωλ Βίλμα Γκριμπάου, Γερμανικῆς καταγωγῆς, ἡ ὁποία θριαμβεύει εἰς τὸ Λονδίνον λαμβάνουσα δι' ἑκάστην παράστασιν 500 λίρας ἀποιβὴν ἤτοι περίου 200 χιλιάδας δραχμάς. Οἱ Λονδρέζοι εἶναι ἰδίως ξετρελλαμένοι μὲ τὶς γάμπες τῆς ὡραίας ἠθοποιοῦ τὰς ὁποίας θεωροῦν ὡς ἀνωτέρας καὶ αὐτῆς τῆς Μιστεγκέτ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΓΥΡΙΣΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ...

Ἤρθες λοιπόν;—"Α! πόσο σὲ περίμενα!
Στόλισα μάνθια τρυφερὰ τὴ κάμαρά μας.
Τὰ μπιμπελώ, τὰ βάζα, τὸ κρεββάτι μας,
ποὺ τόσο συνηθίσανε τὸν ἔρωτά μας.

Ἤρθες γιομάτη φῶς... γιομάτη ἔρωτα
κι' ὅλα θαρρεῖς χαμογελᾶνε γύρω.
Κ' ἡ νύχτα ποὺ λαμποκοπᾶ τόσο παράξενα,
λὲς πὼς ρουφᾶ τῆς σάρκας σου τὸ μῦρο...

Βγάλε τὸ φόρεμά σου. Τί μοῦ κάθεσαι;
Θὰ τὸ τσακίσῃς στὴ σαΐζ-λόγκ, θὰ τὸ λε-
[ρώσῃς.
"Ἐχουμε τόσα νὰ μιλήσουμε, μικροῦλα μου,
"Ἐλα λοιπὸν μέσα στὰ χάδια μου νὰ λυώσῃς

Θέλω ν'ἀκούσω νὰ μοῦ πῇς ἐκεῖ πῶς πέ-
[ρασες
στὴν ἐξοχὴ ποὺ τὸ φεγγάρι λαμπυρίζει.
Μέσ' στὰ λουλούδια π'εὐωδοῦν τόσο πα-
[θιάρικα,
ἐκεῖ π' ὁ ἔρωτας γελᾶ καὶ ξεμυαλίζει.

"Ω! μὴ μοῦ κρύψῃς τίποτα, ἀγάπη μου!
Στὴν ἐξοχὴ ἡ ἀπιστία εἶν' ἀναγκαία...
Δὲ θὰ ζηλέψω... Σ' ἀγαπῶ! — Πές μου τί
[σοῦτυχε;

—Τὰ πέρασες τοὔλάχιστον ὡραία;

Μὰ ἐσὺ σωπαίνεις...—Τί ἔπαθες; Κοκκίνισες
"Α! τί ντροπὴ σοῦ βούρκωσαν τὰ μάτια.
—Δέ μοῦ μιλᾶς; Κάτι μοῦ κρύβεις ἄσατη.
Πάψε νὰ κάνῃς πείσματα, γινάτια...

"Ἐλα λοιπὸν γιὰ κύτταξε τριγύρω μας
λάμπει τὸ ἀμπαζοὺρ καὶ μᾶς φλογίζει,
χορεύουνε οἱ πόθοι τῶν ὀνείρων μας
κ' ἡ τρέλλα ξεπετᾶ καὶ στροβιλίζει.

Μὴν κάνεις πείσματα. Ἀρχίνα ὅπως ἄλ-
[λοτε!
Τὰ χάδια τὰ φιλιὰ καὶ τὰ παιχνίδια.
Τὰ μπράτσα μου εἶναι ἔτοιμα νὰ σφίξουνε
τὸ σῶμα τὸ κουκλίστικο σὰ φείδια...

"Ω! δὲν μιλᾶς; Δειλιάζεις; Κάτι σοῦτυχε!
Γι' αὐτὸ τρέμουν παιδάκια τὰ χείλια;
—"Α! Πονηρὴ γυναῖκα τὸ κατάλαβα
θέλεις νὰ μὲ πεθάνῃς ἀπ' τὴ ζήλεια...

Κώστας Στ. Κεφινιώτης

—Ἐγὼ πίνω στὴν ὑγειὰ τῆς Ἀγγελικούλας ποὺ σὰν ἄγγελος κύτταξε τὴν κυρὰ Μήραινα στὴν ἀρρώστεια της.

Ἡ Ἀγγελικοῦλα κοκκίνισε· τὰ μάτια της τὰ θαλασσιὰ γέμισαν ἀπὸ λάκρυα καὶ τοῦ Φιλίππου ἡ ματιὰ εἶδε τὸ δαχτυλίδι του στὸ δάχτυλό της καὶ τὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἄνθισαν στὸ πρόσωπό της.

Ἡ βλάχα κοκκίνιζε μόνο μὲ τὸ κρασί· τὰ δικά τριαντάφυλλα ποτὲ δὲν τὴν παρέχυσαν.

—Σ' εὐχαριστῶ, παππᾶ, ποὺ ἤπιες γιὰ τὴν Ἀγγελικούλα μου, εἶπε ὁ Φίλιππος κ' ἔδωκε τὴν τσότρα ἀπ' τὰ χεῖλη του στὴν Ἀγγελικούλα.

Ψαλμοί, τραγούδια, γέλοια, ἀντήχησαν στὸ βουβὸ χωριὸ· πιστολιαῖς συχνὰ συχνὰ φοβίζουν τὰ πουλάκια.

Ὁ γέρος ὁ παπποῦς φορεῖ τὰ ὁλόχρυσα ἀμφιά του, χαρούμενο ποὺ ἀξιώθηκε νὰ εὐλογήσῃ τὸ γάμο τῶν παιδιῶν ποὺ τ' ἀρ' ραβώνιασε μικρὰ μικρό.

Ἡ κυρὰ Μήραινα τῆς ἔβγαλε χηρείας τὴ φορεσιὰ καὶ λάμπει ἀπὸ χαρὰ ὅλο τὸ πρόσωπό της· κι' ἂς εἶναι θρυσμένα τὰ μάτια της.

Ὁ γαμπρὸς λεβέντης, ἡ νύφη πενιάμορφη ντροπαλὴ οἱ καλεσμένοι, ὅλο τὸ χωριὸ χαρούμενοι.

Ἡ Ἐκκλησιὰ φωτοπεί· χυμένη θυμίζει τὴν ἀνάστασι καὶ ἀληθινὰ ἀνεστήθηκε ἕνας νεκρὸς Λάζαρος μιὰ πεσαμένη ἀγάπη.

† ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ πιὸ δυνατὴ γυναίκα

Τοῦ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΤΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

[Ὁ Πάντέλογλου ἕνας νεόπλουτος ξιπασμένος μόλις παντρεύτηκε ταξειδεύει μὲ τὴ νεαρὰ γυναῖκα του διὰ τὴν Κέρκυραν. Ἐνῷ ὁ Παντέλογλου πιάνεται στὸ πόκερ στὸ σαλόνι τοῦ βαποριοῦ ἡ γυναῖκα του εἶναι ὁ στόχος τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ γιὰ τὴν ὡμορφιά της. Κάθεται μόνη σὲ μία γωνία βυθισμένη σὲ ρέμβη ὅταν ἕνας μικρὸς καμπρώτος τῆς φέρνει ἕνα σημείωμα μὲ τὴν ὑπογραφὴν Παῦλος καὶ τὴν καλεῖν'ἀνεβῇ ἀμέσως εἰς τὴν γέφυραν τοῦ βαποριοῦ διὰ νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἡ Λέκα μεταβαίνει πρὸς συνάντησίν του καὶ δικαιολογεῖται διὰ τὸν γάμο της μὲ τὸν Παντέλογλου].

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ὑπαινυγμὸς αὐτός, ἔκανε τὴ Λέλα ποὺ ἄκουγε τόση ὥρα τὰ πικρὰ λόγια τοῦ Παύλου χωρὶς νὰ μιλῇ, νὰ ἐξεγερθῇ. Σήκωσε τὸ κεφάλι της, τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ εἶπε:

—Μὲ ἀδικεῖς... Νᾶξερες πόσο λάθος ἔχεις γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ λές...

Ὁ Παῦλος χαμογέλασε ἕνα χαμόγελο εἰρωνικὸ καὶ ἐξακολούθησε:

—Σὲ ἀδικῶ; Μονάχα αὐτὸ δὲν περίμενα ν' ἀκούσω. Γιατὶ λοιπὸν ἐπρόδωσες ἔτσι τὴν ἀγάπην μας; Γιατὶ δὲν εἶσαι σὺ ἐκείνη ποὺ μοῦ ὡρκίστηκες αἰώνιον ἔρωτα; Δὲν εἶσαι σὺ ἐκείνη ποὺ μοῦ ἔλεγε ὅτι θὰ προτιμοῦσες νὰ πεθάνῃς, παρὰ νὰ γίνῃς γυναῖκα ἄλλου; Δὲν θυμᾶσαι τὶς ὑποσχέσεις σου καὶ τοὺς ψευτικοὺς ὅρκους σου; Δὲν θυμᾶσαι τὶς ὡραῖες στιγμὲς ποὺ τὰ χείλη σου μοῦ ψιθίριζαν τύσα ἐρωτικὰ γλυκόλογα καὶ μοῦ ἔ.τοῦσες νὰ σοῦ ἐπανα-

Ο ΑΤΤΟΥΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 24ης σελίδος)

πειὰ στὸ μοναστῆρι, τοῦ εἶπε σιγοκλείνοντας τὸ μάτι.

Ἔλα ὅμως ποὺ ἡ ἀγάπη δὲν ἐπιδέχεται φραγμούς. Τὸ ἀδελφιτὸ ζευγάρι ἀντομωθηκε πάλι, σιώπανε τὰ χειλια τους κι' ἄμαρτήσανε. Τὰ εἶδε ὁ προεστὼς καὶ «ξέσχισε τὰ ἱμάτιά» του αὐτὸ: ὁ ἀθῶος, ὁ ἀμόλυντος, ὁ ἄσπιλος. Ξανάκαμε παρατήρηση στὸν Εὐτύχιο, μὰ ἐκεῖνος ξεσπάθωσε. Μὴν τάχα δὲν εἶχε δίκηο.

Ἦταν Μεγαλοβδόμαδα.

Παρασκευή.

Τὸ δράμα τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεανθρώπου συγκλονοῦσε τὸν κόσμο ὅλον καὶ μεσ' στὸ κελὶ προεστὼς κι' ἀδελφὸς σὰν μανιασμένα θηρία ἀλληλοκυτάζε ε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, θαβγαινε ἀπὸ τὸ μοναστῆρι ὁ νέος, θὰ γινόταν κοσμικὸς γιατὶ ἡ ζωὴ ἐκεῖ καμμιὰ διαφορὰ δὲν εἶχε.

Ὅλα προσχήματα, ὅλα ψεύδη ἀλλοίμονον χριστιανικὴ θρησκεία πόσα ἀνομήματα γινονται στο διομά σου.

Ἀφοῦ τὰ εἶπαν γιὰ τὴνάναχώρηση,τράβηξαν τὸν δρόμογιὰ τὸ παρεκκλήσι. Ὁ Εὐτύχιος προπορευόταν.Ὁ προεστὼς προχώρησε λιγο καὶ τὸν ἔφυασε :

—Ἄλλαξε τὸ ὕφος σου, γίνου γελαστό.,ὑποκρίσου τὸν χαρούμενο μὴν καταλάβουντίποτε οἱ ἄλλοι, τοῦπε..

Νὰ τὶ διδάσκουν ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν τοὺς ἁγίους.

***

Ὁ Ἀττοῦλα γύρισε στὴν πατρίδα του. Κι' ἂν ὑποφέρῃ τὸ παιδὶ κι' ἂν δυστυχῆεἶνε γιατὶ κανεὶς λαμὰ δὲν γυρίζει νὰ τὸν κυττάξῃ.

καμβάνω χίλιες φορὲς τὴ λέξη σ' ἀγαπῶ;.. Γιατὶ δὲν μιλᾶς; Αἴ;;...

Πραγματικα, ἡ Λέλα δὲν μιλοῦσε. Ἄκουγε μονάχα τὰ πονεμένα λόγια ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν πληγωμένη καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγάπησε. Κι' ἐκεῖνος ἐξακολούθησε ἀκόμα. Ἤθελε νὰ τῆς πῇ πολλὰ, νὰ τὴν κάνῃ νὰ πονέση βαθειὰ μὲ τὰ λόγια του, ὅπως κι' ἐκείνη τὸν ἔκανε νὰ πονέση μὲ τὴν πράξη της.

—Δὲν μιλᾶς;... Ἀλλὰ τί νὰ πῆς.. Σὲ ρωρῶ γιατὶ δὲν πῆρες ἐμένα καὶ προτίμησες ἕναν ἄλλον. Τὶ ἀνόητος ποὺ εἶμαι νὰ κάνω τέτοιες ἐρωτήσεις. Ἐγὼ εἶμαι ἕνας φτωχὸς ποὺ δὲν ἔχω δημιουργήσει τίποτε. Ἐνῷ ἐκεῖνος. Ἐκεῖνος ἔχει χρῆμα. Ἔχει βίλες. Ἔχει αὐτοκίνητα. Εἶναι σὲ θέση νὰ σοῦ προσφέρῃ τὰ πιὸ πολύτιμα μπιζοῦ, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς πειὸ ἀκριβές σου ἰδιοτροπίες. Ἐνῷ ἐγώ, ἴσως δὲν εἶχα νὰ σοῦ προσφέρω τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά. Ἔχεις δίκηο. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμένω. Ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ μονάχος μου ἀπὸ τὴ σκέψη ὅτι θὰ μποροῦσες νὰ γίνῃς γυναῖκα μου. Ἔπρεπε νὰ καταλαβω ἀκόμα ὅτι μιὰ γυναῖκα σήμερα προτιμᾶ ἕνα γουρούνι, φτάνει νἄχῃ χρήματα...

Ἡ Λέλα ψιθύρισε:

—Παῦλο.. εἶναι ἄντρας μου.

—Μὲ συγχωρεῖς ποὺ τοὔδωσα αὐτὸ τὸ ὄνομα... Ἴσως ἐσένα νὰ σοῦ φαίνεται ἄγγελος...

Ὁ Παῦλος ἔπαψε. Ἤθελε νὰ τῆς πῇ πολλὰ ἀκόμα νὰ τῆς μιλήσῃ ὥρες ὁλόκληρες. Ἀλλὰ τὰ λόγια πνιγόταν μέσα του. Ἡ συγκίνησις δὲν τὸν ἄφηνε νὰ φέρῃ σὲ τάξη τὶς ἰδέες του... Γύριστε τὸ κεφάλι του πάλι πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ἄφησε τὰ μάτια νὰ βυθισθοῦν πιὸς στὸ ἀπέραντο σκοτάδι ποὺ τοὺς ἐκύκλωνε. Τὸ λίγο φεγγάρι εἶχε κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ πυκνὰ σύνεφα καὶ μονάχα τὰ φῶτα τοῦ καραβιοῦ ἔσχιζαν μὲ τὸ ἀσθενικό τους φῶς τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Κοντά τους δὲν ἦταν κανείς.

Ἡ Λέλα, πλησιασε ἀκόμα πιὸ κοντὰ τὸν Παῦλο. Ἄπλωσε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι της στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρε-ε:

— Προτίμησες τὸν Παντελογλου μόνο γιατὶ ἦταν πλούσιος.

—Ἄκουσέ με Παῦλο. Δὲν ξέρει;τὶ πονέβη καὶ γι' αὐτὸ δὲν σὲ ἀδικῶ γιὰ ὅλα μοῦ λές τόσην ὥρα. Καταλαβαίνω πόσο δίκηο. Ξέρω πῶς μ' ἀγάπησες ἀληθινὰ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπ... Ὤ! Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι, μὴ γελᾶς... Ἐπιλείπες, αὐτὸν τὸν καιρό! Καὶ ὅταν ἔσες, ἐιωθες ὅτι παντρεύτικα ξαφνικά. Ἀπὸ σ' ἔκανε νὰ πονέσῃς, νὰ ὑποφέρῃς... ὑποφέρω κι' ἐγὼ λιγώτερο, ἀλλὰ βρέθηκα στὴν ἀνάγκη νὰ τὸ κάμω. Ποτὲ μὴ δοκίμασε ἕναν ἄνθρωπον ἀναπολόγητο. Ἀκουσε τὸ λοιπόν... Ξέρεις ὅτι ἡ δουλειὲ, τοῦ μπαμπᾶ δὲν ἐπήνιαναν καλὰ τελευταῖα. Βρισκόμενε ἡ ἀτίμωσις. Ἴσως ἡ φυλακή. Ἴσως καὶ ἡ αὐτοκτονία. Μονάχα ἕνας μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ : ὁ Παντελόγλου.

—Ὁ ἄντρας σου

Ναί. Αὐτὸς ἦταν πολὺ πλούσιος. Κι' ἀπὸ πλέον ἤξερε τὴν κατάσταση τοῦ πατέρα. Αὐτὸς ποὺ τὸν μισεῖς ἐοὺ εἶχε ἐκδηλώσει ἀπὸ καιρὸ τὴν ὕποπτη συμπάθειά του σὲ μένα. Δὲν ἐπορέλειπε εὐκαιρία νὰ μ' ἀφίσῃ νὰ τὸ καταλάβω. Ἐγὼ ἔκανα ὅτι ἀγνοοῦσα τοὺς σκοποὺς του κι' ὅταν κἄποτε εἶχε τολμήσει σαφῆ πρότασιν, τὸν ἀπεγοήτευσα ἀμέσως καὶ γιὰ πάντα. Ἀλλά, ὅταν ἔμαθε σὲ τί οἰκονομικὴ θέση βρισκόταν ὁ πατέρας πρωθυμοποιήθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὸν ἐνισχύσῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ ὑπὸ ἕναν ὅρο : Νὰ γίνω γυναῖκά του. Ἀλλοιῶς ἄφισε νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν πτῶσιν τοῦ πατέρα. Βλέπεις τὸ εἶχε βάλει πεῖσμα. Ὁ πατέρας μοῦ τὸ εἶπε κοθαρά.

—Καὶ σοῦ εἶπε νὰ τὸν πάρῃς.

—Ὄχι. Παῦλο. Δὲν μοῦ εἶπε τέτοιο πρᾶγμα. Ἴσως, ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ μοῦ ἐπιβάλῃ σατραπικὰ τὴ θέλησή του ὅπως ἄλλοι πατέρες νὰ εἶχα ἀρνηθῇ. Μοῦ ἀνεκοινώσε μονάχα τὴν πρότασιν τοῦ Παντελόγλου καὶ μὲ ἄφησε νὰ ἀποχασίσω ἐγώ. Ἂν εἶχεν ὄχι, ἤξερα καλὰ ὅτι θὰ μὲ περίμενε μεγαλύτερα δυστυχία. Φοβόμουν πολὺ γιὰ τὸ μπαμπᾶ. Εἶναι ὁ μόνος ποὺ εἶχα στὸν κόσμο. Ἔτσι, εἶπα τὸ ναί, καὶ ἔγινα γυναῖκα τοῦ Παντελόγλου.

—Βιάστηκε γι' αὐτο μάλιστα, ἐψιθύρισε ὁ Παῦλος.

—Ναί. Ἴσως φοβόταν νὰ μὴ μὲ χάσῃ. Ἔτσι εἶναι τὰ πράγματα Παῦλο. Ἔχασα τὴν εὐτυχία μου, τὸ ξέρω, σ' ἔκανα καὶ σένα δυστυχισμένο, ἀλλὰ μὲ παρηγορεῖ ἡ σκέψη ὅτι ἔσωσα τὸν πατέρα μου...

—Καὶ κατεδίκασες τὸν ἑαυτόν σου νὰ ζῇ κοντὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο σὰν τὸν Παντελόγλου. Σοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση μπακάλη ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κάτω.

—Τώρα εἶνε ἄντρας μου πιά... Ὅσα μοῦλὲς γι' αὐτὸν μὲ κάνουν νὰ νοιώθω περισσότερο τὴν δυστυχία μου... Νομίζεις ὅτι ἔπρεπε νὰ θυσιάσω τὸν πατέρα μου ;

—Σοῦ ἦταν πιὸ εὔκολο νὰ θυσιάσῃς ἐμένα.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ τέλος τοῦ ἱππότου Μπαριαλιάν

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν δραστήρια γυναῖκα. Εἶχε παραστῆ χωρὶς φόβο στὴν πολιορκία καὶ στὴν παράδοσι τῆς πρώτης ταβέρνας της. Ἄλλωστε, στὰ νειάτα της, εἶχε λάβει μέρος σὲ πολλὲς ἐκστρατεῖες ποὺ διοργάνωσε ἡ Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων.

Ἡ Καθὼ μὲ κάτι «μικρὲς οἰκονομίες» ἄνοιξι τὴ ταβέρνα «οἱ δύο νεκροὶ τὸ μαλοῦν» ποῦ ἡ ἐπιγραφή της δὲν ἦτο ἀρκετὴ νὰ τὸ παρελθόν της. Ἦτο κοινὸν μυστικὸν τῆς ἀξιοτίμου πελατείας της ὅτι εἶχε ἐξαποστήλη εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς δύο τρουβάνδους οἱ ὁποῖοι ἐναλλὰξ ὑπῆρξαν «σύζυγοί της» Καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ κεφαλαίου της προήρχετο ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῶν δύο πρώτων συζύγων της. Ἡ Καθὼ ὅμως δὲν ἦτο ἀχάριστη. Ὅλα τὰ ὅλα. Ἤθελε πρὸ παντὸς νὰ τιμήσῃ τὴ μνήμη τους. Καὶ ἀντὶ οἱουδήποτε ἄλλου μνημείου ἔδωσε εἰς τὴν ταβέρνα τὸ τίτλον, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἀντίληψίν της ἐτιμᾶσε τὴν μνήμην τῶν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς παραθεριζόντων συζύγων της.

Ἡ δουλειὲς τῆς ταβέρνας πήγαιναν καλὰ καὶ ἡ πελατεία ἦτο ἀρκετὴ ἀποτελουμένη ὅλο ἀπὸ ἐκλεκτὰ κακοποιὰ στοιχεῖα, τρουβάνδους καὶ γυναῖκες τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης. Ἀλλ' ἡ Καθὼ βιαζότανε νὰ γίνῃ πλουσία καὶ σὰν ἔξυπνη ἐπιχειρηματίας δὲν περιορίζετο μόνον στὶς δουλειές τῆς ταβέρνας ἀλλ' ἐπεξέτεινε τὴ δράση της σὲ παντοειδεῖς ἄλλου εἴδους, «ἐ ν τί μ ο υ» πάντοτε χαρακτῆρος, ἐπιχειρήσεις. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τῆς ἔδιδε τὰ μεγαλύτερα κέρδη ἦτο ἡ τοκογλυφία. Ἡ Καθὼ ἐδάνειζε, πάντοτε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, μὲ πεντακόσιες καὶ χίλιες φορὲς συχνὰ στὰ ἑκατὸ τόκο. Ὅσοι πελάται της εἶχαν «κεσάτια» στὶς δουλειές τους κατέφευγαν σ'αὐτήν. Ἡ Καθὼ τούς ἔπαιρνε πίστωση στὴν ταβέρνα καὶ τοὺς ἔλδε καὶ μετρητά, ἀρκετὶ νὰ κατέθεταν ὡς ἐγγύησι ὅτι τιμαλφὲς εἶχον εἰκοσαπλασίας ὅμως ἀξίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ρουσίτσα καὶ ἡ Πιακέττα κατέφυγαν σ' αὐτὴν διότι ἤξεραν ὅτι θὰ ἔσπευδε ὅπως καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε ἄλλωστε νὰ τὰς ἐξυπηρετήσῃ.

**

Ὅταν ξαναγύρισε στὴ ταβερνα ἡ Καθὼ βρέθηκε μποστὰ σὲ μιὰ ὄχι ἀσυνείδιστη σκηνὴ γιὰ τὸ κατάστημα. Δύο τρουάνδοι φιλονικήσαντες διὰ κάποια γυναῖκα τὴν ὁποίαν ὅ καθένας ἤθελε γιὰ τὸν ἑαυτόν του ἀνέσυραν τὰ σπαθιά τους νὰ μονομαχήσουν ἐνῷ ἡ ὑπόλοιπη πελατεία τῆς ταβέρνας ἐσχημάτισε ἕνα κύκλο γύρω τους καὶ ἀπελάμβανε τὸ θέαμα, ἐνθαρρύνουσα διὰ διαφόρων ἐπιφωνημάτων πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον ἐκ τῶν δύο ἀντιπάλων. Ἡ μονομαχία θὰ ἐσυνεχίζετο ἤδη ἀπὸ πολὺν ὥρα διότι οἱ δύο ἄνδρες ἦσαν κάθιδροι καὶ ἡ κόπωσις ἦτο ζωγραφισμένη εἰς τὰ πρόσωπά των. Ἀλλ' ὅπως ὅλοι οἱ τρουάνδοι ἦσαν πολὺ ἐξασκημένοι στὸ χειρισμὸ τοῦ ξίφους καὶ ἀπέφευγαν μὲ καταλλήλους χειρισμοὺς τὰ κτυπήματα.

—Ἐμπρὸς Γουλιέλμε!.

—Θάρρος!

—Μὰ τὸν Ἅγιον Λαυρέντιον δὲν θὰ εἶσαι γνήσιος τρουάνδος ἐὰν δὲν τοῦ χύσης τὸ αἷμα!

Ἡ Καθὼ ἐσταύρωσε τὰ χέρια της καὶ ἐνῶ ἡ σκέψι της ἦτο ἀλλοῦ βυθισμένη, παρα κολουθοῦσε μηχανικὰ τὸ θέαμα τῶν δύο συμπλεκομένων ἀνδρῶν.

Αἴφνης ἠκούσθη μιὰ φωνή'

—Ἡ περίπολος!

Ὡς διὰ μαγείας σχεδὸν ἀμέσως ἀπεκαταστάθη ἡ τάξις εἰς τὴν ταβέρνα. Ὅλοι ἐκάθησαν εἰς τὰς θέσεις των καὶ πρῶτοι ἀπ' ὅλους οἱ δύο μονομάχοι.

Ἡ περίπολος μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὴν ταβέρνα καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς ἀξιωματικὸς περιῆλθε τὰ διάφορα τραπέζια. Προφανῶς ἐζητοῦσε κάποιον. Ἡ κυρὰ Καθὼ ἔσπευσε νὰ κεράσῃ ἀπὸ ἕνα κρασὶ στὸν ἀξιωματικὸ καὶ τοὺς ἄνδρας τῆς περιπόλου καὶ τοὺς συνώδευσε μέχρι τῆς ἐξώθυρας τῆς ταβέρνας. Μόλις ἀπομακρύνθη ἡ περίπολος ἀμέσως ἤρχισε πάλιν ἡ μονομαχία. Οἱ δύο τρουάνδοι ἐπειγόμενοι νὰ δώσουν ἕνα τέλος εἰς τὴν διαφοράν τους ὡμοῦσαν μὲ ἐξαιρετικὴν λύσσαν ἐναντίον ἀλλήλων.

Ἐντὸς 5 λεπτῶν ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο εἶχε τραυματισθῇ εἰς τὸ στῆθος. Τότε οἱ δυὸ ὑπηρέται τῆς κυρᾶς Καθὼ τὸν σηκώσανε καὶ τὸν πήγανε σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου τὸν ἐναπέθεσαν εἰς ἕνα κρεββάτι ἐνῷ ὁ νικητὴς προσέφερε τὸν βραχίονά του εἰς τὴν ἐκλεκτήν του, χάριν τῆς ὁποίας ἐμονομάχισε καὶ ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμό, ἀπῆλθε διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ γλέντι του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ ἀξιωματικὸς περιῆλθε τὰ τραπέζια

ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

—Γιατὶ δὲ σοῦ γράφω ;

Εἶπα νὰ μὴ σοῦ γράψω ποτέ, παρὰ νὰ σ' ἀφίσω νὰ φαντάζεσαι ὅ,τι θές, καὶ νὰ μὴν ξέρῃς γιατὶ ἐξαφανίσθηκα.

—Γιατὶ ὅλ' αὐτά ;

Γιατί, ἐνῶ ἡ φύση ἔβαλε ὅλα τηςτὰ δυνατά καὶ σοῦκλεισε βαρυὰ ὅλες τὶς πόρτες τῆς ψυχῆς σου καὶ σοῦ πέθανε τὶς αἰσθήσεις, Σὺ μ' ὁρκιζόσουνα ψεύτικα.

***

Νᾶβλεπες μὲ τί λαχτάρα σὲ περίμενα 'κείνη τὴν ἡμέρα ποὺ θἄφευγες, στὸ σταυροδρόμι ποὺ θἄπερνες, μήπως θἄθελες νὰ σμίξῃς γιὰ τελευταία ἴσως φορὰ τὰ χείλη σου, μὲ τὰ χείλη ἐκεῖνα ποὺ ἀμέτρητες φορὲς σοῦ ψάλανε τὴ Θεϊκὴ λέξι, ποὺ σὲ φιλούσανε μὲ τὴν εὐλάβεια ποὺ φιλοῦνε τὸ Χριστό, ποὺ τόσες φορὲς ρουφούσανε τὰ δάκρυα σὰν κυλούσανε στὰ τριανταφυλλένια ἀπ' τὸ κλάμα μάτια σου, καὶ ποὺ σοῦ λέγανε διαρκῶς τὰ ὁμορφότερά τους λόγια.

Μὰ τὸ αἴσθημα τοῦ λυτρωμοῦ σου ἀπ' τὰ λουλουδένια δεσμὰ τῆς λατρείας μου, σ' ἔκανε νὰ μοῦ χαμογελᾶσῃς μόνο ψυχρὰ μέσ' ἀπ' τὰ τζάμια τ' αὐτοκινήτου, ποὺ προσπέρασε βιαστικά, μὲ τὸν βαρὺ του κρότο.π' ἔμοιαζε σὰν νὰ βογγοῦσε κι' αὐτὸ ἀπ' τὴν ἀναλγησιά σου καὶ χάθηκε μέσα στὴ σκόνη, ἀφίνοντάς με σὰν ἀποσβολωμένο στὴ μέση τοῦ δρόμου....

***

—Νὰ γιατὶ δὲ σοῦ γράφω.

—Νὰ γιατὶ χαροπαλεύω μερόνυχτα γιὰ νὰ σὲ ξεχάσω.

Μήπως ἡ λησμονιὰ γλυκάνει τὸν πόνο μου.

Μ' ἄδικα!

Γιατὶ σ' ἀγαπῶ σ' ἀγαπῶ ἄγγελέ μουμεῖο πολὺ τώρα ποὺ δὲν εἶσαι κοντά μου !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙΓΙΑΔΑΚΗΣ

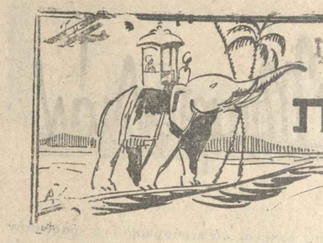

Τά περιεργότερα πράγματα τοῦ κόσμου

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 3

Ἐν γένει περὶ τῶν ἀριθμῶν ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν τά περιεργότερα καὶ τὰ μᾶλλον ἀλλόκοτα πράγματα καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς ὑπῆξαν μαθηματικοὶ ἰδιότροποι, οἵτινες ἀπεπειράθησαν νὰ συνδυάσωσι ἀριθμοὺς κατὰ μυρίους φανταστώδεις τρόπους, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξήγαγον τὰ παραδοξότερα τῶν συμπερασμάτων.

Μεταξὺ δὲ τῶν ἀριθμῶν τούτων ὁ 3 κατέχει μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας θέσεις.

Καὶ ἐν πρώτοις ὁ Νῶε ἐγέννησε 3 υἱούς, οἵτινες ἐπλήρωσαν κατοίκων τὰ τότε γνωστὰ 3 μέρη τῆς γῆς.

3 λειτουργίαι τῆς νυκτὸς τῶν Χριστουγέννων πρὸς τιμὴν τῆς Χριστοῦ γεννήσεως.

3 μόνον εἶνε παρὰ τῆς Πολιτείας παραδεδεγμέναι κινηταὶ ἑορταί.

3 ἐπείραξεν ὁ Σατανᾶς τὸν Κύριον ἡμῶν.

3 ὁ Ἅγιος Πέτρος ἀπηρνήσατο τὸν θεῖον αὐτοῦ διδάσκαλον.

3 ἔπεσε ὁ Κύριος ἡμῶν φέρων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ τριήμερον ἀνέστη μετὰ τὴν σταύρωσιν. Ἀπέθανε δὲ τὴν 3 Ἀπριλίου, τὴν 3 μετὰ μεσημβρίαν ὥραν εἰς ἡλικίαν 33 ἐτῶν καὶ 3 μηνῶν.

Τὸ σῶμα αὐτοῦ ἦτο τυτηημένον διὰ 3 καρφίων.

Ἐν Βηθλεὲμ 3 βασιλεῖς μάγοι προσήνεγκον αὐτῷ 3 εἰδῶν δῶρα.

3 σταυροὶ ὑψώθησαν ἐπὶ τοῦ Κρανίου τόπου.

3 πρόσωπα εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

3 αἱ διαιρέσεις τοῦ χρόνου· τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον.

3 αἱ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἡλικίαι· ἐφηβική, ἀνδρική καὶ γῆρας.

Αἱ 3 μεγάλαι τῆς Αἰγύπτου πυραμίδες.

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος εἶχε 3 πλοῖα ὁπόταν ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικήν.

Οἱ 3 ἐπίσκοποι Ἐκλέκτορες τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Ἡ Τριανδρία τῶν Ρωμαίων.

Ὁ Ρώμηλος διῄρησε τὸν λαὸν τῆς Ρώμης εἰς 3 φυλάς.

Αἱ 3 λέξεις τοῦ περιβοήτου γράμματος τοῦ Καίσαρος «ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα».

Αἱ 3 χάριτες.

Ἡ τριαίνα τοῦ Ποσειδῶνος.

Ὁ τρίπους τῶν ἀρχαίων χρησμῳδῶν.

3 ἀντίζηλοι θεαὶ ἤριζον περὶ τοῦ μήλου τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ Πάριδος.

Αἱ τρεῖ μοῖραι. ἡ Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος.

Ἡ Ἄρτεμις ἐλατρεύετο ὑπὸ 3 ἐπωνυμιῶν καλουμένη Φοίβη εἰς τὸν Οὐρανόν, Ἄρτεμις ἐπὶ τῆς Γῆς, καὶ Ἑκάτη ἐν τῷ Ἅδῃ.

3 οἱ τοῦ Ἅδου δικασταί. Μίνως, Αἰακός, Ραδάμανθυς.

3 οἱ τοῦ Κρόνου υἱοί, Ζεύς, Ποσειδῶν καὶ Πλούτων.-

3 εἶνε οἱ ρυθμοὶ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ὁ Δωρικός, ὁ Ἰωνικός, καὶ ὁ Κορινθιακός.

3 αἱ μεγάλαι φυλαί, ἡ Καυκασία, ἡ Μογγολλικὴ καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ καὶ 3 πρώτιστα χρώματα τῶν φυλῶν αὐτῶν, τὸ λευκὸν τὸ μέλαν καὶ τὸ χαλκοῦν.

3 βασιλεῖς τῆς Γαλλίας μόνον ἐπειράθησαν νὰ κατακτήσωσι τὸ Μιλάνον, Λουδοβίκος ΙΒ', Φραγκίσκος ὁ Α' καὶ Κάρολος Η'.

3 μεγάλαι συνελεύσεις κατὰ τὴν πρώτην Γαλ. ἐπανάστασιν, ἡ Συνταγματική, ἡ Νομοθετικὴ καὶ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις.

3 διαιρέσεις διάσημοι εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, οἱ Γιρονδῖνοι οἰδρεινοὶ καὶ οἱ Πεδαινοί.

3 χρώματα εἰς τὴν τωρινὴν Γαλλικὴν σημαίαν.

3 λαμπραὶ λέξεις εἰς τὸ ἔμβλημα τῆς Δημοκρατίας τῆς Γαλλίας.

3 ὕπατοι ἐπὶ τῆς πρώτης Δημοκρατίας.

Ναπολέων ὁ Α.' κατώκησεν ἀλληλοδιαδόχως 3 νήσους, τὴν Κορσικὴν, τὴν Ἔλβαν καὶ τὴν Ἁγίαν Ἑλένην.

Ἡ μεγάλη Βρεττανία σχηματίζεται ἐκ 3 Κρατῶν, τῆς Ἀγγλίας, Καληδονίας καὶ Ἰρλανδίας.

Ἡ ἀρχαία ἠπειρωτικὴ γῆ συνέκειτο ἐκ 3 μεγάλων μερῶν, τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς.

Τὰ 3 ἧς φύσεως βασίλεια, τὸ ζωϊκόν, φυσικὸν καὶ τὸ τῶν ὀρυκτῶν.

3 σειραὶ ὀρέων, Πυρηναῖα, Ἄλπεις καὶ Ἰουράσια, χωρίζουσι τὴν Γαλλίαν ἀπὸ 3 χωρῶν, τῆς Ἱσπανίας, Ἰταλίας καὶ Ἐλβετίας.

3 οἱ μεγάλοι τραγικοὶ ποιηταὶ ἐν Γαλλίᾳ Κορνήλιος, Ρακίνας καὶ Βολταῖρος.

Πάντες γνωρίζουσι.

Τοὺς 3 Ὀρατίους καὶ τοὺς 3 Κουριατίους.

Τοὺς 3 Ὀλυνθιακοὺς τοῦ Δημοσθένους.

Τὰ 3 λεγεῶνας τοῦ Βαρίου.

Τοὺς 3 Μεσσηνιακοὺς πολέμους.

Τοὺς 3 Μηδικοὺς πολέμους.

Τοὺς 3 Φοινικικούς,

Εἰς τὴν Γεωγραφίαν εὑρίσκομεν.

Τὰς 3 Βαλεριάδας νήσους.

Τὰ 3 μόνον μεγάλα ἡφαίστεια ἐν Εὐρώπῃ, τὴν Ἔλβαν, τὴν Αἴτναν καὶ τὸν Βιζούβιον.

Αἱ 3 τῆς ψυχῆς δυνάμεις· τὸ διανοητικόν, τὸ αἰσθητικὸν καὶ τὸ βουλιτικόν.

Ἑκάστη ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ διαρκεῖ 3 μῆνας.

Τὰ μαθηματικὰ περιλαμβάνουν 3 μεγάλας διαιρέσεις, Ἀριθμητικὴν, Ἄλγεβραν καὶ Γεωμετρίαν.

3 εἰδῶν γωνίαι, ὀρθαί, ὀξεῖαι, ἀμβλεῖαι.

Ἡ ἱστορία διαιρῆται εἰς τρία μεγάλα τμήματα, εἰς ἀρχαίαν, τὴν τοῦ μεσαίωνος καὶ τὴν νεωτέραν.

3σφαῖραι χρειάζονται διὰ σφαιριστήριον.

Κόκκινο ρύζι

Μέχρι τοῦδε ἦτο γνωστὴ ἡ ὕπαρξις τῆς διάφορα μέρη τῆς Ἀφρικῆς αὐτοφυοῦς ἀγρίας ὀρύζης. Ἤδη ὅμως εἰς τὰ περιχώματα τοῦ Ρισὰρ-Τὼλ ἀνεκαλύφθη μιὰ ποικιλία τοῦ φυτοῦ τούτου λίαν περίεργος. Ἀναφαίνεται μὲ τὰς πρώτας βροχὰς εἰς ἐκτάσεις τὰς ὁποίας καταλύζει ὁ ποταμὸς Σενεγάλης ἡ τὰ παραποτάμιά του καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ὕδωρ ὑψοῦται, ἀναπτύσσεται καὶ τοῦτο οὕτως ὥστε διατηρεῖ πάντοτε τὸ αὐτὸ ὕψος ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Ὁ καρπός του πολὺ κόκκινος, πολὺ ξηρός καὶ ἀρκετὰ σκληρός ἐὰν τεθῇ ἐντὸς ὕδατος φουσκώνει καὶ χάνει ἀρκετὸν μέρος τοῦ χρώματός του. Εἶνε πολὺ θρεπτικὴ τροφὴ καὶ ἀρέσκει εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι τὴν συλλέγουν χωρὶς καμμίαν καλλιέργειαν.

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ἕνας κύριος, κάπως ἡλικιωμένος, μὲ μακρυὰ ψαρὰ μαλλιά, μπαίνει σ' ἕνα κατάστημα μουσικῶν εἰδῶν.

—Θέλω ν' ἀγοράσω ἕνα κλαρινέτο, λέει στὸν καταστηματάρχη, ὁ ὁποῖος τοῦ δίδει ἕνα.

Ὁ κύριος δοκιμάζει τὸ κλαρινέτο.

—Διάβολε, φωνάζει ὁ καταστηματάρχης γιὰ ἀρχάριος ποὺ εἶσθε παίζετε ἀρκετὰ καλά.

—Ὤ! μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο εἶμαι πρῶην τυφλός.

* * *

—Μὴν κλαῖς Νίτσα θὰ τὸν ξαναφέρω τὸν ἄνδρα σου μιὰ μέρα στὸν οὐρανό.

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κλαίω.

* * *

Ὁ Πελάτης πρὸς τὸν κουρέα :

—Γιατὶ ἄργησες νἄρθῃς ;

—Ἤμουν στὶς Κας.Κ.γιὰ νἀτήνκτεινω. Ξέρετε ἔχει πάρα πολλὰ μαλλιά.

—Δικά της εἶναι ;

—Βεβαίως τῆς τὰ πούλησα ἐγώ.

* * *

Ὁ Νοσοκόμος. — Ὁ σφυγμός σας ἀτιπί πολὺ τακτικά.

Ὁ Ἄρωστος Μὰ ἐκεῖ εἶνε τὸ ρολόϊ μου.

ΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ ΤΑΞΕΙΣ

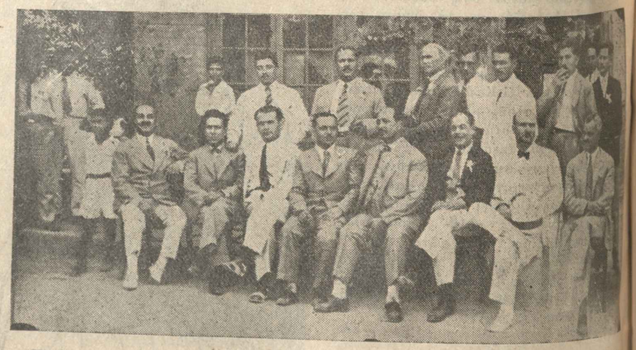

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον Ἀδελφότητος Καταστηματαρχῶν Κουρέων καὶ Κομμωτῶν ἐπὶ τῆς Διοικήσεως τοῦ ὁποίου εἶδεν πολλὰς προόδους τὸ συμπαθὲς σωματεῖον.

ΑΙ ΣΦΑΙΡΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ὁ διαγωνισμός μας διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὡραιοτέρων Ἑλληνίδων συγκεντρώνει καθημερινῶς μεγαλείτερον ἐνδιαφέρον τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ὑποβολῆς νέων ὑποψηφίων ὅσον καὶ ἀπὸ ἀποτελέσματος τῆς διεξαγομένης ψηφοφορίας. Μέχρι τοῦδε ἐδημοσιεύσαμεν περὶ τὰς 90 φωτογραφίας ὑποψηφιοτήτων ἔχουνδὲ ἐν τῷ μεταξὺ ὑποβλθῆ φωτογραφίας περὶ τὰς 50 ἄλλαι ὑποψηφιαι. Τὸ ἐνδιαφέρον ἐξ ἄλλου τοῦ διαγωνιστικοῦ μας κοινοῦτὸ ὁποῖον σπεύδει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ψηφοφορίαν προσείς ἓν ζεῦγος μεταξὺ τῶν καλτσῶν τοῦ γνωστοῦ οἴκου Ἐτάμ. Παρακαλοῦνται ὅπως ἄνευ καθυστερήσεως διέρχωνται ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας διὰ νὰ παραλαμβάνουν τὰ δῶρα των.

Εἰς ἀνάμνησιν τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ ἐκδοθῇ εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ λεύκωμα ἐπὶ πολυτελεστάτου χάρτου μὲ θαυμάσιον ἐξώφυλλον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ περιέχονται αἱ φωτογραφίαι μετὰ σχετικῶν βιογραφικῶν σημειωμάτων, ὅλων τῶν ὑποψηφίων, δημοσιευθεῖσαι καὶ μὴ εἰς τὸ «Τὶκ-Τὰκ». Εἰς τὸ ἐν λόγῳ λεύκωμα θὰ δημοσιευθοῦν καὶ φωτογραφίαι δεσποινίδων ἢ κυριῶν αἱ ὁποῖαι διὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν. Αἱ τελευταῖαι παρακαλοῦνται ἀπὸ τοῦδε νὰ διέρχωνται ἀπὸ τὸ ἀτελὲ τοῦ κ Ξανθάκη διὰ νὰ φωτογραφίζωνται εἰς καλλιτεχνικὰς στάσεις.

Καὶ ἕνα συνοικέσιον.

Ὁ διαγωνισμος μας εἶχε καὶ μίαν εὐχάριστον συνέπειαν διὰ μίαν ἐκ των ὑποψηφίων τῆς ὁποίας ἡ φωτογραφία ἐδημοσιεύθη εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα φύλλα.

Κάποιος ὁμογενὴς πλουσιώτατος ἐγκατεστημένος εἰς Ἀθηνυίαν εἶδε τὴν φωτογραφίαν τῆς ἐν λόγῳ ὑποψηφίας εἰς τὸ «Τὶκ-Τὰκ» καὶ ἔστειλεν τὰ μας ἀπευθύνη μίαν ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον τὴν ἐζητοῦσε εἰς γάμον. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἴχομεν καμμίαν ὁμοιότητα ν' ἀποδεχθῶμεν ἢ ν' ἀποκρούσωμεν τὴν προσφοράν, διεβιβάσαμεν αὐτὴν πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς κόρης ἡ ὁποία εἶναι ὑποψηφία. Οὗτοι εὐτυχεῖ, ὅπως μᾶς ἐπληροφόρησαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἐσπευσαν νὰ ζητήσουν πληροφορίας περὶ τοῦ ὑποψηφίου καὶ ἔλαβον ἄριστας συστάσεις τόσον διὰ τὴν περιουσιακὴν του κατάστασιν ἡ ὁποία εἶναι ἀνθηροτάτη ὅσον καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα του.

Ἀποτέλεσμα : Ἐντὸς μηνὸς καταπλέει ὁ γαμβρὸς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τελεῖται πανηγυρικῶς ὁ γάμος.

Εἰς τὸ μέσον ἡ χαριτωμένη μικρούλα, μὲ τὰ ἐκφραστικὰ μάτια καὶ τὰ ἐβένινα μαλλιὰ **Νελλη Μπούρα.**

Ἀριστερὰ ἡ Δεσποινὶς **Νίνα Ζανέττου** ὑποψηφία τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν κνημῶν.

Δεξιὰ μιὰ πεταχτὴ Τσαχμανοῦλα ποῦ λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεώς της τὴν ἠνάγκασαν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Ζα-λα-βί.**

Δνὶς Μπλάτμορ

Η ΝΑΡΚΩΤΙΚΟΜΑΝΙΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ.— ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.— Η ΕΠΙΔΡΑΣΗΣ ΚΑΙ Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΠΙΟΥ, ΤΟΥ ΧΑΣΙΣ, ΤΗΣ ΜΟΡΦΙΝΗΣ, ΤΗΣ ΚΟΚΑΪΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΡΩΙΝΗΣ.— ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γ'.

Ἕνας Ἄγγλος ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψεν ἐσχάτως ἀπὸ τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν, ἀπεφάσισε νὰ συλλέξῃ αὐτοπροσώπως πληροφορίας, δοκιμάζων ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὀπίου, τοῦ χασίς, τῆς μορφίνης, τῆς κοκαΐνης καὶ τῆς ἡρωΐνης.

Τὸ κάπνισμα τοῦ ὀπίου ἀπεδείχθη δδυνηρὰ δοκιμασία. Ὁ ἰατρὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἐρροφοῦσεν ὑπερθερμασμένον καπνόν. Ὅταν ὁ Κινέζος ὁ ὁποῖος εἶχεν ἑτοιμάσει τὴν πίπαν του, τοῦ ἐφώναξεν ὅτι ὤφειλε νὰ εἰσπνεύσῃ, μόλις καὶ μετὰ βίας εὗρε τὸ θάρρος νὰ τὸ κάμῃ. Εἰσέπνευσεν, ἐντούτοις καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποὺ ἤνοιωίεν ὅτι οἱ πνεύμονές του ἐσοξοντο, μιὰ νάρκη τὸν κατέλαβε καὶ ἡ πίπα του ἔπεσεν εἰς τὸ πάτωμα μ ἕνα κρότον ξηρόν.

Ἤδη ἡ πρώτη πίπα ποὺ ἐκάπνισε παρήγαγε τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα. Εἰς ἐξαίσια ὁλοζώντανα ὄνειρα ποὺ ἐπηκολούθησαν κάθε πόθος, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν ζωήν του, ἰκα οποιήθη εἰς τὸν ὑψηλότατον βαθμόν. Συνέβη νὰ τοῦ ἀρέσουν τὰ καλὰ ποῦρα. Εἰς τὸ πρῶτον του ὄνειρον ἐκάπνισε σειρὰν θεσπεσίων πούρων, τῶν ὁποίων ἡ γεῦσις καὶ τὸ ἄρωμα ὑπερέβαιναν ὅλους τοὺς γηΐνους περιορισμούς.

Ἦτο ἐπίσης φίλος καὶ γνώστης τῆς ἀρχαίας καὶ πολυτίμου ἀγγειοπλαστικῆς. Εἰς τὸ δεύτερον ὄνειρόν του ἔπαιρνε στὰ χέρια του, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, τέτοια δείγματα ἀγγειοπλαστικῆς ὅμοια τῶν ὁποίων σπανίως συναντᾷ κανεὶς εἰς τὴν ζωήν του.

Τὰ δάκτυλά του περιέτρεχαν τὴν εὔθραστον ἐπιφάνειά των καὶ τὸ καλλιτέχνημα ἐρραγίζετο κάτω ἀπὸ τ' ἄγγισμά του. Ὅταν μιὰ βαθειὰ φωνὴ τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν κτῆμα του αἱ αἰσθήσθήσεις του ἐκπληρύθησαν ἀπὸ μίαν ἀνεκκλάλητον ἀγαλλίασιν.

***

Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ χασίς, τὰ συναισθήματά του ἦσαν κάπως διαφορετικά. Ἀφ' οὗ τὸ ἐμάσησεν ἐπὶ ὀλίγον διάστημα, εἶδ.ν ὅτι ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ διάφορα πράγματα νὰ γίνουν μὲ μόνη τὴν θέλησή του—ἀρκεῖ νὰ ἤθελε ἕνα πράγμα, καὶ ἡ ἐπιθυμία του ἐπραγματοποιεῖτο ἀμέσως. Ἐπὶ παραδείγματι, ἤθελε νὰ ξεκρεμασθῇ ἕνας πέπλος ἀπὸ τὸ καρφί του ἢ νὰ ἀνοίξῃ μιὰ πόρτα ὅπως ἀνοίγει ἕνα λουλούδι, καὶ τὰ πράγματα ἐπραγματοποιοῦντο ἀμέσως μπροστὰ στὰ κατάπληκτα μάτια του.

Ὅλα δὲ συνέβαιναν μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα. Ἐκυνηγοῦσε κάποιον πουέκρατοῦσε μίαν σακκοῦλα ν γεμάτην διαμάντια, μὲ ἀπίστευτον ταχύτητα μέσα εἰς ἕνα μακρὸν διάδρομον, καὶ καὶ ἀφ'οὗ τέλος δὲν ἐπῆρε τὰ διαμάντια, ἀλλὰ κάτι ἄλλο—ἕνα περσικὸν τάπητα ἢ μιὰ σακκοῦλα χρυσάφι. Τὸ τρίτον του ὄνειρο τὸν μετέφερε σ' ἕναν ἀπέραντο παράδεισο, γεμᾶτον ἀπὸ ἐξωτικὰ λουλούδια, ποὺ ἑλικνίζοντο ἐπάνω στὰ μακρόμισχα κλαδιά των, καὶ τὰ ὁποῖα ἄνοιξαν ξαφνικὰ καὶ ἔβγαιναν ἀπὸ μέσα των νεράϊδες γοητευτικὲς καὶ ὑπέρπολλες, γυναῖκες οὐρανικῆς ὡμορφιᾶς ποὺ τὸν ἀγκάλιαζαν καὶ τὸν ἐφιλοῦσαν τρελλά, καὶ παρεδίδοντο μαζί του σὲ τέρψεις ἀνείπωτης ἡδονῆς.

Μία ἔνεσις μορφίνης παρήγαγε τὰ ἴδια περίπου ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα καὶ μία πίπα ὀπίου. Ἀλλὰ ἡ κοκκαΐνη καὶ ἡ ἡρωΐνη ἐπροκάλεσαν ἐντελῶς διαφορετικὰ συναισθήματα. Αὐτὲς ἐπενήργησαν σχεδὸν αὐτοστιγμεί, τὸ δὲ ἀποτέλεσμά των ὑπῆρξε μαγικόν.

Ὁ ἰατρὸς εἶχε ἀνανήψει προσφάτωςἀπὸ ἀσθένεια σοβαρὰ καὶ κάθε ἄλλο παρὰ καλὰ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του. Ἠσθάνετο κούρασιν, βαρεμάραν, ἀπαισιοδοξίαν. Ἕνα ρόφημα κοκκαΐνης καὶ ἦτο βασιλεὺς ὅλης τῆς γῆς. Ὁ πόνος, ἡ κούρασις, ἡ ἔλλειψις αὐτοπεποιθήσεως διελύοντο σὰν νέφος καπνοῦ.

Μὲ τὴν κοκκαΐνην ἡ ἔξαρσις διήρκεσε μία—δύο ὥρας.

Ἔπειτα τὴν ἔξαρσιν αὐτή, τὴν διεδέχθη ζωηρὰ ἀπαισιοδοξία.

Μία δόσις ἡρωΐνης τὸν ἀνεβίβασε πάλιν σὲ μεγαλύτερα ὕψη ἐξάρσεως, ποὺ διήρκεσε ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν. Ὅταν κατέπαυσε ἡ ἐπίδρασις τῆς ἡρωΐνης, ἡ κατάστασίς του δὲν ἦτο τόσον δυσάρεστος, ὅσον ἦτο μετὰ τὴν κοκκαΐνην.

***

Ἡ ὑπουλότης αὐτῶν τῶν ναρκωτικῶν εἶναι ὅτι αἱ μέτριαι δόσεις δὲν προξενοῦν στὴν ἀρχὴ βλάβην. Ἀπεναντίας τονώνουν, θὰ ἔλεγε κανεὶς τὸ σῶμα, ἡ δὲ κατάστασις τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς ψυχικῆς δ αθέσεως, μετὰ τὴν ἐπίδρασίν των, δὲν εἶναι κακή.

Ἀλλὰ τὰ τελικὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἀνυπολόγιστα.

Εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου ὁ ἄγγλος ἰατρὸς ἔκανε τὴν ἔρευνάν του, ἐπιστοποίησε ὅτι τὰ 8|10 τοὐλάχιστον τῶν κοκκαΐνο μανῶν ἐκδίδονται εἰς τὰ ναρκωτικὰ ἐξ αὐτῆς τῆς αἰτίας καὶ ὅτι φυσικά, οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ὑγιεῖς νέοι καὶ νέαι, ποῦ πέρνουν τὴν πρώτη δόσιν ἀπὸ περιέργειαν, ἀπὸ μίμησιν ἢ ἀπὸ νευτεριστικὴν μανίαν.

Κατ' ἀρχὰς μιὰ μικρὴ δόσις ἀρκεῖ νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος παρίσταται ἀνάγκη νὰ αὐξηθῇ.

Ἡ καθημερινὴ δόσις διπλασιάζεται, τριπλασιάζεται, ὅσο δὲ αὐξάνει ἡ δόσις, τόσο αὐξάνει καὶ ἡ καταστρεπτικὴ ἐπίδρασις τοῦ δηλητηρίου, ἡ ὁποία μὲ τὸν καιρὸν προσλαμβάνει τεραστία ἔντασιν, καὶ συνοδεύεται ἀπὸ τρομερὰ ναυτία καὶ κάποιον μόλις παύσῃ ἡ ἐπενέργεια τοῦ ναρκωτικοῦ.

Σὲ λίγο ροβερὲς μεταβολὲς παρατηροῦνται. Γίνεται μισάνθρωπος κανεὶς καὶ σκυθρωπός. Τὰ μάτια του πέρνουν μιὰ ἀσικη στυλπνότητα καὶ οἱ κόρες τῶν ὀφθαλμῶν του συστέλλονται Τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια συστρέφονται ἀκουσίως.

Ὅσο παρέρχονται οἱ μῆνες, ἀλλοιώνεται ἀκόμη περισσότερο. Τὸ χρῶμα του γίνεται ὠχρὸ καὶ ἀποκρουστικῶς πελιδνό. Τὰ μαλλιά του γλήγορα ἀσπρίζουν, τὸ πρόσωπό του γηράζει, εἰς δὲ τὸ μεταξὺ τῶν δόσεων διαλείμματα περνει μιὰ ἰδιάζουσα, φασματώδη ἔκφρασι φόβου.

Ὅταν ὁ ναρκωτικομανὴς στερηθῇ τῆς καθημερινῆς του δόσεως διέρχεται ἀρρώστους ἀγωνίας ναυτίας, πόνου, ἀϋπνίας καὶ ἐντονο·άτης νευρικῆς διαταράξεως.

Αἱ φυλακαὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀμερικῆς, τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐρεύνη ὁ Ἄγγλος ἰατρός, μεταβάλλονται σὲ κέντρα μιᾶς ὠρθωμένης καὶ ἀλλόφρενης ἀνθρωπότητος, ὀλίγες ὧρες μετὰ τὴν σύλληψιν μιᾶς νέας παρείας ναρκωτικομανῶν.

Καὶ ὅμως ἑκατομμύρια ναρκοτικομανῶν ἀνθρώπων εἰς ὅλην τὴν ὑφήλιον ἐπιθυμοῦν νὰ θεραπευθοῦν. Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὸν ναρκομανῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διακοπὴ τῆς χορηγήσεως τῶν ναρκωτικῶν.

Τελευταίως μάλιστα ἡ ἰατρικὴ ἐπιστημη κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ναρκομανία εἶναι νόσος ψυσ κή, διανοητικὴ καὶ ἠθική, ἱκανὴ νὰ μεταβιβασθῇ κληρονομικῶς ἀπὸ τῶν γονέων στὰ τέκνα.

***

Τὰ ναρκωτικὰ ὅμως χρησιμοποιοῦνται καὶ γι' ἄλλους σκοπούς

Ὁ Ἄγγλος ἰατρός, τὸν ὁποῖον ἀνφέραμε, ὅταν ἐπεσκέφθη τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν, ἐπιστοποίησε τὸ ἑξῆς γεγονός.

Εἰς τὸ Τόκιο, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας, πολλὰ κορίτσια εἶχαν ἐξαφανισθεῖ μυστηριωδῶς. Αἱ μυστηριώδεις αὐταὶ ἐξαφανίσεις ἐξηκολούθησαν μέχρις ὅτου ἕνα ἰδυμα προστασίας τῆς νεολαίας ἐσχημάτισε τὴν ὑπόνοια ὅτι κάποια Εὐρωπαῖα νέα ἐκιλδύνευσε νὰ πέσῃ στὰ νύχια τοῦ ἀπαιδοκόσμου.

Ἡ Εὐρωπαῖα εἶχε συνάψει φιλία μὲ μιὰ ὡραία Ἰαπωνίδα, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ὑπαρχούσας σοβαρὰς ὑπονοίας ἐνήργει ὡς δόλωμα. Ἡ φιλία ὡρίμασε καὶ ἡ Ἰαπωνὶς προσεκάλεσε τὴν Εὐρωπαῖα νὰ μείνῃ μαζί τη, γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες. Οἱ ἀρμόδιοι τοῦ ἰδρύματος δὲν ἐπιχειρησαν νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησι. Παρακολούθησαν ὅμως τὴν προστατευομένη τους καὶ ἐσημείωσαν τὴν διεύθυνσιν ὅπου ἐπῆγε. Τὴν ἑπομένην ἡ ἀστυνομία τοῦ Τοκιου ἐπέδραμε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

(Ἀκολουθεῖ)

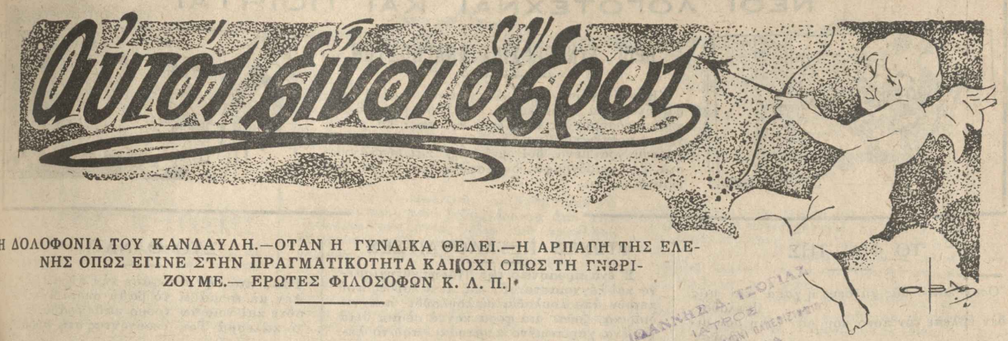

[Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΝΔΑΥΛΗ.—ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΘΕΛΕΙ.—Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΟΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΠΩΣ ΤΗ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ.— ΕΡΩΤΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ Κ. Λ. Π.]*

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ Κανδαύλη ἀντιλείφθηκε πὼς ὁ Γύγης τὴν εἶδε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Κατάλαβε ἀμέσως πὼς εἶταν σχεδιασμένα ὅλ' αὐτὰ ἀπ' τὸν ἄνδρα της κι'ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ.

Γιατὶ στοὺς Λυδοὺς καὶ σὄλους τοὺς ἄλλους βαρβάρους, καὶ γυναῖκα ἀκόμα ἂν δῇ ἄντρα γυμνὸ εἶναι ντροπὴ μεγάλη.

Ἔτσι λοιπόν, τὴν ἄλλη μέρα, ἀφοῦ τακτοποίησε στὸ μυαλό της τὴν ἐκδίκηση, ἔστειλε καὶ φώναξε τὸ Γύγη.

Αὐτὸς τότε, χωρὶς νὰ φανταστῇ πῶς ἡ βασίλισσα μποροῦσε νὰ εἶχε καταλάβει κάτι, σηκώθηκε καὶ πῆγε ὅπως πήγαινε πάντα ὅταν τὸν καλοῦσε. Μὰ αὐτὴν τὴ φορὰ τὰ πράματα εἶταν διαφορετικά, γιατὶ αὐτὴ μόλις τὸν εἶδε τοῦ εἶπε :

—«Λυὸ δρόμοι εἶναι μπροστά σου Γύγη. Διάλεξε ἕναν ἀπ' τοὺς δύο : ἢ θὰ σκοτώσῃς τὸν Κανδαύλη καὶ θὰ πάρῃς γυναῖκα σου ἐμένα καὶ τὴ βασιλεία τῶν Λυδῶν ἢ θὰ βάλω νὰ σκοτώσῃ σένα ὁ Κανδαύλης γιὰ νὰ μάθῃς νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι ἄλλη φορὰ σὲ πράματα ποὺ δὲν πρέπει. Γιατὶ ἢ αὐτὸς ποὺ στοχάστηκε ἕνα τέτοιο πρᾶμα πρέπει νὰ χαθῇ ἢ ἐσὺ πούκαμες μιὰ τόσο μεγάλη παρανομία».

Ὁ Γύγης ἀκούοντας αὐτά, τἄχασε, ἀρνήθηκε τὰ πάντα καὶ παρακαλοῦσε τὴ βασίλισσα νὰ μὴν ἐπιμένει στὴ μακάβρια πρότασή της. Καὶ βλέποντας πῶς ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν μεταπείσῃ στὴν ἀπόφασή της, προτίμησε νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τὴ δική του καὶ εἶπε:

—«Ἐπειδὴ χωρὶς νὰ θέλω μὲ ἀναγκάζεις νὰ σκοτώσω τὸν ἀφέντη καὶ βασιλιά μου, νομίζω πῶς δὲν πρεπει καὶ σὺ νὰ μείνῃς ἀμέτοχη στὸ ἔγκλημα ἀλλὰ νὰ μοῦ ὑποδείξῃς σύγχρονα καὶ τὸν τρόπο γιὰ νὰ τὸν σκοτώσω».

Ἐκείνη τότε, ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε:

—«Θὰ δρμήσῃς πάνου του τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμᾶται καὶ ἀκριβῶς στὸ ἴδιο μέρος ποὺ εἶχε τὸ θρᾶσος νὰ μὲ δείξῃ ὁλόγυμνη»,

Κι' ἀφοῦ μείνανε σύμφωνοι περίμεναν νὰ νυχτώσῃ κι' ὁ Γύγης δὲ μποροῦσε ν'ἀπομακρυνθῇ.

Καὶ δὲ μποροῦσε ν' ἀπομακρυνθῇ γιατὶ ἡ βασίλισσα εἶχε λάβει τὰ μέτρα της, καὶ εἶχε ἀποφασίσει ἢ νὰ σκοτωθῇ ὁ Γύγης τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀπ' τοὺς πιστοὺς θαλαμηπόλους της, ἢ ὁ ἄνδρας της ἀπ' τὸ Γύγη.

Σὰν ἐνύχτωσε λοιπὸν ὁ Γύγης ἀκολούθησε τὴ γυναῖκα σ ὁ θάλαμο, πῆρε στὰ χέρια του τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ ἴδια... σκότωσε τὸ Γύγη... κι' ἀπὸ τότε ἔγινε βασιλεὺς τῶν Λυδῶν.

Ἔτσι ἔληξε ἡ ἀρχὴ τῶν Ἡρακλειδῶν, καὶ ἤρθαν οἱ Μερμνᾶδαι στὴν ἐξουσία.

Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία, ποὺ γίνηκε καὶ τραγοῦδι ἀπ' τὸν ποιητὴ Ἀρχίλοχο τόν Πάριο, τραγουδιώνταν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὴν λαϊκότητα τοῦ δικοῦ μας τῆς «Κακούργας Πεθερᾶς» ποὺ ὅπως βλέπουμε ὕστερα ἀπὸ τόσες χιλιάδες χρόνια, συνέχισε αὐτὴ τὴν ἴδια ἱστορία τοῦ Κανδαύλη.

Πάντως γιὰ μᾶς ἔχει ἐνδιαφέρον μόνο ἀπ' τὴν ἄποψη τῆς γυναικείας δυναμικότητος καὶ βλέπουμε καθαρὰ πῶς στὶς ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι μόνο δυνατὴ ὅταν θέλει νὰ κάνῃ τὸ γοῦστό της μὰ ἀκόμα κι' ὅταν δὲν θέλει κατευθύνοντας τὰ γεγονότα σύμφωνα μὲ τὲς ἐπιθυμίες της. Κι' αὐτὸ ἂν τὸ ἐγκρίνετε τὸ πιστεύετε.

ΣΤ.'

Στὸ περασμένο φύλλο ἀναφέραμε τὴν ἀπαγωγὴ τῆς ὡραίας Ἑλένης.

Ὁ Πάρης ἄρπαξε τὴν Ἑλένη.

Ἡ ἱστορία ὅμως αὐτὴ δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἀκριβῶς ἔτσι ὅπως εἶναι γνωστὴ καὶ ὅπως τὴν διηγοῦνται.

Σοβαροὶ ἱστορικοὶ τῆς ἀρχαιότητος τὴν ἀμφισβητοῦν καὶ τὴν παρουσιάζουν ἀλλοιῶς.

Λένε δηλαδὴ πῶς ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ἢ Πάρις, ἄρπαξε τὴν Ἑλένην ἀπὸ τὴ Σπάρτη γιὰ νὰ τὴν πάῃ στὴν πατρίδα του, εἶταν τέτοια ἡ τρικυμία καὶ ὁ ἀέρας στὸ Αἰγαῖο ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ σωθῇ τραβώντας πρὸς τὴν Αἴγυπτο.

Ἔφτασε τότε στὶς Ταριχεῖες, μπρὸς στὸν ποταμὸ Νεῖλο ποὺ εἶταν τότε τὸ ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους. Σαὐτὸ τὸ ἱερὸ ὅταν πήγαινε κανεὶς γιὰ νὰφιερωθῇ στὸ θεὸ στιγματίζοντας τὸ σῶμα του, ἔβρισκε ἄσυλο. Κιάν ἀκόμα εἶταν ἐγκληματίας ἢ δοῦλος, δὲ μποροῦσε νὰ τὸν ἀγγίξῃ κανείς. Εἶταν ὁ νόμος τέτοιος, ποὺ σὰν τὸν ἔμαθαν μερικοὶ δοῦλοι τοῦ Πάρι—ποὺ εἶταν κιόλας ἀγανακτισμένοι μαζί του ἀπ' τὴν ταλαιπορία τῆς θάλασσας—τὸσκασαν καὶ βρῆκαν ἄσυλο ἐκεῖ. Ἀλλὰ δὲν ἔρτανε αὐτό. παρὰ θέλοντας νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, ἄρχισαν νὰ διηγοῦνται στοὺς ἱερεῖς καὶ στὸν φύλακα τοῦ ναοῦ, πῶς ὁ Πάρις ἔκλεψε ἀπ' τὸ Μενέλαο τῆς Σπάρτης τὴ γυναῖκα του.

Σὰν τἄκουσε αὐτὰ ὁ Θῶνις, ὁ φύλακας τοῦ ἱεροῦ, ἔστειλε ἀμέσως ἀγγελειοφόρο στὴ Μέμφιδα. νάνταρῶσῃ τὸ βασιλειὰ Πρωτέα καὶ νὰ τοῦ πῇ: ὅτι ἦρθε ἕνας ξένος ἀπ' τὴν Ἑλλάδα ποὺ ἀπάτησε τὸ φίλο του καὶ τούκλεψε τὴ γυναῖκα. Καὶ ἤθελε νὰ μάθῃ τί ἔπρεπε νὰ τὸν κάνουν. Νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸν τιμωρήσουν ἢ νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν δικάσουν.

Καὶ ὁ Πρωτέας ἀπαντώντας, διάταξε νὰ πιάσουν τὸν Πάρι καὶ νὰ τοῦ τὸν πᾶνε στὴ Μέμφιδα.

Ἔτσι ὁ Θῶνις τὸν ἔπιασε καὶ ἀφοῦ αἰχμιλώτισε καὶ τὰ καράβια του τὸν ἔστειλε μαζὶ μὲ τὴν Ἑλένη στὴ Μέμφιδα. Κιάκόμα μαζὶ μαὐτοὺς ἔστειλε καὶ τοὺς δούλους ποὺ εἶχαν πάει στὸ ἱερὸ τοῦ Ἡρακλέους γιὰ νὰ βροῦνε ἄσυλο. Κιάφοῦ μαζὸχτηκαν ὅλοι, ὁ Πρωτέας ρώτησε τὸν Πάρι ποιὸς εἶταν καὶ πούθε ἐρχότανε.

Ὁ Πάρις ὁμολόγησε τότε καὶ τὴν καταγωγή του καὶ τὸ ὄνομα τῆς πατρίδας του.

Ὕστερα, ἄρχισε νὰ ρωτᾶ ὁ Πρωτέας πῶς ἄρπαξε τὴν Ἑλένη. Κιπειδὴ ὁ Πάρις τάμπλεκε τὰ λόγια του καὶ δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ἄρχισανε νὰ τὰ μαρτυρᾶνε οἱ δοῦλοι, λέγοντιας τὴν ἱστορία μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα.

Τότες ὁ Πρωτέας τοῦ εἶπε:

—«Ἐὰν δὲν θεωροῦσα ἁμάρτημα νὰ σκοτώσω ἕναν ξένο, ποὺ ἡ τρικυμία τὸν ἔφερε στὸν τόπο μου, θὰ σὲ σκότωνα πέρνοντας ἐκδίκηση γιὰ τὸ κακὸ πούκαμες ἑνοῦ ξένου. Γιατὶ ἐσὺ τἀφτειασες μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ δὲν ἔμεινες εὐχαριστημένος μόνο ἀπ' αὐτὸ μὰ τὴν ξεπυάλλισες κιόλα καὶ τὴν ἔκλεψες κέρυνες. Τώρα ὅμως ἐγὼ, ἐπειδὴ τόχω ἁμαρτία νὰ σὲ σκοτώσω μιὰ ποὺ εἶσαι ξένος, θὰ σᾶφίσω νὰ φύγῃς Κιὰν δὲ φύγῃς σὲ τρεῖς μέρες, θὰ σὲ μεταχειρισθῶ σὰν ἐχθρό μου. Τὴ γυναῖκα ὅμως καὶ τὰ πράγματα πούκλεψες δὲ θὰ σὲ τὴν δώσω ἀλλὰ θὰ τὴν κρατήσω καὶ θὰ τὴν φυλάξω ἕως ὅτου ἔρθῃ ὁ ἄνδρας της καὶ τὴ ζητήσῃ, γιὰ νὰ τοῦ τὴν παραδώσω μαζὶ μὲ τὰ πράματα».

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἱστορία τῆς Ἑλένης τοῦ Μενελάου. κέτσι τὴ διηγῶνταν οἱ Παπᾶδες τότε. Ὁ Ὅμηρος ὅμως ποὺ δὲν τἀναφέρει αὐτὰ δὲν σημαίνει πὼς δὲν τἀ ἤξερε, τὸ ἀντίθετο, τὰ καλοῆξερε μάλιστα, ἀλλὰ γιὰ νὰ φτειάσῃ τὴν Ἰλιάδα ὅπως τὴν ἤθελε αὐτός, τἀ πῆρε ἀλλοιώτικα, ἂν καὶ ἀναφέρει ὅτι ἡ Ἑλένη πῆγε καὶ σὲ ἄλλα μέρη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἡ συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν δέον ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύηται μὲ δραχμὰς 10 εἰς γραμματόσημα ὡς δικαίωμα κρίσεως. Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως τοῦ χάρτου γραμμένα, διὰ μελάνης καὶ εὐανάγνωστα. Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ

Ὅσον καιρὸ μᾶς χάϊδευε ἡ χαρὰ καὶ μᾶς [γελοῦσε,
δὲν ἔβλεπε τὸν πόνο μου, σὰν ξένη μοῦ μ- [λοῦσε'
μὰ σὰν ἐπέταξε ἡ χαρά, σὰν ἤρθαν μαῦρα [χρόνια
μέσ' τὴν καρδιά της λοιώσανε ἀπ' τοὺς [καϋμοὺς τὰ χιόνια.

Μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι της στὸ χέρι της γυρ- [μένο
μιὰ μέρα, κεῖ ποὺ μ'ἔβλεπε χλωμὸ καὶ μα- [νιασμένο,
πονετικὴ σηκώθηκε, μοῦπιασε τὸ κεφάλι
καὶ μὲ στοργὴ μὲ φίλησε σὰν ἀδελφὴ με- [γάλη.

Σεῖς, τ'οὐρανοῦ τὰ Χερουβεῖμ, σὰν ἔρθῃ [ἐκεῖνη ἡμέρα
ποὺ θὰ βρεθῇ ἡ ἀγάπη μου στὴ φειτεινή [σας σφαῖρα,
γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μ'οὔκανε νὰ τῆς γλυκο- [μιλήστε,
κι' ὅπως μὲ γλυκοφίλησε νὰ τὴν γλυκοφι- [λήσετε.

Κωνσταντῖνος Κάσκαρης

ΖΩΓΡΑΦΙΑ

Στὴ μέση τοῦ περιβολιοῦ τ' ὁλόδροσου [μιὰ κερασιά
ψηλὴ καρποπλημμύριστη —μαγνήτης τῆς [ματιᾶς μου
κάτω στὸν ἴσκιο της: γυρτὴ ἀρφόπλαστη [μιὰ κορασιὰ
ροδέμνοστη γελούμενη— μαγνήτης τῆς καρ- [διᾶς μου

Δίπλα μιὰ βρύση ἀπόκρυφη στεφανωτὴ [μὲ χλωρασιὰ
τὸ σιγανὸ τραγοῦδι της γητειὰ μέσ' τὴν [ψυχή μου
πέρα ἕνας τάφος φτωχικὸς πλάϊ μὲ μιὰ [μπουγαρινιὰ
μ' ἕνα σταυρὸ μ' ἕνα ὄνομα παλιὸς στὴν [προσευχή μου.

Στέλλιος Λαλένης

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Θυμάσαι σὰν χωριστήκαμε ἀγάπη μου; Ἦταν ἕνα μελιγχολικὸ φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα κ' εἴμαστε μονάχοι οἱ δυὸ στὴν παραλία.

Ὅλα ἦσαν ἔρημα, τὰ κύματα σπάζαν ἀφρισμένα πάνω στοὺς βράχους κ' ἐκάτσαμε στὴν ἀκροθαλασσιά.

Ζάρωσες κοντά μου καὶ μέναμε χλωμοὶ κι' ἀμίλητοι σὰν νὰ νοιώθαμε βαθειὰ μέσ'τὴν ψυ χήνμας τὴν βαρύτητα ἐκείνης τῆς στιγμῆς... Τὰ δάκρυα ἕνα -ἕνα ἐστάλαξαν ἀπ' τὰ μάτια σου κ' ἐγὼ ἔσφιγγα τὰ χεῖλη μου γιὰ νὰ κρατήσω τοὺς λυγμούς. Τὸ πανάκι μιᾶς ὁλόλευκης βαρκούλας φαινόνταν μακρυὰ στὸ πέλαγος.

Σιγὰ—σιγὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ. Δὲν εἴπαμε λέξι, γιὰ βουβὴ ἰκεσία ἤταν χωμένη στὴν ὄψι σου καὶ τὸ βλέμμα μου ἐφανέρωνε ὅλην τὴν ἀπόγνωσι ἑνὸς τελευταίου χαιρετισμοῦ!

Ν. Π.

ΦΤΩΧΕΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΕΣ

Σ' ἕνα προάστειο τῆς Πόλης,εὐτυχισμένο καὶ ἔγγνοιαστο σὰν τὶς πεταλοῦδες ποὺ πετοῦν ἀπὸ λουλοῦδι σὲ λουλοῦδι παιχνιδιάρικα, ζοῦσε μιὰ φορὰ κοντὰ σὲ μιὰ θειά του ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι ποὺ τὸ λέγανε Ἀλίκη.

. . . . . .

Μὰ ξαφνικὰ ἕνα βράδυ τ'ὄμορφο τὸ πεταχτὸ τὸ κοριτσάκι ζάρωσε σὲ μιὰ γωνιά, στὸ ντιβανάκι του σὰν τὶς πεταλουδίτσες τὶς ἄμυαλες ποὺ τὶς νύχτες κουρασμένες ἀπ' τὰ τρελλοπαίχνιδα τῆς μέρας κλείνουν τὰ φτεράκια τους καὶ χώνονται μουδιασμένες μεσ'τὰ λουλούδια, καὶ κάρφωσε τὰ μεγάλα, ρεμβώδικα μάτια του σὲ μιὰ λουρίδα ἀστροκέντητου οὐρανοῦ ποὺφαίνονταν ἀπὸ τῆς κάμαρας τὸ παραθῦρι.

Μακρυά, ἀπὸ πολὺ μακρυὰ μιὰ φωνὴ γλυκειὰ σὰ μελωδία τοῦ Σοπὲν καί νανουριστικὰ σὰν παραμῦθι, σὰν τὸ παραμῦθι τῆς γιαγιᾶς ποὺ τοῦ 'λεγε σὰν ἤταν μικρούλικο γιὰ νὰ τ' ἀποκοιμήσῃ τὰ παληὰ χρόνια ἔρθανε ὡς τῆς ψυχῆς τὰ βάθυα καὶ τὸ ἔκανε τὸ μικρὸ τὸ κοριτσάκι νὰ πονῇ, νὰ πονῇ ἕνα πόνο ποὺ τοῦ φερνε δάκρυα στὰ μάτια.

Τί ἦταν τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ποῦχε τόση μαγικὴ δύναμι καὶ ποιὸς ἦταν ὁ ἄγνωστος αὐτὸς τραγουδιστής; Ὦ! τὸ τραγοῦδι τῆς καρδιᾶς τὸ τραγοῦδι τῆς νειότης ποὺ δίνει ζωὴ καὶ γεννᾶ δύναμι κι' ὄμορφα ὄνειρα γιὰ τὸ αὔριο . . . τὸ αὔριο ποὺ ὅλα τὰ ὄμορφα μικρὰ κορίτσια περιμένουνε μαζὶ μὲ τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ.

"Ω! ὁ ἔρωτας, ὁ τρελλὸς αὐτὸς τραγουδιστής, τὸ ἄμυαλο αὐτὸ παιδάκι ποὺ τόσα φαρμάκια ἄθελά του μᾶς ποτίζει καὶ ἀργὰ μαζὶ μὲ τὴ χαρὰ μᾶς δίνει καὶ τὸ θάνατο.

Ἦταν ὁ ἄρχοντας τῆς καρδιᾶς της μακρυὰ στοῦ σπιτιοῦ του τὸ δῶμα καὶ παραδομένος στὴ γοητεία τῆς νύχτας τραγουδοῦσε τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης.

Νὰ ποιὸς ἦταν ὁ ἄγνωστος τραγουδιστὴς καὶ νὰ γιατὶ τὸ μικρὸ τὸ κοριτσάκι ἦταν μελαγχολικὸ κείνη τὴν ὥμορφη καλοκαιριάτικη νύχτα μὲ τὸν ἀστροκέντητο οὐρανό....

Ἀγαποῦσε!

* * *

Μὰ πέρασαν τὰ χρόνια. Ὁ μικρὸς θεός, ὁ ἐγωϊστὴς αὐτὸς ἀνθρωπάκος ἱκανοποιήθηκε κι' ὕστερα, ὕστερα χτύπησε τὶς φτεροῦγες του, ἄφησε ἕνα πλατὺ γέλοιο καὶ πέταξε μακρυὰ γιὰ νὰ τρυπήσῃ ἄλλες καρδιὲς μὲ τὰ φαρμακερὰ τὰ βέλη του ...

Καὶ ἡ μικρὴ Ἀλίκη;

"Α ! τὸ μικρὸ τὸ θλιμμένο τὸ κοριτσάκι, τώρα σὲ μιὰ γωνιά, σὲ μιὰ ἄλλη γωνιά, ἄλλου ντιβανιοῦ, σ' ἄλλη κάμαρα, κάθεται ζαρωμένο καὶ βλέπει μιὰ πεταλουδίτσα ποὺ μπῆκε ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ τὸ παραθῦρι της καὶ πετᾷ μὲ τρελλὰ παιχνιδίσματα γύρω στὴς λαμπίτσας τὸ γιαλί, ποὺ σκορπᾶ ἕνα θλιμμένο καὶ χλωμὸ φῶς καὶ προσπαθεῖ νἀφιλήσῃ τὴ φλόγα χωρὶς νὰ σκέπτεται πῶς θὰ τὴν κάψῃ...

Καὶ κλαίει, κλαίει, μ' ἀπελπισία τὸ φτωχὸ τὸ κοριτσάκι ὄχι γι' αὐτὸ μὰ γιὰ τὴν πεταλουδίτσα ποὺ θὰ κάψῃ τὰ φτεράκια της κι' ὕστερα δὲν θὰ μπορῇ νὰ πετάξῃ.

ΜΑΙΡ. ΜΑΚΡ.

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!

Τώρα πιὰ τὴν ἀπόφαση τὴν πῆρα.
Δὲν μὲ τρομάζει τὸ βαθὺ σκοτάδι
οὔτε καὶ νοιώθω τρόμο κάθε βράδυ,
τὸ κάλεσμά Του ἀκούγοντας στὴ θύρα...

Τὸ σῶμα μου εἶχε ποτιστῆ στὸ χάδι
κι' ἔννοιωσα ἀγάπης καὶ χαρᾶς τὰ ρίγη...
... Μὰ τώρα ἡ θλίψη στὸ σκοτάδι σμίγει
καὶ τὸ κορμί μου ἀποζητᾶ τὸν "Ἀδη...

... Δυὸ χρόνια μόνος στὸ κρεββάτι κεῖμαι
κι' ὅλο πληγὲς ἦν' τάρρωστο κορμί μου.
Τὰ κόκκαλά μου τρίζουνε κι' οἱ ἀρμοί μου.
"Ω ! πόσο ἁμαρτωλός, Θεέ μου, εἶμαι!

Σιωπηλὸ κάλεσμα γροικῶ στὴ θύρα
καὶ κάτι μοῦ μιλάει μέσ' τὴν ψυχή μου
πιὰ τὴν τρανὴν ἀπόφαση τὴν πῆρα !...

Παῦλος Ροδῆ;

*

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

I

Ἀργὰ-ἀργὰ ἐσήκωσα τὰ μάτια δακρυσμένα
καὶ στὴ δική σου τὴ ματιά,
ποὺ μὲ κυτοῦσε μ' ἀπονιά,
εἶδα νὰ σβύνουν ὄνειρα π' εἶχα γιὰ σε [πλασμένα.

II

Ἀκλόνητος στὸν πόνο μου θὰ μείνῃς ἀ- [χαρὰ μου
ἀπ' τὴν ψυχή σου τὴν καρδιὰ
ἄχ ! ποῦ δὲν ξεύρει ν' ἀγαπᾶ
τοὺς πάγους δὲν θὰ λυώσουνε τὰ θερμὰ [δράκρυά μου.

III

Μὴ μ' ἀγαπᾶς.... μὴ μ' ἀγαπᾶς, ἂν ἔτσι [μοῦρα θέλει
μ' ἔρωτος θλήψεις, στεναγμούς,
πόνους κι ἀκράτητους καϋμούς,
τὸ ἀνδρικὸ τὸ στῆθος σου ποτὲ νὰ μ' [παλαβῶ.

Τζιέλι

*

Ο ΤΣΟΠΑΝΗΣ

Παχουλὸς καὶ κόκκινος περήφανος σέρ- [βόλγης
Κρατάει γκλίτσα ἀπ' ἀγριλιὰ φλογέρα [σ' ἀγκῶνα
Σαλάγαει τὰ γίδια του ὅλο χαρὰ γυρ- [ισμένα
Καὶ τὰ σφυράει ἀπὸ κοντὰ μὲ χάλασμα [πλεμένα.

Τὶ φεγγαρόλουστες βραδυές, τὶς δροσερ- [βράδιες
Μὲ πόνο καὶ μὲ ἔρωτα παίζει ἡ γλυκ- [ἀφρόπλαστη
Καὶ γύρω του πεντάμορφες χορεύουνε νύ- [φες
Ποὺ μὲ τὰ τραγούδια τους μυρώνουν τὸ [ἀέρα

Τὸ μεσημέρι χαρωπὸς ἔρχεται καὶ τὰ γρ- [ίφια
Καὶ κάτω ἀπ' τὰ δροσόλουστα πεύκα [σταθερὰ
Τὸ δροσερὸ τὸ δειλινὸ σὰν πέρατα σκυ- [φίζει
Καὶ τὸ πουντὸ—πουρνὸ στὶς λάκκες τὰ [ρίζει

Ἰω. Σκούτας

Τί ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πολλὲς γυναῖκες παραπονιοῦνται ὅτι εἶ- [ναι δυστυχεῖς. Ἡ μιὰ λέει ὅτι τὴν ἀπατᾷ [ἄντρας της; ἡ ἄλλη ὅτι τὴν ἄφησε καὶ [ἔφυγε ἀπὸ κοντά τὰ παιδιά τους. Ἄλλ- [ες πάλι παραπονιοῦνταιὅτι ὁ ἄντρας τους [δὲν τὶς καταλαβαίνει. Αὐτὲς εἶναι ἡ πιὸ ἀ- [γαλλίαστες ἴσως καὶ ἡ λύπη τους γίνεται [ἀκόμη πιὸ μεγάλη τώρα μὲ τὶς διακοπὲς ποὺ [θέλουν νὰ πάνε στὴν ἐξοχή.

Ἡ μιὰ λέει ὅτι ἔχει ψυχὴ ποιητικὴ καὶ [ρομαντική. Ὁ ἄντρας της ὅμως τρελλαίνε- [ται γιὰ τὸ ψάρεμμα καὶ καταγίνεται ὅλο [μὲ ἐνθουσιασμὸ σκουλίκια, ποὺ τὰ μεταχειρίζε- [ται γιὰ δόλωμα. Πῶς λοιπὸν νὰ φιλήσῃ ἔ- [νας ἄντρας ποὺ δὲν εἶναι πάντα σπίτι καὶ [ποιητικός;

Μὰ ἄλλη ἀρέσει τὶς διασκεδάσεις καὶ [τὸ θέατρο καὶ ὁ ἄντρας της κουρασμένος [ἀπὸ τὴ δουλειὰ καὶ τὴν καθημερινὴ βιοπά- [λη θέλει νὰ ξεκουρασθῇ καὶ δὲν ἔννοεῖ τὰ [βάσανα νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἡ ἐπει- [δὴ ἡ ὑγεία της δὲν τῆς τὸ ἐπιτρέπει, ἡ γυ- [ναῖκα πρεσμιᾶ τὴν ἡσυχία καὶ τὸ καθησιό, [ἀφοῦ ὁ ἄντρας της, ὁ ὁποῖος ἀπεναντίας εἶ- [ναι πολὺ ζωηρὸς καὶ κοσμικός, εὐχαριστιέ- [ται νὰ βγαίνῃ καὶ νὰ δέχεται κόσμο στὸ [σπίτι του.

Τὶ συμβαίνει λοιπὸν τότε. Ὁ καθένας [ἀποφασίζει στὸν ἐγωϊσμὸ τοῦ ἄλλου. Γιατὶ [ὁ καθένας σκέπτεται τὸν ἑαυτόν του. Κ' ἔ- [τσι βλέπουμε ἀντρόγυνα δυστυχισμένα καὶ [ἀπελπισμένα.

Κανένας δὲν ἔννοεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ [στὶς ἐπιθυμίες καὶ τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ ἄλ- [λου καὶ ἡ ζωή τους καταντᾶ μαρτύριο γιὰ [αὐτοὺς καὶ δὲν τσακώνονται καθημερινῶς [μὲ τὴ γυναῖκα μου μόνο—ἔχει τὴν ἴδια σπουδαιό- [τητα μὲ τὸν μανικιῶν. Τὶς ποικιλίες ποὺ [βρίσκει κανεὶς στὰ μανίκια, θὰ τὶς ἀπαντήσῃ καὶ στοὺς γιακάδες. Οἱ τελευταῖοι [θὰ ἔχουν ἐπίσης πολλὴ ἐργασία, μὲ φιόγ- [κους, μὲ δετὲς κορδέλλες, μὲ ἀνισότητα [στὴν κοπή, ἢ ὁπωσδήποτε θὰ μᾶς βγάλῃ λίγο [ἀπὸ τὸν περίφημο γιακᾶ Μεντιτσίς. Ὁ ἀ- [ποῖος μᾶς ἐδίπλωνε τ' αὐτιά, καὶ στὸν ὁ- [ποῖο ἔγιναν μερικὲς ἐπιτυχημένες τροπο- [ποιήσεις. Οἱ νεαρὲς γυναῖκες καὶ τὰ κο- [ρίτσια ἔχουν πειότερο ἐνδιαφέρον ἀγ' φο- [ροῦν μικροὺς γιακάδες μὲ πολὺ ἐργασίαν, [οἱ ὁποῖοι ν' ἀφίνουν ἐλεύθερο τὸ λαιμό [τους. Οἱ γυναῖκες ποὺ κρύβονται καὶ οἱ [ὁποῖες εἶναι λιγότερο νεώτερες ἀπὸ τὸν [προηγούμενο χρόνο θὰ χρησιμοποιήσουν [ἀντιθέτως γενικότερα γιὰ τὰ μαντώ τους, [ἐσάρπες πολὺ στενές, μεγάλους γουνένιους [γιακάδες ἢ τοὺς γιακάδες ποὺ δείχνουν τὸ [λαιμό, σχηματίζοντας ἕνα Λ. Ἀν ἔστροφο [πολὺ στενό. Οἱ γιακάδες Κλωνὶν εἶναι [πολὺ κομψοὶ γιὰ τὶς ρόμπες, ἀλλὰ πρὸς [Θεοῦ, ὅταν περάσουν τὰ σαράντα ἔχουν [μιὰ κωμικὴ ἔκφραση καὶ γενικῶς τὸ σο- [βαρὸ ἐλάττωμα ν' ἀφίνουν πολὺ ἀνοιχτὸ [τὸν αὐχένα, ὁ ὁποῖος εἶναι μὲ τὰ κοντὰ [μαλλιὰ ὅ,τι καὶ τὸ πηγοῦνι μιᾶς γυναῖκας.

Μὴν παραλείπετε ποτὲ νὰ καταφεύγετε [μένουν νὰ τὰ στολίζουν, σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ [γίνονται πολὺ πειὸ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὴν [ὑπόλοιπη τουαλέττα, οὔτε τοῦ καπέλλου [ἐξαιρουμένου (ἡ καπελλοῦ μου ἄς μοῦ συγ- [χωρήσῃ τὴν παρατήρηση)... Φυσικά, ὅταν [πρόκειται νὰ περιγραφῇ ἕνα μανίκι, κατα- [φαίνεται ἡ ἀδυναμία τοῦ γράφοντος. Ἡ [μαντὰμ ντὲ Σεβινιὲ παρέκαμπτε μιὰ δύσ- [κολη περιγραφή, στιβάζοντας τὰ ἐπίθετα [τὰ μὲν ἐπάνω στὰ δέ, μὰ ἀλλοίμονο! τὸ [μέσον αὐτὸ εἶναι ἄχρηστο καὶ ἂν ὀνομά- [σω τὰ μανιελέττια θεῖα, ὑπέροχα, φοβερὰ [ἢ πελώρια, θὰ μποροῦτε μὲ τὸ δίκηο σας [νὰ μοῦ πῆτε ὅτι τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα δὲν [ἀποτελοῦν οὔτε μόδα, οὔτε καὶ φόρμα. Θὰ [προσπαθήσω λοιπὸν ν' ἀπαριθμήσω μερι- [κὰ μανίκια γιὰ νὰ δείξω τὴν καλή μου [διάθεση, σημειώνοντας ἁπλῶς ὅτι ὑπάρχει [Θεός. Τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως θὰ μὲ δικαι- [ώσῃ καὶ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἔχω τὸ δι- [καίωμα ν' ἀντικρύσω τὴν αἰωνιότητα.

Ὅσο γιὰ τὰ μανίκια, ὑπάρχουν : ἄλλα [κομμένα στὴ μέση τοῦ πράτσου ἀπὸ σου- [ρωματάκια, κουφωματάκια ἢ βολάν. Ἄλλα [ἐπάνω στὰ ὁποῖα τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορ- [σὰζ πέφτει σὰν πέρτα ὡς τὸν ἀγκῶνα Τέ- [λος τὰ ἐντελῶς κολλητὰ μανίκια, ἐπάνω [στὰ ὁποῖα εἶναι μονταρισμένα τὰ ψηλὰ [μανικέττια μὲ σχῆμα χωνιοῦ. Καὶ πρὶν [ἀκόμη τελειώσω τὸ κεφάλαιο τῶν μανικιῶν [πρέπει νὰ τονίσω, ὅτι ἡ γυναικεία σιλου- [έττα καθορίζεται πειὸ καθαρὰ ἀπὸ τὸ μα- [νίκι καὶ πὼς οἱ γυναῖκες, πρὶν παραδε- [χτοῦν ὅποια ὁήποτε ἐκκεντρικότητα μὲ τὸ [πρόσχημα ὅτι εἶναι «ἡ τελευταία λέξη», [θὰ κάμουν καλὰ νὰ ὑπολογίζουν ἂν τὸ μα- [νίκι-μπέρτα δὲν τὶς ἀπομακρύνῃ κωμικὰ [ἀπὸ τὸ μποῦστο εἰς βάρος τῶν ἰσχύων [των. Καὶ ἂν τὸ μανίκι μὲ βολὰν δὲν τοὺς [δίνει ὕφος κούρκου ἢ ἂν τὰ μανίκια 1880 [δὲν τὶς παρουσιάζουν σὰν κοῦκλες κανε- [νὸς μουσίου ἐνδυμασιῶν.

Καὶ τώρα ἄς ἔρθουμε στοὺς γιακάδες, [ἀφοῦ τὸ ζήτημα τοῦ γιακὰ ἔχει—αὐτὸ δὲν [τὸ λέω μόνη μου—ἔχει τὴν ἴδια σπουδαιό- [τητα μὲ τῶν μανικιῶν. Τὶς ποικιλίες ποὺ [βρίσκει κανεὶς στὰ μανίκια, θὰ τὶς ἀπαντήσῃ καὶ στοὺς γιακάδες. Οἱ τελευταῖοι [θὰ ἔχουν ἐπίσης πολλὴ ἐργασία, μὲ φιόγ- [κους, μὲ δετὲς κορδέλλες, μὲ ἀνισότητα [στὴν κοπή, ἢ ὁπωσδήποτε θὰ μᾶς βγάλῃ λίγο [ἀπὸ τὸν περίφημο γιακᾶ Μεντιτσίς. Ὁ ἀ- [ποῖος μᾶς ἐδίπλωνε τ' αὐτιά, καὶ στὸν ὁ- [ποῖο ἔγιναν μερικὲς ἐπιτυχημένες τροπο- [ποιήσεις. Οἱ νεαρὲς γυναῖκες καὶ τὰ κο- [ρίτσια ἔχουν πειότερο ἐνδιαφέρον ἀγ' φο- [ροῦν μικροὺς γιακάδες μὲ πολὺ ἐργασίαν, [οἱ ὁποῖοι ν' ἀφίνουν ἐλεύθερο τὸ λαιμό [τους. Οἱ γυναῖκες ποὺ κρύβονται καὶ οἱ [ὁποῖες εἶναι λιγότερο νεώτερες ἀπὸ τὸν [προηγούμενο χρόνο θὰ χρησιμοποιήσουν [ἀντιθέτως γενικότερα γιὰ τὰ μαντώ τους, [ἐσάρπες πολὺ στενές, μεγάλους γουνένιους [γιακάδες ἢ τοὺς γιακάδες ποὺ δείχνουν τὸ [λαιμό, σχηματίζοντας ἕνα Λ. Ἀν ἔστροφο [πολὺ στενό. Οἱ γιακάδες Κλωνὶν εἶναι [πολὺ κομψοὶ γιὰ τὶς ρόμπες, ἀλλὰ πρὸς [Θεοῦ, ὅταν περάσουν τὰ σαράντα ἔχουν [μιὰ κωμικὴ ἔκφραση καὶ γενικῶς τὸ σο- [βαρὸ ἐλάττωμα ν' ἀφίνουν πολὺ ἀνοιχτὸ [τὸν αὐχένα, ὁ ὁποῖος εἶναι μὲ τὰ κοντὰ [μαλλιὰ ὅ,τι καὶ τὸ πηγοῦνι μιᾶς γυναῖκας.

Μὴν παραλείπετε ποτὲ νὰ καταφεύγετε

στὸ ἄσπρο χρῶμα γιὰ τὰ σειρήτια, τὶς παραμβολές, τὰ πλαστρὸν καὶ τὰ μανικέτια. Ἡ φρεσκάδα τους ταιριάζει σὲ κάθε ἡλικία. Ἡ καλή τους διατήρηση δίνει πλούσια καὶ λεπτὴ ἐντύπωση. Ἔπειτα στοιχίζει λιγότερο τὸ καθημερινὸ πλύσιμο τοῦ γιακὰ ἀπὸ ἕνα κολλιέ. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἐκεῖνες ποὺ φροῦν τὰ ἄχριβὰ κολλιὲ σπανίως τὰ πληνώνουν οἱ ἴδιες.

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

ΟΙ ΓΑΡΝΟΥΤΟΥΡΕΣ

Μέσα στὴν ποικιλία τῶν τρόπων μὲ τοὺς ὁποίους μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὸ πλαστρόν, οἱ γαρνιτοῦρες καὶ τὰ μανικέτια, δὲν ὑπάρχουν πειὸ λεπτὰ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ θὰ περιγράψω.

Ἂν μὲ διαβάσετε θὰ τὸ παραδεχθῆτε. Ἀρχίζω. Καὶ πρῶτα πρῶτα θὰ μιλήσω γιὰ μιὰ περίφημη ρόμπα ἀπὸ μπλὲ μαροκαίν, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ ὅλες τὶς κομψὲς γκαοντερόμπες Καὶ θὰ ξέρετε, βέβαια, πὼς ἀπαραίτητη ρόμπα λέγεται ἐκείνη ποὺ περνάει παντοῦ, γιατὶ δὲν ἔχει καθιερωθεῖ ὡρισμένη χρήσις της. Γιὰ νὰ στολίσῃ τὴ ρόμπα αὐτή, ἡ ὁποία εἶναι πειὰ μὲ δαντελλωτὲς κοπὲς καὶ τῆς λείπει ἡ φούστα ἀν φορῇ μὲ τὰ πανὼ ποῦ ἄρχιζαν ἀπὸ τὰ λεγόμενα δόντια, ἡ μόδα λανσάρισε ἕνα γιακᾶ καὶ μιὰ γραβάτα ἀπὸ ἄσπρο κρὲ-ντὲ-σὶν, δαντελλοτὰ καὶ γαρνιρισμένα στὰ σπόρ μὲ πουάν-ντὲ-Παρί.

Ἔπειτα ἔχομε μιὰ ρόμπα γιὰ τὴν ὁποία μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ εἶχαν ἐξαιρετικὴ ἀδυναμία, ἂν καμμιὰ μαγικὴ δύναμη τὴν ἔστελνε μέσα στὴ φθινοπωρινὴ γκαοντερόμπα μου. Σκεφθῆτε πὼς εἶναι ἀπὸ μαῦρο κρὲπ-σατὲν. μὲ ἕναν ζιλὲ πολὺ μωπέν-μωπρά, σταυρωτὸ μὲ ἕνα κουμπὶ στὸ πλάϊ. Τὸ ζιλὲ αὐτὸ εἶναι γαρνιρισμένο μὲ σαλωτὰ ἀζουράκια.

Μετὰ ἀπ' αὐτή, ἂν σᾶς ἀρέσῃ ὁ καπνός, ἔρχεται μιὰ ρόμπα ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα του. Εἶναι πολὺ ἁπλῆ μὰ ἕνα τίποτε τὴ στολίζει. Αὐτὸ τὸ τίποτε εἶναι ἕνας γιακᾶς ἀπὸ ἄσπρο λινό, ὁ ὁποῖος ἀπολήγει ἔμπρὸς σὲ ἕνα κουμπωτὸ πάτ. Καὶ ὁ γιακᾶς καὶ τὸ πάτ περιβάλλονται ἀπὸ ἕνα στενὸ σουρωτὸ βολάν. Μανικέτια ἀσσορτὶ κρατοῦν δικαιολογημένα τὴ θέσι της.

Ἔπειτα τί βλέπω; Μιὰ ἄλλη ρόμπα «πουρ τουτ ἄλε» ἀπὸ κρὲπ-ρομαὶν μπλὲ φονσέ, μὲ κορσὲ ποὺ ἀπολήγει σὲ μπάσκα σουρωτὴ στὰ πλάγια. Ἡ φούστα μὲ ἑνώσεις εἶναι ἐπίσης σουρωτὴ στὰ πλάγια. Ἕνα μεγάλο ζιλὲ ἀπὸ τοῦλι ὀκρέ, σουρωτὸ στὸ περιλαίμιο καὶ τὰ κάτω τῶν μανικιῶν μὲ τὰ μανικέτια ἀσσορτὶ δίνουν κάποιο φῶς στὸ σκοτάδι τοῦ μαύρου.

Τὸ τοῦλι τὸ βλέπουμε ἐπίσης ἐπάνω στὸ μαῦρο σατὲν. Αὐτὴ τὴ φορὰ διακόπτεται ἀπὸ τρεῖς σειρὲς φουσάκια. Μανικέτια μουσκεταὶρ ἀπὸ τοῦλι καὶ φουσάκια.

Τέλος δύο ρόμπες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ πρώτη εἶναι ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-σὶν ἀμάντ, σφιγμένη στὴ μέση ἀπὸ μιὰ δερμάτινη βερνικωμένη ζώνη καὶ μὲ μανικέτια κομμένα ὁλόκληρα ἀπὸ φουσάκια.

Ἡ δεύτερη εἶναι ἀπὸ κρὲπ-ντὲ-λαὶν μὲ κουφόπιετες σ' ὅλο τὸ γύρω, καὶ ἔχει ὡς παρεμβολὴ ἕνα γιακᾶ διαβαθμισμένο ἀπὸ ἀνοιχτότερο κόκκινο καὶ καθαρὸ ἄσπρο. Ἕνα μοτίφ μπιζουτερὶ συγκρατεῖ αὐτὸ τὸ γιακᾶ καὶ σφίγγει τὴν κάθοδό του.

ΡΕΝΕ

ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΓΙΑΚΑΔΕΣ ΚΑΙ ΜΑΝΙΚΕΤΙΑ

Τὰ μανικέτια καὶ οἱ γιακάδες παίζουν [ἀξιοπρεπὲς ρόλο στὴ μόδα τῆς ντεμὶ-σαιζόν, [ἀφοῦ καὶ σὲ κάθε ἄλλης ἐποχῆς, ὅ,τι εἶ- [ναι κ' ἂν εἶναι. Αὐτὸ εἶν' εὐνόητο. [Ἀρχιτεκτονικὰ τὸ μανίκι εἶναι οὐδέτερο ἔδα- [φος ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἡ ἐμπνευσις τῆς φά- [σης μπορεῖ νὰ ἐξασκηθῇ χωρὶς πολλὲς [δυσκολίες. Ὅταν μιὰ ρόμπα χαλάσῃ, πρέπει [νὰ ἀναγνῇ ὁλόκληρος ἡ ρόμπα. Ἀλλὰ [ἂν ἕνα μανίκι χαλάσῃ, ἡ μοδίστα τὸ ἀ- [φαιρεῖ καὶ λέει πὼς ἡ ρόμπα εἶναι πολὺ [ὡραία χωρὶς μανίκια καὶ ὅταν ἀκόμη [ἀναγνῶνῃ μιὰ μικρὰ ἀνοιξία. Ἂν δὲν μα- [γκρεμισθῇ ἀπὸ τὸ κόμπο. Πρὸς τὸ παρὸν [ἀρκεῖ νὰ πιστέψουμε ὅτι οἱ παριζιάνοι [ἄνδρες εἶναι ἱκανοποιημένοι, γιατὶ ἀντὶ [νὰ ἀγοράζουν τὰ μανίκια ποὺ κρεάζουν, ἐπι-

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Πανταζόπουλον.—Ἐλήφθησαν πολὺ ἀργά—Στέφον. Λασχανίδην, Δημ. Βουρσάκην, Κ. Μπενρουμπῆν, Ζαφ. Κωφόν, Κ. Σπυρόπουλον. Φλ. Κυμαῖον, Χ. Ἀμπελιώτην, Γ. Δημητρόν, Β. Ζιρβάκον, Λ. Καστέλλανην, Ναβαρινιώτισσαν, Ἠρ. Γεωργιάδου. Θέλμαν, Διογ. Μουρατίδην, Ἀθ. Φιλίππου, Χαστ. Ζούμπον, Ἐρατ. Κοντοῦ, Ἠλ. Παπαστεριόπουλον, Ἀντ. Βαλσαμίδην, Παν. Γιαννουδάκην, Εὐάγ. Κάλλον, Ἐμ. Παπαεμμανουήλ. Ἀνθ. Παπαδόπουλον (σᾶς ἐγράψαμεν ἰδιαιτέρως), Διδαν Α. Στεφανίδου, Τζέννυ Ντούμποβικ, Ἀγγ. Σύριον, Πεῦκα Αἴνου, Κῦμα Ἑπτανήσου, Χρ. Μαρκέτην, Γερου-ς, Παν. Παπαδόπουλον, Χ. Γεροντᾶκον, Ἀναστ. Ἀσεπτάν, Ἀγγ. Παπαδάκην, Κ. Ἀσκυφιώτην, Ἐρ. Κοντοῦ, Μαρ. Βασιλοπούλου. Η.Γ.Κ, Ἠλ. Κυνηγόπουλον, Λαγκούμ. Ἀ. Ἀμπέλην, Παν. Σταύρου Ἰω. Μανδολόζην, Ἀντ. Καφαβέζον. Λεών, Π. Γ. Α, Μ. Δυτ, Μέγαν, Γιάννην Μοτβίνην, Τσιτσιμιλῆν, Πίκ-Νίκ., Παπαστεργιόπουλον, Πετρ. Κουμάρκο, Φιλαρμ. Ἑταιρ. «Μάντζαρος» Κερκύρας, Κ. Μόντην, Β. Σπαθόπουλον, Ἀθαν. Τζιάκον—ἐπιστολαί καὶ συνεργασία σας ἐλήφθησαν καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.—Ἀποστ. Βασιλ.—Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος. Τὸ βιβλίον εὑρίσκεται ὁλόκληρον στὰ χέρια μας. Πρέπει ὅμως προτοῦ ἀρχίσει ἡ δημοσίευσίς του νὰ τροποποιηθοῦν ὡρισμένα κεφάλαια ποὺ μολονότι δὲν λένε τίποτε παραπάνω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα ὑπερβαίνουν κάθε ὅριο φρίκης. Γιὰ τὴν ἀναβολὴν τῆς δημοσιεύσεώς του στενοχωρούμεθα περισσότερο ἀπὸ σᾶς. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Ἔχετε λίγο ὑπομονή.—Νίκη Μαλτ.—Ἐμεῖς δὲν βιαζόμεθα. Ἡ δουλειές τῆς φούριας δὲν εἶναι καλές. Πρέπει νὰ μελετηθοῦν τὰ πράγματα μέχρι σχολαστικότητος γιὰ νὰ γίνῃ κάτι καλό. Καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τόσον ἐσεῖς ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ ἀναγνῶσταί μας θὰ μείνουν ἀπόλυτα εὐχαριστημένοι.—Μ. Λατκανίδην.—Ὁ κ. Ἀρχισυντάκτης δέχεται τοὺς ἀναγνώστας στὸ γραφεῖα κάθε Τετάρτη βράδυ 7-8.—Ν. Σταθ.—Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπησχολημένη μὲ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ φύλλου δὲν συνεδρίασε τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Τὸ διήγημά σας θὰ ἀναγνωσθῇ εἰς πρώτην συνεδρίασιν καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν ἀμέσως.—Ἰωάν. Δελαμπ.—Δὲν ἔχετε ἄδικο. Ἡ ἀνωμαλίες αὐτὲς ἐγεννήθησαν λόγῳ τῆς ἀοξαμένης ἀνακαινήσεως. Δύο-τρία φύλλα ἀκόμη, κατόπιν τὰ πράγματα θὰ μποῦν στὴ θέσι των. Καὶ ἡ ἐμφάνισις θὰ διορθωθῇ καὶ ἡ ὕλη θὰ γίνῃ ἀκόμη καλλίτερη.—Γ. Βλάσσον—Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἐτέθη τὸ δικαίωμα τῆς κρίσεως, γιὰ νὰ γίνεται ἀπὸ γνωστοὺς λογίους ἡ ἀνάγνωσις τῆς συνεργασίας τῶν νέων, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦμε μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχή. Μὲ τὸ δικαίωμα κρίσεως ἀμοίβεται ἡ Ἐπιτροπή. Μέσα στοὺς νέους ὑπάρχουν πράγματι ἀληθινὰ ταλέντα ποὺ πρέπει νὰ ὑποστηριχθοῦν. Ἐμεῖς κάνουμε ὅ,τι μᾶς εἶνε δυνατόν. Αὐτὸ τὸ βλέπετε ἄλλωστε.

Δις Ναυσικὰ Μωραΐτου.—Ἐκ προηγουμένων 325. Κατίνα Μανιάτη 3, Διογ. Μουρατιδης 3, Π. Κατσαρὸς 3, Δ. Σταματόπουλος 2, Ἰσμ. Πετριδου 1, Δ. Παραμυθιώτου 1, Τζέλλα Βανάκου 1, Μ. Χαλκιδάκη 2, Ἀσήμω Περγαμηνοῦ 5 σύνολον 346.

Δις Ἑλένη Βλαχόυ.—Ἐκ προηγουμένων 250 ψῆφοι. Ἀν. Βοτσαρόπουλος 2, Πέτρος Τνέκου, Κριτσᾶ, 10 σύνολον 262.

Δις Νίτσα Λάμπρου.—Ἐκ προηγουμένων 211 ψῆφοι. Σ. Κουρατσῖνος 4, Α. Α. Ε.13. Ἀνώνυμος ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν 25, Μαίρη Παλέντη 2. Ἰ. Σκούφας 3, Σ. Μανέτας λοχίας Φλώρινα, 4, Γ. Νικολαΐδης 2, Γ. Ἀργοστολιώτης 1, Σύνολον 265 ψῆφοι.

Δις Νίκη Κ. Ἀργοστόλιον. Ἐκ προηγουμένων 82 ψῆφοι, Δ. Σκλαβουνάκης 75, Ἀθ. Καγάκης 4 Σύνολον 161 ψῆφοι,

Δις Καίτη Λάρδη.—Ἐκ προηγουμένων 208 ψῆφοι. Ν. Χ. Βλάχος 2 Σύνολον 210.

Δις Καίτη Νάκου.—Ἐκ προηγουμένων 345 ψῆφοι. Κ. Μανιάτης 4, Καίτη Μαυρομάτη 6, Σύνολον 355 ψῆφοι.

Δις Νίνα Ζανέτου.—Ἐκ προηγουμένων 181 ψῆφοι, Κ. Παναγιωτόπουλος 8, Σύνολον 189 ψῆφοι.

Δις Ἀθανασία Μαλάνοβιτς Αἴγυπτος. Ἐκ προηγουμένων 55 ψῆφοι, ὁ Μπέμπης 7, Μαρία 3, Νικολάου 3, Θαυμαστὴς 3, Ἄγνωστος 3, Πονεμένος 3. Σύνολον 77 ψῆφοι.

Δις Πιπίνα Βασιλάρη.—Ἐκ προηγουμένων 101 ψῆφοι. Θ. Ι. Κ. 40 Σύνολον 141.

Δις Ἄννα Σαρρῆ. Αἴγυπτος.—Ἐκ προηγουμένων 14 ψῆφοι. Μιχ. Δουμπάρας 7, Γ. Μαρμαρᾶς Χίος 12, Σύνολον 33 ψῆφοι.

Δις Ι. Π. (Κνῆμαι).—Λοχαγὸς Χ. Ναύπλιον 6.

Δις Νινὴ Λεὸν (κνῆμαι).—Ἐκ προηγουμένων 4. Γιάννης 9. Σύνολον 13 ψῆφοι.

Δις Τοῦλα Στεργιάκη.—Ἐκ προηγουμένων 4 ψῆφοι. Ἐμ. Μελιδονιώτης 5, Κοῦλα Παπαδημητροπούλου 1, Σύνολον 10.

Δις Μαίρη Καλλιγέρη.—Κ. Κονφιζὲρ 10.

Δις Πετρουνάκου.—Ἐκ προηγουμένων 70 ψῆφοι, Ζωρζέτα Καραμήτρου 10, Ἀλ. Χριστοφίλης 1, Σύνολον 81 ψῆφοι.

Δις Βάσσω Ἰωαννίδου.—Ἐκ προηγουμένων 41 ψῆφοι. Σοφία Ζαχαριάδου 1, Φ. Τσιλούδης 1, Σύνολον 43 ψῆφοι.

Δις Ὄλγα Δημητροπούλου.—Κ. Καμπάνη 1.

Δις Ἀσπασία Βογιατζῆ.—Ἐκ προηγουγένων 12 ψῆφοι. Τσαρτόλιας Πάτραι 1. Σύνολον 13 ψῆφοι.

Δις Φωφὼ Μιλάνου.—Ἀλ. Χριστοφίλης Σύρος 1.

Δις Μ. Π. Ἀθ. Μάργιλης Φλώρινα 1, Ἀλ. Χριστοφίλης 1 Σύνολον 2 ψῆφοι.

Δις Νικολαΐδου κνῆμαι.—Κ. Κ. 25, Ν. Πετρακόπουλος 15, Ι. Εὐσταθίου 10, Μαίρη Σ. 2, Ν. Π. 1, Σύνολον 54 ψῆφοι.

Δις Φιφὴ Σταματιάδου.—Ἐκ προηγουμένων 165 ψῆφοι, Ἰ. Πρωτόπαπας 16. Γ. 1, Εὐάγ. Σιώτης 1, Δημητριάδης 2. Ἰ. Φέξης3, Β. Γκανῆς 5, Τ. Αλεξόπουλος 21, Σύνολον 214 ψῆφιο.

Δις Π. Τ. (Χάρις) κνῆμαι. Ἀ. Ἄτλας 14 Γ. Παπαλεξάκης 4, Β. Γκανῆς 1, Κ. Παυλάκης 1, ἕνας Θαυμαστὴς 4, Γ. Βολτατζῆς 5, ὁ λάτρης 5, Λάμπρος 1, Β. Βασιλάκης 1, Ἐκ προηνουμένων 88 ψῆφοι. Γ. Δάσ. 1, Κ. Τζουρίδης 7, Κ. Γεῶρτζος Πειραιεὺς 8. Π. Γιακουμίδης 1, Παῦλος Πετρίδης 1, Α. Κ. 1, Η. Μελισσινίδης 1. Σύνολον 144 ψῆφ.

Φιφὴ Κ.—Ἐκ προηγουμένων 47 ψῆφοι. Π. Ξ. Κ.3 Σύνολον 50 ψῆφοι.

ΑΥΤΟΣ Ο ΔΙΑΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ

-Τί βάσανο!

SLOAN'S LINIMENT

Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια

ΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ

εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τὴν ἔναρξιν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ὑπερόχου πολεμικοῦ ἀναγνώσματός μας

ΔΟΡΥΛΑΙΟΝ:

ΑΡΑΙΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ.

ΠΑΠΟΥΛΑΣ

Ἀναβάλλωμεν διὰ τὸ φύλλον τῆς ἀνακαινίσεως.

Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας διὰ τὴν ἀναβολὴν ταύτην ἡ ὁποία γίνεται χάριν τῆς καλλιτέρας ἐμφανίσεως τοῦ "ΤΙΚ-ΤΑΚ,,

"ΜΥΡΑΝΤΑ,,

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΜΥΡΟΠΟΙΓΑΣ

ΛΕΚΑ 2. ΠΑΡΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΤΟΥ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Τὰ προηγούμενα φύλλα τοῦ Τικ-Τὰκ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖά μας Σταδίου 28 καὶ τιμῶνται πρὸς δρ. 3 ἕκαστον δι' ἐνταῦθα καὶ δραχ. 3,50 διὰ τὰς ἐπαρχίας.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

Θὰ προσφέρωμεν μίαν ἀκόμη ἔκπληξιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Τὸ ὑπεσχέθημεν ὅτι τὸ Τικ-Τὰκ θ' ἀποβῇ τὸ καλλίτερον, τερπνότερον καὶ πλέον συγχρονισμένον ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Περιοδικῶν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

ΤΑ ΠΙΑΝΑ

BECHSTEIN (ΜΠΕΧΣΤΑΪΝ)

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ LISZT, τοῦ BULOW, τοῦ TAUSIG, τοῦ RUBINSTEIN καὶ τοῦ WAGNER ἕως σήμερα, ὅλοι οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ἐπροτίμησαν τὸ Πιάνο BECHSTEIN διὰ νὰ ἑρμηνεύσουν τὴν τέχνην των.

Ἐξ αἰτίας τῆς πανηγυρικῆς καὶ παγκοσμίου ταύτης προτιμήσεως, τὸ Πιάνο BECHSTEIN ἐθεωρεῖτο ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἔργα Τέχνης, τὸ ὁποῖον μόνον οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἢ αἱ μυθώδους πλούτου οἰκογένειαι ἐδικαιοῦντο νὰ κατέχουν καὶ ἀπολαμβάνουν προνομιακῶς.

Σήμερα ὅμως μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ χαρίσετε εἰς τὰ τέκνα σας τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν ποὺ σκορπᾷ τὸ Πιάνο BECHSTEIN στοὺς προνομιούχους κατόχους του, προμηθευόμενοι ἕνα Πιάνο BECHSTEIN μὲ εὐκολίας πληρωμῆς ἀπὸ τοὺς νέους ἀντιπροσώπους

ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ, Στοὰ Ἀρσακείου ἀριθ. 12.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ὁδὸς Φίλωνος 48.

ΠΑΤΡΑΙ, ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ὁδὸς Βενιζέλου 22.

ΒΟΛΟΣ, ὁδὸς Ἑρμοῦ 111.